

COLECȚIA MYSTERY

CONSPIRATIA GRAALULUI



LYNN SHOLES JOE MOORE

LYNN SHOLES
JOE MORE

CONSPIRAȚIA GRAALULUI



Traducere Mihai CHIRIACESCU

Conspiraţia Graalului / Lynn Sholes, Joe Moore
Bucureşti: Editura Universitară
2009

DEDICAŢIE

Lui Nancy pentru chibrit
Lui Gaiy Givens pentru scânteie
Lui Carol şi Tommy pentru flacără

Pentru asistenţa acordată în adăugarea unei note de realism acestui roman de ficţiune autorii le mulţumesc:

Doctorului Mark A. Erhart, Ph.D.

Profesor de biologie moleculară Chicago State University

Doctorului Ken Winkel, Ph.D.

Directorului unităţii de cercetare asupra veninurilor Departamentul de farmacologie University of Melbourne, Australia

Doctorului Joseph W. Burnett, M.D.

Şef de catedră

Departamentul de dermatologie University of Maryland Scool of Medicine

Lui J.H., care a ales să rămână anonim pentru a respecta etica profesională

„Prinţul întunericului este un gentlemans”-William Shakespeare, *Regele Lear,* Actul III, Scena IV

PROLOG

După ce a creat Raiul şi Pământul, Dumnezeu a plăsmuit, după chipul şi asemănarea sa, primul om, pe care l-a botezat Adam. Apoi, El a comandat tuturor legiunilor Paradisului – îngerilor şi arhanghelilor – să se aplece în semn de respect în faţa lui Adam, căci Dumnezeu urma să îi ofere acestuia controlul asupra Pământului şi a tuturor creaturilor ce vieţuiau acolo. Cel mai frumos dintre toţi îngerii, Lucifer, gelos la culme, a refuzat. I-a strâns în jurul său pe toţi cei care aveau aceleaşi sentimente ca şi el şi astfel a format o uriaşă armată care s-a răzvrătit împotriva Creatorului. O cumplită bătălie a izbucnit între îngerii Domnului şi cei care au ales să-i întoarcă spatele. Atât de mult sânge a fost vărsat, încât s-au format două râuri uriaşe ce traversau deşertul. În final, marele războinic, Arhanghelul Mihail, împreună cu Oastea Cerului, l-au învins pe Lucifer, gonindu-l pe acesta şi pe rebelii rămaşi din Paradis.

Îngerilor căzuţi – Nephilimi, aşa cum sunt numiţi în Biblie – le-a fost interzis să mai intre vreodată pe poarta Raiului. Aşa că ei au coborât pe Pământ pentru a merge printre oameni. Cu fiecare veac care trecea, ura lor a devenit tot mai puternică, iar Lucifer a jurat că într-o zi se va răzbuna.

Cu toate acestea, unul dintre ei s-a căit şi a căutat iertarea Creatorului. Numele său era Furmiel, îngerul Orei unsprezece. Pentru remuşcările sale, Dumnezeu a fost de acord ca acesta să devină muritor şi să-şi petreacă restului zilelor ca un om. Pentru că sufletul lui Furmiel nu se putea întoarce niciodată în Rai, Creatorul i-a permis să aibă o fiică, care, încă de la naştere, ar fi luat locul tatălui său printre îngeri. Dar Dumnezeu simţea că momentul răzbunării lui Lucifer era tot mai aproape, astfel că i-a îngăduit soţiei lui Furmiel să aibă gemene. Aşadar, una dintre surori urma să rămână pe Pământ. Timpul a trecut şi aceasta a crescut şi a devenit adult, fără să ştie însă că în venenele sale curgea mai departe sângele Nephilimilor.

Şi din cauza acestei linii de sânge, trebuia să urmeze chemarea destinului.

ABANDONATĂ

Nineveh, Irakul de nord

— Dă-te jos! Vocea subţire şi piţigăiată a şoferului de taxi irakian a inundat maşina. Un nor de praf şi nisip învălui automobilul care încetinise brusc.

Trezită de frâna şoferului, Cotton Stone se ridică.

— Ce s-a întâmplat? încerca să se concentreze în lumina palidă a serii.

— Dă-te jos! Nu conduc pentru niciun american! Cuvintele repezite, aproape fanatice ale unui prezentator irakian se auzeau la radio.

— Ce se petrece? Care-i problema? a întrebat femeia.

Şoferul şi-a deschis uşa şi a fugit în spatele maşinii. Cotten trase cu forţă de mânerul ruginit al uşii până când acesta scoase un scârţâit.

— Hei, ce faci? ţipă ea coborând din maşină. Şoferul a deschis portbagajul şi i-a aruncat cele două genţi pe marginea şoselei.

— Nu poţi să mă laşi aici, spuse ea, ocolind maşina. Suntem chiar în mijlocul deşertului.

Bărbatul părea tot mai interesat de ce auzea la radio. Cotten şi-a ridicat geanta în care îşi ţinea casetele şi a pus-o la loc în portbagaj.

— Uite care-i treaba, ţi-am dat absolut toţi banii pe care îi aveam la mine. Nu mai am absolut nimic, spuse ea, întorcându-şi buzunarele pe dos.

Era o mică minciună, căci îşi ascunsese aproape 200 de dolari într-o cutie goală de film. Era rezerva ei de urgenţă.

— Înţelegi? Uite, nu mai am nici măcar un dolar. Te-am plătit să mă duci până la graniţă.

Şoferul o împunse puternic cu arătătorul în piept.

— Aici se termină plimbarea pentru americani.

I-a trântit geanta în piept, împingând-o câţiva paşi.

Apoi a ocolit maşina, s-a urcat şi a demarat hărşâind cutia de viteze a vechiului Fiat.

— Nu pot să cred, îşi spuse femeia.

Cotten şi-a aşezat geanta jos, lângă cealaltă, apoi îşi trecu o şuviţă de păr de culoarea ceaiului pe după ureche, privind cum lumina stopurilor taxiului dispare în depărtare.

Şuieratul lin al vântului ce sufla în deşert aducea primele semne ale frigului unei nopţi de ianuarie, în timp ce culoarea cerului se transforma din roz în

indigo. Cotten şi-a îmbrăcat haina cu glugă pe care o avea în geanta de mână, simţind cum frigul începe s-o pătrundă.

Cu mâinile înfipte adânc în buzunare îşi mişca picioarele pe loc. Un întuneric gros, precum cruzimea Irakului, se aşternea peste deşert. Cineva va veni – cineva treabuia să vină, se gândea ea.

Zece minute au trecut fără ca vreo maşină să apară. Aşa că femeia şi-a ridicat de jos cele două genţi şi a început să meargă. Pietrişul şi nisipul scoteau un zgomot de sticlă spartă sub bocancii ei. Arunca câte o privire în spate, sperând să vadă strălucirea unor faruri. Dar în urmă nu era decât deşert şi întuneric.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte de-a avea încredere în tipul ăla. Vocea ei rupea liniştea pustietăţii. Orice o fi auzit la radio probabil că l-a speriat de moarte. Cotten ştia că armata americană se pregătea de invazie. De săptămâni, zvonul unui atac se răspândise printre toţi ziariştii străini, în condiţiile în care, atât Washingtonul, cât şi Londra, ameninţau cu tot mai multă tărie. Şi nu mai era niciun secret că mici inserţii de trupe americane şi britanice avuseseră loc în ţară. Invazia urma poate să aibă loc după câteva săptămâni, dar era greu de ascuns numărul tot mai mare de trupe strânse în ţările arabe din sudul Irakului. Posturile locale arabe prezentau în continuu ştiri despre apariţii ale unor echipe speciale sau rangeri americani în toiul nopţii. Aveau loc chiar şi zboruri strategice ale avioanelor de vânătoare, ale dronelor Predator sau zboruri de recunoaştere la mare altitudine pentru a verifica vulnerabilitatea rachetelor irakiene şi a instalaţiilor radar.

Cotten îşi aşeză cureaua genţii mai sus pe umăr.

— E vina ta, îşi spuse. Eşti atât de încăpăţânată.

Acum câteva săptămâni se afla în biroul directorului de ştiri al SNN, Ted Casselman, implorându-l s-o lase să relateze efectele sancţiunilor economice asupra copiilor şi femeilor din Irak. Era un reportaj important, credea ea, şi nu îi păsa cât de instabilă era regiunea. Americanii trebuiau să vadă cum oameni nevinovaţi suportau acele sancţiuni. Şi îi spusese lui Casselman că, dacă America avea planuri să atace Irakul, voia să fie acolo, chiar în mijlocul acţiunii.

Cotten n-a mai menţionat că voia să fie cât mai departe de Thornton Graham. Nu i-a spus asta lui Casselman pentru că ştia că el va ceda emoţional dacă ar fi trebuit să-i explice de ce. Rana din sufletul ei era încă deschisă. Cererea ei de a face relatarea avea sens fără să fie nevoie de alte motive, doar era vorba de un reporter tânăr, dornic de afirmare, care voia o ştire ce putea ajunge în toate ziarele din lume.

Satellite News Network nu obişnuia să trimită începători pentru a face reportaje în zone cu risc atât de ridicat, i-a repetat Casselman de nenumărate ori. A recunoscut că ea are talent şi că e un reporter promiţător. Şi a fost de acord că

un reportaj în Orientul Mijlociu în acest moment era o modalitate formidabilă de a te lansa în carieră. Cu toate astea, nu numai că era vorba de un începător, dar mai era vorba şi de faptul că era femeie, ori o femeie în Irak în situaţia actuală era ceva ce ieşea din discuţie. Odată început războiul, doar ziariştii selecţionaţi dinainte de armată şi care au plecat împreună cu trupele vor putea să fie acolo. Regulile erau clare şi răspunsul era nu.

Auzind asta, ea s-a enervat şi a început o întreagă pledoarie despre nedreptatea întregii situaţii. Casselman i-a tăiat-o scurt cu un încă un „nu" extrem de ferm.

După ce s-a calmat, Cotten a reuşit să îl convingă să o lase să plece împreună cu un grup de reporteri până la graniţa turcă. De acolo urma să se descurce exact ca oricare alt refugiat care fugea spre nord odată cu începerea conflictului.

Casselman s-a înfuriat când a aflat că ea a mers mai departe, până la Bagdad.

Apoi, azi de dimineaţă a sunat-o ordonându-i să plece

— Lucrurile se vor complica. Găseşte o metodă şi mişcă-ţi funduleţul de acolo. Şi vreau să am o discuţie cu tine imediat ce te întorci. E clar?

A încercat să discute cu el şi să obţină mai mult timp, dar acesta i-a închis înainte să poată să-şi expună vreun argument.

Ştia că la întoarcerea acasă o va bombarda cu *ţi-am zis eu* şi *ar trebui să te concediez.* Asta dacă va reuşi să ajungă acasă. Cotten tremura. Era complet izolată şi murea de frig în mijlocul deşertului irakian.

*

* *

Charles Sinclair se pregătea să iasă în mare grabă din biroul său cu vedere la superbul campus care înconjura laboratoarele BioGentec din apropierea Universităţii New Orleans. Albastrul lacului Pontchartrain se întindea la marginea campusului. Privea cum o mică armată de îngrijitori înarmaţi cu maşini de tuns iarba străbăteau cu micile lor maşinuţe de golf grădina aranjată perfect. Îi plăcea ordinea perfectă.

A sărit brusc, vărsând câteva picaturi de cafea pe covorul persan, în momentul în care telefonul de pe biroul său a sunat…

— Da?

— Dr. Sinclair, aveţi un apel internaţional pe linia opt, îi spuse secretara.

Sinclair a apăsat butonul care clipea. Nu voia să folosească speakerul pentru apelul ăsta.

— Sinclair sunt.

Şuieratul liniei telefonice îl enerva, aşa că şi-a lipit receptorul de ureche.

— Am descoperit intrarea în criptă în urmă cu două zile, zise omul de la celălalt capăt al firului. Azi spre seară a fost deschisă.

Încheieturile lui Sinclair se albeau din cauza forţei cu care strângea telefonul în mână.

— Ahmed, sper că ai veşti bune.

— Da. Totul este exact aşa cum a prezis Archer.

— Ce-ai găsit?

— Multe artefacte împreună cu oasele, continuă Ahmed. Armuri, obiecte de cult, câteva pergamente şi o cutie.

Adrenalina ce străbătea corpul lui Sinclair îi producea furnicături în vârfurile degetelor.

— Cum arată cutia?

— Neagră, fără niciun marcaj. Un pătrat cu latura de aproximativ 15 centimetri.

Transpiraţia înmuia gulerul dur al cămăşii albe Armani pe care o purta Sinclair. Pentru câteva secunde s-au auzit doar paraziţii liniei telefonice.

— Ce conţine?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? Doar erai acolo, nu?

— Archer nu a deschis-o. El şi cu ceilalţi îşi strâng echipamentele chiar în timp ce vorbim. Trebuie să abandonăm situl, zona devine mult prea periculoasă. Toată lumea e nervoasă. Nu mai e timp să examinăm…

— Nu! Sinclair îşi ciupi nasul între degete. Te duci înapoi imediat şi iei cutia. Pune-l pe Archer să-ţi arate cum s-o deschizi. Mă suni din nou imediat ce ştii ce conţine şi o pui la loc sigur. Ai înţeles?

— Da. Vocea lui Ahmed se pierdu în zgomotul de fond al liniei telefonice.

— Ahmed, spuse Sinclair încercând să-şi menţină un ton calm, controlat. E absolut necesar să îţi termini misiunea. Nici nu ştiu cum pot să subliniez mai mult acest lucru.

— Am înţeles.

Sinclair a închis telefonul şi s-a uitat la receptor. Arabul nici măcar nu avea cum să înţeleagă.

CRIPTA

Brusc, zgomotul unei maşini care se apropia i-a atras atenţia lui Cotten. Lumina farurilor dansa în depărtare pe şoseaua vălurită. „în sfârşit”, s-a gândit ea. Dar dacă erau soldaţi irakieni? Cu inima în gât, a făcut câţiva paşi până la nisipul de la marginea şoselei. Când vehiculul s-a apropiat destul, a ghicit după luminile de pe cabină şi remorcă că era vorba despre o cisternă de benzină. A făcut câţiva paşi în faţă, dând din mâini, dar şoferul nu a încetinit. Repede, şi-a pus mâna la ochi pentru a-i proteja de nisipul şi praful ridicat de camionul care a trecut în viteză pe lângă ea şi a privit cum acesta dispare la fel de repede precum apăruse.

Probabil că oricum nu era o idee foarte bună să facă autostopul. Nu putea şti ce poate trece prin mintea oricărui irakian în momentul acesta. Cel mai sigur ar fi fost să stea ascunsă şi să străbată o distanţă cât mai mare până să se crape de ziuă.

După o oră de mers, Cotten şi-a lăsat jos genţile şi s-a aşezat pe una din ele. Mâinile o dureau de la greutatea bagajelor, iar corpul îi tremura pe măsură ce frigul trecea prin haina ei greoaie. Când se va întoarce în America, va merge în Florida pentru o vacanţă pe care trebuia să şi-o fi luat demult. Asta era o promisiune.

Cotten a golit una din genţi, scoţând din ea orice putea să lase în urmă. În timp ce îşi sorta lucrurile, se întrebă dacă venirea în Irak a fost o idee bună. Poate a luat o decizie idioată. Nu stătuse să analizeze toate aspectele problemei, şi apoi când Casselman s-a împotrivit şi-a luat atitudinea unui câine cu botniţă. Erau şi alte reportaje, de importanţă egală, pe care le-ar fi putut face şi care ar fi putut să o ducă departe de Thornton.

— La naiba, la naiba, la naiba! zise în timp ce îşi scotea din geantă doar lucrurile esenţiale: portofelul, paşaportul, acreditarea de presă, aparatul foto, obiectivele, filmele şi cutia de film în care îşi ascunsese banii de rezervă. Le-a înghesuit pe toate în cealaltă geantă, lângă casetele video. Apoi a pleacat mai departe, aruncând o ultimă privire spre mormanul de lucruri pe care le lăsa în urmă.

Luna răsărise şi lumina deşertul suficient cât să nu se depărteze de drum. Ar fi vrut să aibă canapeaua şi fotoliul ei din puf, o cafea fierbinte de la Starbucks, sau, şi mai bine, o vodcă Absolut cu gheaţă.

S-a oprit brusc şi a clipit pentru a se asigura că ceea ce vedea nu era un miraj. În depărtare se zăreau nişte lumini. Nu erau farurile unor maşini sau camioane, erau luminile unei aşezări sau tabere electrificate. Şi-a lăsat geanta jos pentru a-şi freca umărul şi mâna, încercând să-şi stimuleze circulaţia, îşi scoase camera, ataşându-i teleobiectivul pentru a putea observa mai bine luminile. Dacă era o tabără a Gărzii Republicane, sau chiar şi a soldaţilor irakieni, o femeie care călătorea singură ar fi avut puţine şanse. Unele dintre colegele ei din Bagdad îi povestiseră despre violuri, abuzuri… bărbaţi care se purtau ca nişte animale, precum câinii sălbatici.

Mişcă aparatul astfel încât să poată privi întreaga tabără. Nu se vedea vreo armă, vehicule militare sau altceva care să semene cu o instalaţie a armatei.

Părea mai degrabă un soi de excavaţie. Găleţi, corturi, mese, grămezi de pământ şi gunoi. Un sit arheologic? Cotten presupuse că se afla aproape de una dintre ruinele asiriene, risipite prin întreaga regiune. Mai multe camioane vechi erau grupate lângă o structură de piatră aproape prăbuşită. Câţiva oameni se mişcau iute.

Asta putea fi şansa ei să ajungă la graniţă în siguranţă. Ezita, întrebându-se dacă putea să rişte. Până la urmă îşi puse aparatul la loc în geantă şi se îndreptă către lumini.

În apropierea sitului a văzut nişte bărbaţi care strângeau, încărcând cutii şi echipamente în camioane. Desele confruntări dintre armata irakiană şi rebelii kurzi susţinuţi de armata americană transformaseră probabil zona într-un loc prea periculos pentru săpături arheologice.

Încercă să audă voci. Vorbeau turceşte, nu erau irakieni. Liniştită, Cotten a intrat în tabără şi s-a îndreptat către unul dintre bărbaţi.

— Nu vă supăraţi, i se adresă ea.

Omul purta o cămaşă neagră, leoarcă de transpiraţie la subraţ. Mirosul urât al corpului său era înţepător în aerul rece al nopţii. A fixat-o un moment, parcă întrebându-se de unde a apărut.

— Engleză no! spuse bărbatul în timp ce a luat o cutie dintr-o roabă şi a aruncat-o în camion.

Dacă nu s-ar fi aplecat pe spate, ar fi lovit-o cu cutia aia. Cotten a încercat să oprească un alt bărbat care a evitat-o, aruncându-i o privire plictisită. Cineva a bătut-o pe umăr şi Cotten s-a întors repede. Un bărbat mic şi îndesat stătea chiar lângă ea.

— Americancă? a întrebat el.

— Da.

— Turc, zise bărbatul, cu un zâmbet care lăsa la iveală o gură plină de dinţi negri, cariaţi, sub o mustaţă care îi stătea deasupra buzei ca o copertină.

— Am nevoie de o maşină, spuse Cotten arătând spre nord.

Omul şi-a întors capul spre ruine

— Du-te să vorbeşti cu Dr. Archer, Gabriel Archer.

Cineva a ţipat şi, cu o mişcare politicoasă din cap, turcul a fugit în direcţia aceea.

Un grup mic de oameni s-a urcat într-unul dintre camioane. Motorul a tuşit de câteva ori înainte ca vehiculul să pornească şi să se aştearnă la drum. Mai erau încă două camioane, dar se umpleau destul de repede. Nu mai era mult timp pentru a-l găsi pe Dr. Archer şi a cerşi un loc în camion.

Lumina lunii a ajutat-o să găsească intrarea în structura de piatră. Schele din lemn înconjurau zidurile şi, la intrare, Cotten a trecut pe sub o arcadă joasă. Chiar în faţă, un şir de becuri se bălăngăneau peste intrare şi luminau un tunel. A mers prin acest tunel până la capăt, unde acesta se termina cu câteva scări ce duceau în subteran. Găleţile cu pământ erau depozitate în apropiere, aşteptând să fie scoase afară şi golite. Un generator pe benzină troncănea, alimentând şirul de becuri. Cotten s-a aplecat înspre scări şi a strigat:

— Hei… Archer? Niciun răspuns. Dr. Archer? strigă ea şi mai tare.

În depărtare se auzi horcăitul motorului diesel al altui camion care pleca. Mai rămăsese doar unul.

Cotten a început să coboare scările. Aerul rece mirosea a vechi, parcă se afla într-un mausoleu. Fusese într-unul singur, dar nu putea uita umezeala aia specifică, mirosul greu de pământ şi piatră. Chiar dacă era doar un copil pe atunci, îşi amintea înmormântarea tatălui său: parfumul greţos de dulceag al florilor, duhoarea acidă şi ciudată a chimicalelor şi mirosul rece, de piatră, al criptei.

Scările se terminau într-o mică încăpere. Cotten a traversat-o şi a privit printr-un coridor îngust ce dădea spre o cameră uriaşă. Acolo a văzut doi oameni. Unul era un pic cocoşat, cu părul grizonat, îmbrăcat cu o cămaşă kaki, plină de praf, şi nişte blugi spălăciţi. El trebuia să fie Archer, se gândi ea, pentru că celălalt bărbat avea pielea maronie şi veşminte de arab.

Se chinui să treacă prin coridorul îngust.

Archer stătea în apropierea a ceea ce Cotten credea că este o criptă, pe peretele din spate al camerei. Pentru câteva secunde a văzut câteva oase maronii şi o licărire metalică. Archer ţinea în mână o cutie deschisă la care ambii bărbaţi se uitau cu mare interes.

Cotten deschise gura să-i strige.

Brusc, arabul a scos un pistol de sub haina-i lungă. Cotten a îngheţat văzând că bărbatul şi-a îndreptat pistolul către Archer.

— Dă-mi-o! i-a cerut acestuia.

Archer a închis capacul şi a făcut un pas înapoi, ţinând cutia strâns în mâini. Ochii i s-au mărit, iar faţa i s-a albit ca unui cadavru.

— Eşti unul dintre ei.

Cotten s-a dat înapoi, sprijinindu-se de un stâlp de schelă nefixat. Acesta s-a mişcat, provocând o mică avalanşă de pietre şi nisip.

Auzind zgomotul, bărbaţii s-au întors şi au privit-o câteva clipe.

Archer a trântit cutia şi a pus mâna pe armă. S-a ciocnit de arab şi s-au prăbuşit la pământ.

Arabul a lipit ţeava pistolului de capul arheologului. Acesta l-a lovit cu umărul, schimbând direcţia armei chiar înainte ca aceasta să se descarce. Explozia a fost asurzitoare în camera aceea cu pereţi atât de groşi.

Arabul s-a aruncat peste Archer, încălecându-l şi împungându-l cu pistolul în obraz. Archer l-a lovit cu genunchiul, împingându-l în faţă şi lovindu-l cu capul de perete. Ameţit, omul i-a dat drumul, moment în care Archer a ieşit de sub el. Arabul a ridicat pistolul, ţintind spre Archer, dar acesta s-a ferit, aruncându-se cu putere spre oponentul său.

Pistolul se afla strâns între ei.

Un al doilea foc de armă se auzi, dar corpurile lor au absorbit zgomotul.

Cotten a încremenit, privind spre cei doi bărbaţi rămaşi nemişcaţi. Singurul zgomot din încăpere era cel al sângelui ei, pulsându-i în urechi, şi al bătăilor inimii, care i se lovea de coaste.

Apoi, într-un final, Archer s-a mişcat, rostogolindu-se de pe arab. O pată roşie îi acoperea partea din faţă a cămăşii. Mai mult sânge se prelingea însă din pieptul arabului.

Archer s-a chinuit să se ridice în picioare şi stătea aplecat deasupra cadavrului. Pieptul i se mişca cu putere. Şi-a şters faţa cu mâneca de la cămaşă şi a ridicat cutia, încheieturile sale ca de lemn albindu-se în momentul în care a strâns-o în mâini.

A tuşit şi şi-a îndreptat spatele, cu ochii la Cotten. S-a uitat cruciş şi a făcut clătinându-se câţiva paşi înainte să se prăbuşească la pământ.

— Inima, spuse el apucându-se cu mâna de piept.

Cotten şi-a lăsat jos geanta şi s-a îndreptat cu grijă spre bărbat, privind dacă e cineva în spate. S-a uitat lung la trupul arabului când a trecut peste el.

— Ce pot să fac? a întrebat, aşezându-se în genunchi lângă Archer. Mă duc să aduc ajutoare.

— Nu.

Archer s-a întins căutându-i mâna. Îl apucă o tuse violentă şi Cotten i-a ridicat capul în poala ei.

— Cutia, a spus el. Ia-o.

A privit apoi spre trupul arabului.

— Nu se vor da în lături de la nimic acum.

— Cine? Ce vrei să spui?

Chipul lui Archer se strâmbă de durere. Cu mâinile tremurânde, a împins cutia către ea. Pielea i se albea, iar buzele i se închideau la culoare.

— Nu trebuie să îi laşi să pună mâna pe ea.

— Ce e asta? a întrebat ea.

Vocea lui era slăbită, aproape şoptită.

— Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, Matei.

— Nu înţeleg.

Omul nu i-a răspuns, părând că priveşte prin ea. Apoi Archer a tras-o mai aproape, iar Cotten s-a aplecat pentru a auzi ce îi şopteşte.

Dădu din cap nelămurită.

— Nu înţeleg, te rog lămureşte-mă. Vrei să opresc soarele… răsăritul?

Omul părea că îşi revine. Şi-a ridicat capul şi cu o voce devenită brusc puternică a rostit:

— *Geh el crip.*

Cotten s-a clătinat. Nu putea să fi spus ceea ce credea ea că a auzit. Era imposibil. Absolut imposibil. Archer i-a vorbit într-o limbă pe care nu o mai auzise de când era copil. O singură persoană îi mai vorbise în acea limbă – sora ei geamănă.

Sora ei geamănă *care murise.*

ÎNTOARCEREA ACASĂ

— De unde ştii cuvintele astea? a întrebat Cotten, cu o voce tremurată.

Dar Archer închisese ochii deja. Strânsoarea mâinii lui a slăbit, iar capul i-a căzut încet într-o parte.

Archer murise.

Şirul de becuri a clipit, apoi s-a stins. Probabil că generatorul rămăsese fără benzină, s-a gândit ea. Cu grijă, a mutat capul lui Archer din poala ei. Nu putea să îl mai ajute acum, şi cum mai era un singur camion, nu putea pierde timp.

Cu frică să nu se împiedice, a luat cutia sub braţ şi s-a târât prin întuneric în direcţia în care spera să fie tunelul. Brusc, pământul s-a mişcat şi zidurile s-au zgâlţâit. Cotten s-a ghemuit, protejându-şi capul, aşteptând ca tavanul să se prăbuşească. Nisipul şi praful au umplut aerul, adunându-i-se în păr şi pe mâini. Mici pietricele o loveau pe spate. Oare fusese bombardată o zonă din apropiere?

Zgâlţâitul s-a mai liniştit şi Cotten a continuat să se târască. Geanta ei nu era prea departe, dar prin beznă se mişca încet. În momentul în care mâinile i-au atins din nou podeaua camerei, se umplu de scârbă.

Sângele arabului.

S-a tras repede înapoi şi şi-a şters sângele de pe mâini pe pantalonii bărbatului. Când a ajuns la zidul încăperii, a simţit marginea coridorului, acolo unde îşi lăsase geanta. A pipăit prin aceasta până şi-a găsit pixul lanternă.

Becul a licărit de două ori în momentul în care a rotit butonul, apoi s-a stins.

— Haide! a zis ea, agitând mica lanternă. Aceasta străluci din nou, puţina lumină pe care o dădea fiind mai bună decât deloc.

Cu lanterna în gură, Cotten a scos din geantă câteva dintre casete şi alte lucruri mai puţin folositoare pentru a face loc cutiei lui Archer. În timp ce închidea fermoarul, lanterna se stinse din nou. A pipăit podeaua ca să nu uite nimic important.

O a doua lovitură zgudui camera, urmată de a treia şi a patra. Era un zgomot distinct, pe care îl recunoştea dintr-un reportaj pe care îl făcuse mai demult despre tehnica Forţelor Aeriene Americane. Era bumul sonic al avioanelor de luptă.

— Archer, strigă un bărbat dinspre capătul tunelului. Nu mai putem aştepta.

Apoi a făcut o pauză.

— Mă auzi Archer? Plecăm acum!

— Aşteaptă, a strigat Cotten, închizând complet fermoarul genţii şi ridicându-se în picioare.

A bâjbâit pe întuneric până a ajuns la tunel. Motorul camionului tocmai pornea şi se îndrepta spre drum, când Cotten a ieşit din ruine.

— Aşteaptă, a ţipat ea alergând spre camion.

Turcul s-a ridicat în picioare în spatele camionului şi i-a făcut lui Cotten semn cu mâna să se grăbească. Când a ajuns suficient de aproape, şi-a aruncat geanta în camion. Turcul a prins-o, apoi i-a întins mâna şi a ajutat-o pe Cotten să urce.

— Alergi repede, i-a zis bărbatul.

Cotten a râs nervos şi s-a aşezat, trăgându-şi răsuflarea.

— Unde e Archer, a întrebat turcul, cu vocea tremurată din cauza drumului denivelat.

Pânza care acoperea parţial laturile camionului flutura, lovindu-se de cadrul de lemn, iar motorul camionului huruia tare, făcând orice discuţie aproape imposibilă.

— A murit. A avut un atac de cord. Cotten arăta către piept.

Turcul a dat din cap şi a tradus vestea celorlalţi bărbaţi din camion.

Motoarele avioanelor urlau în întunericul nopţii, în timp ce două lumini portocalii apărură la orizont. Privea cu spaimă, aşteptându-se ca rachetele să atingă ceea ce ea presupunea că sunt avioane de luptă americane. Dar nu s-a auzit nicio explozie. Rachetele au plutit peste deşert şi au ars precum stelele căzătoare.

Cotten s-a ghemuit într-un colţ, cu braţele peste picioare, în timp ce camionul se îndrepta spre nord, către graniţa turcă. Încerca să găsească o explicaţie pentru ceea ce se întâmplase în criptă – un bărbat era dispus să îl omoare pe un altul pentru o cutie al cărui conţinut îi era necunoscut. Şi, mai apoi, aiurelile ciudate alte unui muribund despre care ar fi crezut că delirează dacă nu ar fi fost acel amănunt: vorbea într-o limbă cunoscută doar de Cotten şi sora ei geamănă – o soră care murise la naştere.

*

* *

Strigăte haotice au trezit-o brusc. Soarele era deja sus pe cerul dimineţii şi o orbea. Precum furnicile, echipa de excavaţie turcă îşi descărca utilajele. Cotten se ridică în picioare pentru a privi în jur.

O mulţime de oameni se aliniase pe lângă şosea, mărşăluind spre dealurile şi munţii dimprejur. Femei ce alăptau la sân, ţinând alţi copii cu cealaltă mână, treceau pe lângă camion precum un val. Cotten privi la chipurile lor năucite. Asta era ceea ce americanii trebuiau să vadă.

Îşi trase geanta şi cobori jos, pe asfalt. Ocolind camionul printr-o latură, a văzut mai multe vehicule aliniate, cu motoarele oprite. Nu era nimeni în ele, nici în cabină, nici în spate. În acel moment a realizat că a ajuns în sfârşit la graniţa turcă, probabil în apropiere de Zakhu. Un uriaş gard de sârmă ghimpată se întindea cât puteai să vezi cu ochii, iar şoseaua trecea printr-un punct îngust de verificare. Mai multe tancuri şi blindate formau bariere în jurul punctului de control. Sute de soldaţi turci, echipaţi cu toţii cu arme automate, dirijau refugiaţii pentru o inspecţie rapidă şi o verificare a documentelor înainte de a-i lăsa să treacă graniţa.

Cotten şi-a luat geanta în braţe, lăsându-se purtată de valul de oameni către punctul de control. Când a mai avut câteva persoane în faţa ei, şi-a căutat prin geantă paşaportul şi acreditarea de presă.

— Reporter american, a ţipat, ţinându-şi documentele în mână. Reporter american!

Imediat ce va reuşi să treacă de control, se va opri şi va face câteva poze cu această scenă. În alb-negru, cu prim-planuri expresive, ochii negri ai copiilor, mâinile mamelor care le ţin mânuţele. Putea deja să-şi imagineze cum va monta imaginile în clipul video. Fără muzică, fără voiceover. Doar aceste chipuri îngheţate de disperare şi frică. Va fi un final genial şi cutremurător. Nimeni nu o să poată privi fără să fie mişcat de aceste imagini.

Un soldat turc tânăr a văzut-o şi i-a făcut cu mâna.

— Haide americanco, pe aici.

A apucat-o de umăr şi a tras-o peste graniţă, în Turcia.

— Mulţumesc, i-a spus, dar el verifica deja documentele celui ce urma la rând.

Deodată, un alt soldat a prins-o de mână şi a tras-o într-o parte.

— Actele, spuse ofiţerul turc.

— Sunt cetăţean american, îi răspunse Cotten, privindu-i ochii inexpresivi. Tocmai i-am aratat actele soldatului de la punctul de control.

— Şi acum o să mi le arăţi şi mie.

Cotten i-a înmânat paşaportul şi acreditarea de presă.

— Lucrez pentru postul de ştiri american SNN.

Bărbatul a deschis paşaportul şi a comparat poza cu cea de pe acreditarea de presă.

— Pe aici, îi spuse, îndrumând-o înainte către un camion aflat la câţiva metri distanţă.

— E vreo problema? Tocmai mi-am terminat un reportaj în Bagdad şi mă întorc la New York. Nu am…

Partea din spate a camionului era coborâtă şi ofiţerul arătă către aceasta.

— Pune-ţi geanta aici.

Trebuia să rămână calmă. Era doar o verificare de rutină. Nu aveau niciun motiv să suspecteze că introducea ceva ilegal în ţară.

— Deschide-o, spuse ofiţerul, mişcând uşor de geantă.

Cotten a deschis fermoarul de sus şi a desfăcut geanta de nailon. Printre grămada de casete video se putea vedea un colţ din cutia lui Archer.

— Ce-i pe casetele astea?

— Reportajul meu. Sunt imagini cu bătrâni şi copii.

— Copii, spuse turcul, verificând o casetă şi eticheta lipită pe aceasta. Cum pot să ştiu că nu minţi?

Cotten şi-a şters fruntea cu mâneca.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Bărbatul a dat casetele la o parte

— Unde îţi e camera video?

— Sunt un reporter, îi răspunse ea. Cameramanul meu este încă în Irak.

Ofiţerul a continuat să-i răscolească prin geantă.

— Şi asta? întrebă scoţând la iveală cutia lui Archer.

— O greutate.

— La ce o foloseşti?

— Ca să îmi ţină trepiedul când îl aşez pe teren denivelat – pentru camera fixă.

— Şi unde e trepiedul?

— A trebuit să-l las în urmă.

— Dar ai cărat după tine blocul ăsta de lemn?

— Era deja în geantă şi am plecat în mare grabă.

A întors cutia, a zgâlţâit-o de câteva ori, apoi a pus-o la loc în geantă şi a scos aparatul foto. Un sentiment de eliberare i-a inundat corpul lui Cotten.

— Nikon. Un aparat frumos, a spus turcul.

— Da, chiar este, i-a răspuns Cotten, tot mai nerăbdătoare. Pot să plec acum?

— Depinde.

— De ce depinde?

— Depinde de ce se întâmplă cu aparatul ăsta foto.

— E un aparat de şapte sute…

— E foarte foarte frumos, spuse ofiţerul, cu aparatul în mână.

Cotten întinse mâna spre aparat, dar bărbatul l-a tras într-o parte.

— Eşti nerăbdătoare să ajungi în America, da? o întrebă în timp ce desfăcea capacul obiectivului. Privi prin vizorul aparatului. Am reţinut deja mai mulţi americani pentru cercetări. Asta e politica noastră. Privind prin vizor, mişcă încet aparatul spre stânga, apoi se opri. E nevoie să te reţin şi pe tine?

— Nu, exclamă Cotten cu dispreţ.

Ofiţerul continua să învârtă Nikonul în mâini, admirându-l, după care îşi trecu cureaua acestuia pe după gât.

Cotten s-a uitat fix la aparat. Îşi dorea să i-l smulgă de la gât, dar a decis că, în situaţia în care se afla, singura posibilitate reală era să sacrifice Nikonul.

Au început să se audă strigăte dinspre punctul de control.

— Cretinii dracului, exclamă bărbatul. Îi puse în braţe paşaportul şi acreditarea. Du-te acasă americanco!

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre zona cu scandal, cu aparatul de gât.

Cotten şi-a închis geanta, şi-a pus actele în buzunarul hainei şi a plecat mai departe.

Dincolo de vehiculele militare era o mare uriaşă de maşini, camioane, dubiţe şi autobuze, toate aliniate la marginea şoselei. Oamenii se urcau pe capotele şi acoperişurile acestora, căutându-şi cu disperare rudele prin mulţimea care continua să curgă dinspre graniţă. Cotten a mers mai departe pe lângă şosea, căutând un taxi sau un autobuz.

Deodată, a auzit un fluierat puternic. Undeva în dreapta, un om îi făcea cu mâna de la geamul unui autobuz. Era turcul de la situl arheologic.

— Mergem la Ankara, a ţipat el. Hai grăbeşte-te.

Cred că îl iubesc pe omul ăsta s-a gândit Cotten în timp ce alerga spre autobuz. A căutat repede prin geantă rezerva ei de bani şi a cumpărat un bilet de la şofer. Odată urcată, s-a strecurat prin spaţiul dintre scaune şi şi-a pus mâna pe noul ei prieten în momentul în care a trecut prin dreptul lui. S-a înghesuit într-un loc îngust din ultimul rând. Îşi ţinea geanta închisă, întrebându-se ce a scos din Irak. Era nerăbdătoare să fie singură, doar ea şi cutia lui Archer, pentru a putea să o studieze.

După câteva clipe, vechiul autobuz a vibrat puternic şi a intrat pe şosea. Cotten a aruncat o ultimă privire în urmă. Fluxul de refugiaţi se transforma într-o inundaţie.

*

*   *

Lunga traversare a Turciei nu era deloc confortabilă. Cu atâţia oameni înghesuiţi în autobuz, Cotten avea ocazia să experimenteze o doză sănătoasă din aproape fiecare miros pe care îl poate emana corpul uman. Auzise cândva că dintre toate animalele, omul miroase cel mai urât. Asta ar fi trebuit să fie un avantaj, pentru că astfel posibilii prădători renunţau să mai atace. În momentul ăsta era convinsă că povestea era adevărată. Nu numai că era torturată de aceste mirosuri, dar nici nu putea să adoarmă din cauza zgâlţâielii continue a

autocarului. Când au ajuns în Ankara, era lihnită de foame şi se simţea mai murdară ca niciodată.

Folosind cardul de credit, i-a cumpărat turcului şi câtorva amici de-ai acestuia un prânz la o cafenea din apropierea staţiei de autobuz. Apoi a dat mâna bărbăteşte cu el şi s-a urcat într-un taxi spre aeroportul Esemboga. Acolo voia să prindă un zbor spre Heathrow, de unde să plece spre aeroportul JFK.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să poată ţine geanta lângă ea, s-a decis că totuşi ar fi mai bine să o lase la check-in, pentru a nu fi nevoită să dea explicaţii poliţiei turce referitor la cutia de lemn când ar fi trecut cu geanta pe la verificarea bagajelor. Geanta avea o şansă mult mai bună să treacă de securitatea aeroportului fără vreun incident dacă nu o purta cu ea. Tot ce putea să facă era să se roage ca acea cutie a lui Archer să nu conţină explozibili sau alte materiale care să declanşeze alarma aeroportului.

Cotten s-a spălat un pic în aeroport la toaleta femeilor, dar oricum s-a simţit prost când s-a aşezat lângă o doamnă cu bluză albastră, călcată perfect, şi pantaloni cu dungă. Vecina de avion se apleca în mod evident în scaun pentru a sta cât mai departe de ea.

Cotten se înveli cu pătura din avion, în timp ce lumina auriu-purpurie a serii se întindea deasupra orizontului. Se întreba oare ce secret stă ascuns în geanta ei ajunsă în zona de cargo a avionului. A acoperit hubloul avionului, şi-a închis ochii şi s-a lăsat cuprinsă de un somn agitat.

*

* *

La aterizarea în Marea Britanie, Cotten se grăbi să îşi ridice geanta de pe banda rulantă care aducea bagajele şi să verifice dacă totul era în regulă. Un şir întreg de pasageri abia sosiţi se îndrepta spre biroul de paşapoarte. Cotten a luat geanta în mână, strângând pumnul atât de puternic, încât unghiile îi intrau în palmă. Din fericire, funcţionarul nu a realizat cât de agitată este când i-a ştampilat paşaportul. Acum se îndrepta spre vamă.

— Aveţi ceva de declarat? a întrebat agentul în timp ce i-a pus geanta pe masa din faţa lui.

— Nu. Întregul stomac i s-a strâns ca un nod în timp ce bărbatul o studia.

După o pauză, acesta îi spuse:

— Bine aţi venit în Marea Britanie, domnişoară Stone, făcându-i semn că poate pleca.

Cotten a încercat să înghită în sec, dar gura îi era uscată. I-a zâmbit, şi-a luat geanta şi a mers mai departe. Poate că putea să ia geanta cu ea în avionul de New York în loc să o lase la check-in. Nu îi plăcea ideea că nu putea să stea cu ochii

pe ea. Şi totuşi geanta trecuse fără probleme prin sistemele de securitate în acest prim pas spre acasă.

Acasă. Doamne, ce bine ar fi să fiu din nou acasă, se gândi, trecând prin coridorul de acces în avion şi urcându-se în Boeingul 747.

Era înnorat, iar ploaia se transforma în ceaţă pe sticla hubloului, în timp ce avionul se înălţa spre cer. A auzit bufnitura roţilor care se retrăgeau în lăcaşurile lor. Încă şapte ore.

Imediat ce semnalul care te atenţiona că trebuie să-ţi pui centura s-a stins, Cotten şi-a luat geanta din compartimentul de bagaje de deasupra scaunelor şi s-a dus cu ea într-una din toaletele avionului. S-a aşezat pe capacul închis al vasului şi a deschis geanta. A scos afară cutia, dând la o parte casetele video din jurul acesteia.

Din ceea ce îşi putea da seama era din lemn. Era neagră – un negru mai şi uzat, cu aspect vechi – şi cu câteva zgârieturi noi. A încercat să o deschidă dar nu a găsit capacul. Ciudat, se gândi. Nicio parte nu părea să fie susul sau josul, şi nu existau balamale sau îmbinări. Dar Archer o deschisese şi privise înăuntru. Îşi amintea intensitatea cu care se uita. Cotten a zgâlţâit cutia, dar nu a auzit niciun zgomot. Cum reuşise bărbatul acela să deschidă ceva care părea un bloc masiv din lemn? Ce era atât de extraordinar la cutia asta, încât a rugat-o pe ea să o ia? De ce a încercat arabul să îl omoare pe Archer pentru cutie? Dar ceea ce nu îi dădea pace absolut deloc erau cuvintele pe care i le spusese Archer. *Geh el crip.*

Într-un final, a pus cutia la loc în geantă şi s-a întors la locul ei, urcând geanta la loc în compartimentul de bagaje de mână.

*

* *

Odată ajunsă pe JFK, Cotten a trecut repede pe la paşapoarte şi prin vamă. La trecerea prin terminalul aglomerat, s-a oprit la un bancomat pentru a scoate ceva bani, apoi a trecut prin uşile automate ieşind din aeroport. Iarna vitregă a New Yorkului a lovit-o peste faţă. În perioada asta a anului, nord-estul nu avea nicio calitate deosebită, se gândi. Era fericită că fusese plecată de sărbători, departe de zăpadă şi departe de despărţirea dureroasă de Thornton Graham. Cotten a chemat un taxi şi s-a aşezat pe bancheta din spate, cu geanta în braţe. I-a spus şoferului adresa apartamentului ei din centrul oraşului înainte de a-şi lăsa capul pe spate, sprijinindu-se de banchetă.

Îşi amintea continuu visul neliniştit pe care îl avusese în avion. Parcă nu putea scăpa de ele – vise în care simţea mirosul închis al vechii camere, în care îşi amintea de explozia asurzitoare a glonţului, de sângele cald încă al arabului, de buzele palid-albăstrui ale lui Archer, de efortul acestuia când şi-a ridicat capul, de respiraţia lui pe care o simţise la ureche când îi şoptea *Geh el crip* – tu eşti

unica. Era imposibil ca el să-i fi spus cuvintele acelea. Imposibil. Şi totuşi o făcuse.

Prin geamurile murdare ale taxiului privea cum începeau să se ivească clădirile înalte ale New Yorkului.

*

*   *

Cum a ajuns în apartament, a lăsat un mesaj pe robotul lui Ted Casselman, înştiinţându-l că a ajuns cu bine. Îl sunase din Ankara şi îl sunase şi din Marea Britanie, dar el a insistat să îl sune imediat ce ajunge acasă. Era un tată, un mentor, un prieten – era enervat din cauza ei pentru că îşi asumase asemenea riscuri şi nu putea fi liniştit până nu afla că ea s-a întors în State.

Revigorată după o jumătate de oră sub duş, Cotten apăsă pe braţele tirbuşonului. Scoase dopul sticlei de chardonnay şi îşi umplu un pahar. Fără Absolut în seara asta. Vinul îi dădea o stare de somnolenţă, ori tocmai de somn avea cea mai mare nevoie.

Cutia lui Archer se găsea pe colţul mesei din bucătărie. Aşezată în scaunul de bucătărie şi jucându-se cu paharul de vin între palme, Cotten o studie cu atenţie. Nu avea niciun semn, niciun marcaj, nicio îmbinare şi nicio balama. Dacă erau cumva mai multe bucăţi îmbinate, lucrătura lemnului ascundea orice urmă.

Îşi masă uşor ceafa. Muşchii o dureau, chiar dacă duşul o mai relaxase puţin. Apa fierbinte era tot ce îşi dorise. Şi, din fericire, mirosul de cocos al şamponului spălase toate mirosurile oribile pe care le strânsese parcă undeva în nas şi în sinusuri. A luat o înghiţitură de vin, apoi şi-a desfăcut clama de păr, lăsându-şi părul ud să cadă pe spatele halatului pufos de baie.

După câteva minute, s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin sufragerie. Grămada de scrisori pe care le primise se afla pe birou, exact unde i-o lăsase proprietarul. „Facturi şi reclame”, a murmurat, gata să le bage pe toate în sertarul biroului. Înăuntru, parţial ascunsă de nişte plicuri mai vechi, era o poză a lui Thornton Graham într-o ramă argintie. O pusese în sertar cu o zi înainte să plece în Irak. Relaţia pe care a avut-o cu el a fost o greşeală. Dădu la o parte plicurile şi îi privi chipul.

Thornton Graham era prezentatorul ştirilor naţionale de la prânz ale SNN. Chipeş, încrezător, experimentat – şi căsătorit. El a fost cel care a remarcat-o în mod special atunci când Cotten a primit primul reportaj pentru reţea. Ceva din charisma şi frumuseţea lui, precum şi admiraţia pe care ea i-o purta a făcut-o să se simtă complet pierdută.

Cotten îşi amintea de momentul când l-a cunoscut pe Thornton – în timpul Crăciunului de anul trecut. De obicei mergea pe jos la lucru, dar în ziua aceea luase un taxi deoarece aducea cu ea câteva decoraţii pentru birou. Ca să nu facă

două drumuri cu taxiul, a cărat două cutii, şi-a pus pe umăr o gentuţă şi a mai luat o sacoşică de bomboane de ciocolată pe care vroia să le aşeze într-un bol pe biroul ei. A reuşit să treacă de uşile de la intrare şi să ajungă la lifturi cu ajutorul paznicului clădirii. Când a intrat în lift s-a lovit de uşa acestuia, aşa încât geanta i-a alunecat de pe umăr. Cineva i-a ridicat geanta şi i-a aşezat-o la loc, pe umăr. S-a întors să-i mulţumească, simţind că mâna străinului rămăsese pe umărul ei. S-a trezit faţă în faţă cu corespondentul senior al SNN, Thornton Graham. A reuşit să îi spună mulţumesc, dar vocea i-a tremurat. Thornton a părut flatat de starea ei de admiraţie şi i-a zâmbit – era celebrul său zâmbet. Cotten s-a întors, încercând să pară nonşalantă şi nu atât de evident captivată. Dar nu s-a putut abţine să nu-i privească reflexia în uşile metalice şi lucioase ale liftului. Şi s-a simţit jenată simţind că şi el o priveşte. Liftul părea că face o eternitate. A coborât din lift odată cu ea. Thornton i-a luat cutiile din mână şi a condus-o până la biroul ei. Înainte să plece a întrebat-o dacă vrea să ia prânzul cu el mai târziu. Ăsta a fost începutul unei relaţii fierbinţi, fizice, ce a durat aproape un an. Acum s-a terminat – de tot.

Vinul o încălzea pe Cotten pe măsură ce golea paharul. Cu muşchii gâtului relaxaţi simţea în corp o stare uşor plăcută datorită alcoolului. A vârât întreaga grămadă de scrisori în sertar, acoperind faţa lui Thornton şi s-a întors în bucătărie. Aruncând o privire spre cutia lui Archer se hotărî să o pună într-un loc sigur până îşi va da seama ce să facă cu ea.

Cotten spăla paharul. În timp ce îl ştergea, îşi lăsă capul într-o parte şi privi spre ceainicul lăsat pe aragazul electric. Îi venise o idee. A mutat ceainicul pe blatul de bucătărie, apoi a ridicat ochiul electric al plitei.

A privit repede cutia, apoi spaţiul din interiorul aragazului. Cu grijă, a aşezat cutia între rezistenţele electrice ale plitei, apoi a pus la loc ochiul acesteia, asigurându-se ca acesta să facă click, semn că s-a închis cum trebuie. E un loc la fel de bun ca oricare altul, s-a gândit. A pus la loc ceainicul, a stins lumina şi s-a dus la culcare.

Pentru prima dată, în foarte mulţi ani, a visat că era copil şi se juca la ferma familiei. Dar, mai ales, a visat-o pe sora ei geamănă.

CASETA

Dimineaţa, Cotten cotrobăi prin sertarul cu produse cosmetice. Nu avea mascara. Găsise mai multe sticluţe de fond de ten şi o pudră neîncepută. Avea farduri, creioane de ochi, rujuri, dar nu avea mascara. Luase cu ea în Irak singurul tub pe care îl mai avea şi îl lăsase în deşert. Îşi privea faţa în oglindă. Ochii ei căprui-deschis păreau neglijaţi. Şi-a trecut mâna prin păr pentru a-şi aranja acea şuviţă care parcă nu stătea niciodată la locul ei şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Pentru o fracţiune de secundă, a văzut chipul mamei sale în reflexie. Şi-a atins pielea din jurul ochilor şi a buzelor cu vârfurile degetelor. Amintirile vieţii pe care o lăsase în Kentucky nu îi dădeau pace. Văzuse riduri adânci pe feţele femeilor de acolo – femei cu câţiva ani mai în vârstă decât avea ea acum. Douăzeci şi şapte era aproape de treizeci, iar treizeci nu era departe de…

Mama ei îi spunea că nu e realistă, că e visătoare. Avea dreptate. Şi urmându-şi visul a fugit de o viaţă în care femeile îmbătrâneau prea devreme, renunţau la orice speranţă prea devreme şi… mureau prea devreme.

„Îmi pare rău mamă” a murmurat ea.

Cotten şi-a dat cu parfum după ambele urechi şi a închis sertarul plin de cosmetice. Apoi, în bucătărie, a mâncat repede un baton de cereale şi a băut o cană de cafea instant. În timp ce mânca, a aruncat o privire spre aragazul electric. Nu părea nimic anormal. Ca o măsură suplimentară de precauţie, a luat o tigaie din dulapul de bucătărie şi a aşezat-o pe ochiul electric de lângă ceainic.

Perfect.

A plecat pe jos spre sediul SNN. Avea de mers doar zece străzi de acasă până acolo. Era frig, dar Cotten nu băga de seamă. Era nerăbdătoare să afle un răspuns la câteva întrebări care o frământau. Deodată, telefonul mobil i-a vibrat.

— Alo, a răspuns în timp ce încerca să nu se ciocnească de alţi oameni din mulţime.

— Hei iubito! Te-ai întors!

— Nessi! Cotten zâmbea, fericită să audă vocea prietenei sale.

— Cum a fost? Se pare că lucrurile se încing rău de tot acolo.

— Nici nu-ţi poţi imagina prin câte rahaturi am trecut în ultimele zile.

A început să-şi pună la curent prietena cu tot ceea ce păţise, dar a omis în mod voit partea în care Archer a implorat-o să ia cutia, când acesta a privit-o de parcă

s-ar fi cunoscut şi i-a vorbit într-o limbă care nu există pentru nimeni altcineva de pe planetă în afara ei. Nimeni nu ar fi înţeles.

— Apoi a trebuit să mituiesc un ofiţer la graniţa turcă. M-am înghesuit pentru câteva zile într-un autobuz în care oamenii miroseau ca nişte capre. Şi cred că am scos ilegal din Irak un fel de vechi artefact pe care l-am adus în ţară. Cu coada ochiului a văzut titlul principal din *New York Times:* OPERAŢIUNILE MILITARE DIN IRAK TOT MAI INTENSE. În afară de asta, nu am făcut nimic interesant. Ţi-a fost dor de mine?

— Întotdeauna, i-a răspuns Vanessa Perez. Am fost îngrijorată din cauza ta. Şeful tău e nervos?

— Cred că şi-a dublat doza de medicamente pentru tensiune. Tocmai mă duc spre birou. Am o întâlnire cu el la nouă şi jumătate, iar la zece intru la editare video.

— Şi cu ghimpele[1] care te împunge cum mai eşti?

— Nessi, relaxează-te.

— O să fie şi el acolo?

— Cred. Poate am noroc şi are de făcut vreun reportaj pe undeva.

— Ar trebui să începi să te gândeşti ce o să-i spui când îl vezi.

— Am trecut peste.

— Da, sigur. Am mai auzit asta.

Cotten a simţit un nod în stomac. Nessi *mai auzise* asta – şi nu doar o dată. De fiecare dată a vorbit serios şi vroia să creadă că a terminat-o cu el. Dar de data asta trebuia să fie altfel. El era o cale greşită pentru ea, un drum dureros, o fundătură. Avea nevoie să se convingă pe sine că trebuie să îl lase pe Thornton în urmă – să strângă tot ce o lega de el într-o geantă pe care să o lase în trecut.

— Ai o şedinţă foto azi? a întrebat Cotten.

— În South Beach – pentru Hawaiian Tropic. O să mă vezi în curând pe bannerele din oraş arătând un pic de sâni şi un fund într-un bikini super mic.

Cotten a râs.

— Fă-i praf!

— Întotdeauna.

Apoi Vanessa a făcut o pauză lungă, după care i-a spus:

— Să nu cedezi în faţa lui!

— Dă-mi un pic de credit! Cotten a simţit un val de aer cald în momentul în care trecea prin uşile automate ale sediului SNN.

---

[1]nt. Joc de cuvinte: Thorn (engl.) = ghimpe.

— Hei, pentru asta sunt prietenii. Vanessa i-a cântat câteva versuri din Burt Bacharach[2]. Era un fel de mantra a lor.

— E bine că eşti aşa frumosă, pentru că voce nu ai deloc, i-a spus Cotten zâmbind.

— Şi eu te iubesc, i-a spus Vanessa înainte să închidă.

Cotten şi-a pus mobilul înapoi în buzunarul paltonului şi s-a oprit pentru câteva momente la intrare, în dreptul biroului paznicilor, pentru a privi monitorul pe care erau imagini din transmisia postului – fragmente din discursul preşedintelui despre starea naţiunii.

A semnat de intrare şi şi-a pus în piept ecusonul de identificare.

Studiourile, departamentele de producţie, audio, duplicare, legătura prin satelit şi tehnicul ocupau primele şapte etaje ale clădirii. Cotten a coborât din lift la opt, acolo unde se găseau cabinele de editare video ale SNN şi arhiva.

— Cotten.

Era Thornton Graham.

S-a chinuit să zâmbească şi să dea din cap. La naiba, de ce trebuia primul lucru să dea nas în nas cu el?

— Mă bucur că… te simţi bine? a întrebat-o. Nu arăţi…

— Sunt bine. Nu mi-am găsit mascara dimineaţă, atâta tot.

A pupat-o pe obraz, iar ea i-a mirosit parfumul. Mintea i se umplea de amintiri.

— Ai un minut? Se îndreptă spre biroul lui.

— Mă grăbesc tare.

— Mai ai o oră până intri la editare – am verificat.

— Trebuie să fac ceva muncă de cercetare întâi.

— Mi-a fost dor de tine, i-a spus Thornton aproape în şoaptă, atingându-i mâna şi apropiindu-se de ea.

Se aşternuse o linişte apăsătoare

— Thornton… A dat din cap, încercând să nu se uite în ochii lui. Te rog, s-a terminat.

— Nu, nu s-a terminat, a răspuns el. Te iubesc.

— Nu a fost dragoste, a şoptit ea. Ştiu asta.

— Cotten, te iubesc.

— Trebuie să plec. A plecat mai departe pe hol.

— Cotten, a strigat Thornton după ea, dar femeia nu s-a întors.

---

[2]nt. Burt Bacharach, pianist şi compozitor american născut în 1928, celebru pentru cântecele sale pop din anii 1960-1980.

Nu a plâns de data asta, ăsta era un semn bun. Se gândea că făcuse alegerea corectă şi era hotărâtă să nu dea înapoi. Dacă ar fi putut să nu îl vadă – să nu îl atingă.

Ajunsă în departamentul arhivelor video, Cotten s-a aşezat la un calculator, şi-a introdus parola şi a accesat funcţia de căutare. A scris *Archer, Gabriel* în câteva secunde calculatorul i-a afişat două referinţe. Le-a selectat pe amândouă, apoi a cerut calculatorului să i le aducă. S-a întors să privească prin peretele de sticlă cum una dintre benzile rulante pline cu casete se învârtea. Un braţ robotizat care se mişca de colo colo, scanând coduri de bare, a selectat o casetă şi a introdus-o într-unul din playerele din lateral. O fereastră video a apărut pe ecranul computerului, iar sunetul putea fi auzit din micile boxe încastrate în lateralele monitorului. Pe ecranul monitorului imaginile se succedau neclare, în timp ce maşina derula caseta în mare viteză pentru a ajunge la momentul care o interesa pe Cotten. Urmă o scurtă pauză, apoi sunetul şi imaginea au devenit normale.

Prima imagine era un ecran pe care scria: *Căutarea Arcăi, Interviu cu Gabriel Archer. A* urmat un scurt clip dintr-un program TV care îl menţiona pe Gabriel Archer, despre care Cotten tocmai a avut ocazia să afle că era un arheolog de vestigii biblice, făcând parte dintr-o echipă ce căuta rămăşiţele Arcăi lui Noe. Scurtul reportaj nu mai conţinea alte informaţii interesante. Şi nimic care să-i ofere lui Cotten măcar un indiciu despre motivul pentru care Archer ştia să vorbească în acea limbă. Până la urmă nu era doar o limbă inventată, pe care mama ei o asemăna cu limba gemenilor[3]?

A oprit caseta cerând cel de-al doilea clip. Acesta era mai lung şi era doar cu Archer. Mai exact, era un interviu pe care îl dăduse la el acasă, în Oxford, Anglia. Deşi caseta avea doar câţiva ani, i se părea că Archer arăta mai tânăr… mai bine făcut, mai sănătos şi vesel. Ţinea în mână o mică farfurie rotundă din aur pe care o descoperise recent într-un sit din Ierusalim. Farfuria era inscripţionată cu simboluri, iar Archer susţinea că aceasta datează din vremea Cruciadelor. „Regatul Raiului este precum o comoară ascunsă într-un câmp“ spunea Archer. A citat din scripturi de mai multe ori în timpul interviului. În timp ce mângâia farfuria precum un copil, a declarat „Acest obiect mă va conduce către cea mai extraordinară comoară a Raiului“.

Apoi a urmat un interviu cu un alt arheolog la Muzeul de Istorie a Naturii din New York. Omul zâmbea uşor arogant, numindu-l pe Archer un devotat al propriilor teorii. „Uneori“, spunea bărbatul, „entuziasmul e covârşitor la doctor.

---

[3]nt. Limba gemenilor = jargon „secret” (de neînţeles pentru cei din jur), dezvoltat într-un cuplu de gemeni în primii ani de viaţă.

Dânsul are multe teorii şi idei extravagante“. Apoi arheologul a continuat recunoscând meritul lui Archer în descoperirea câtorva vestigii importante, dar a menţionat că excentricităţile acestuia îi diminuează credibilitatea.

Mai erau câteva interviuri în care se discuta despre Archer. Unul i-a atras atenţia lui Cotten în mod deosebit. Doctorul John Tyler, preot catolic, istoric al Bibliei şi arheolog vorbea frumos despre Archer. Tyler fusese un student al lui Gabriel Archer şi povestea că acesta era absolut dedicat muncii sale, menţionând că multe dintre descoperirile lui Archer aduceau importante lămuriri asupra istoriei biblice.

Tyler părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani şi era înalt, cu părul închis la culoare şi cu un chip dur, al unui om care petrecuse mult timp în natură. Şi avea ochi frumoşi, se gândi Cotten.

A derulat caseta şi s-a uitat din nou la segmentul în care apărea Tyler. Avea un glas liniştit, dar cuvintele sale erau sigure, autoritare.

„Are multe idealuri” spunea Tyler despre Archer, „îi doresc tot binele”.

Cotten şi-a notat numele colegiului unde preda Tyler. Era chiar în New York, iar omul putea fi o bună sursă de informaţii. Se gândi la ceea ce Archer i-a şoptit în criptă şi la faptul că acesta avea obiceiul să dea citate din Biblie. Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, Matei. Mai mult ca sigur că se referea la un pasaj din Biblie. Se uită la ceas – mai avea cam cincisprezece minute până la întâlnirea cu Ted Casselman.

Terminând de căutat prin arhivă, Cotten s-a îndreptat înapoi spre hol, băgând capul pe una din uşile camerelor de editare.

— Are cineva o Biblie?

— Ai devenit religioasă prin Orientul Mijlociu, Cotten? o întrebă editorul video, întorcându-şi capul.

— Vezi pe noptiera unei camere de hotel, a adăugat un asistent.

Le-a rânjit.

— Foarte amuzant. Hai băieţi, vorbesc serios, aveţi idee unde pot găsi o Biblie?

— La corespondentul pe probleme de religie, i-a spus editorul înainte să se întoarcă la monitoarele sale.

— Bine… răspunse Cotten, care se întreba de ce nu se gândise la asta. Dar, totuşi, religia nu era ceva pentru care să piardă mult timp gândindu-se. Şi-a verificat din nou ceasul şi s-a îndreptat spre biroul corespondentului.

— Ce versiune vrei? a întrebat-o secretara acestuia.

— Habar nu am, nu există o versiune standard?

Secretara a arătat cu degetul spre uşa din spatele ei şi s-a ridicat în picioare. Cotten a urmat-o.

Pe perete era o mică bibliotecă până la tavan. Secretara a luat de pe raft o Biblie, versiunea King James.

— Pune-o la loc când termini cu ea, i-a spus înainte de a ieşi pe uşă.

— Mulţumesc, răspunse Cotten fără să ridice privirea.

Ce spusese Archer? Matei? Matei era în Noul Testament, atâta lucru ştia şi ea. Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Cam atâta ştia de la orele de religie.

„Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt“, a spus dând paginile. Mişcându-şi degetul în jos pe fiecare pagină, s-a oprit la Evanghelia după Matei, capitolul 26, şi a citit versurile 27 şi 28 cu voce tare. *Şi luând paharul şi mulţumind, le-a dat, zicând: Beţi dintru acesta toţi. Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi* se *varsă spre iertarea păcatelor.*

„Hristoase“, murmură, apoi realiză legătura. Puteau toate astea să aibă ceva de-a face cu potirul din Cina cea de taină? Oare asta se afla în cutia care stătea ascunsă sub plita ei electrică? Archer spusese că se află în căutarea celei mai mari comori a Raiului. Expiră adânc gândindu-se că ar putea fi pe urmele unui reportaj extraordinar.

A scos o bucăţică de hârtie din buzunar şi, ridicând telefonul de pe birou, a sunat la informaţii. A format numărul colegiului unde preda Dr. Tyler imediat cum l-a aflat.

— Da, încerc să dau de dr. Reverend John Tyler. Înţeleg că predă la dvs. A ascultat pentru câteva clipe vorbele interlocutorului ei, apoi faţa i s-a schimbat. Ştiţi cumva unde a fost repartizat acum? Încă o pauză, după care a spus: Haideţi să vă las numărul meu.

Cotten a închis, şi-a strâns lucrurile şi s-a grăbit spre biroul lui Ted Casselman, directorul ştirilor SNN. A bătut la uşă.

— Intră.

Casselman stătea în capul mesei de conferinţă cu mai multe dosare împrăştiate în faţa sa. La două scaune distanţă de el stătea Thornton Graham. Thornton îi zâmbi lui Cotten cu căldură în timp ce aceasta traversa camera.

Ted Casselman îşi ridică privirea. Era un negru, de 42 de ani, cu o construcţie medie, cu unghiile lăcuite şi cu câteva fire de păr grizonate care contrastau cu pielea sa închisă la culoare.

— Ei, eşti o domnişoară foarte norocoasă, a zis Casselman, aşteptând în picioare să o pupe pe obraz. Mai încearcă să faci încă o drăcie ca asta şi voi avea grijă ca singurul job pe care o să-l poţi obţine să fie cel de reporter meteo la postul local din Beaver Falls. Şi-a aruncat privirea spre ceasul de pe perete. Şi ai întârziat.

— Îmi cer scuze Ted, a spus ea, zâmbind cu o privire de fetiţă mică. A trebuit să fac o excursie rapidă până la arhivă.

— Oh? Credeam că ţi-ai strâns deja toată documentaţia.
— Mai aveam câteva lucruri de lămurit.
— Stai jos şi linişteşte-te. Terminăm în curând.
Casselman s-a întors pe scaunul său şi a deschis unul dintre dosare. S-a uitat pe prima pagină şi l-a întrebat pe Thornton:
— Ce ştii despre Robert Wingate?
— Chestii generale, a răspuns Thornton. Cele mai multe din kitul de presă, spuse el, lăsându-şi creionul să se lovească cu radiera de masă. E un industriaş bogat, proaspăt intrat în politică şi care strânge un număr tot mai mare de susţinători. Şi-a bazat platforma pe valorile familiei şi pe un înalt caracter moral. Până acum pare să nu aibă pete – candidatul perfect. Thornton a trecut la altă pagină a agendei sale computerizată şi omniprezentă. Un bărbat devotat familiei, generos cu averea sa. Unul dintre proiectele sale favorite este o organizaţie naţională care sponsorizează ferme folosite drept centre de reabilitare pentru copiii delincvenţi din zonele urbane. Şi nu se ocupă numai de copiii cu probleme. Wingate şi-a folosit influenţa pentru a implementa DeMolay în diferite zone ale ţării, în special în Florida, statul său natal. E un contestatar cunoscut al abuzului asupra copiilor şi…
— Stai puţin, l-a întrerupt Cotten. Ce e DeMolay?
Thornton îşi ridică privirea.
— Versiunea pentru copii a Masoneriei. E o organizaţie pentru băieţii cu vârste cuprinse între doisprezece şi douăzeci şi unu de ani.
— Altceva? a întrebat Casselman.
— Nu găsesc mare lucru despre el. Wingate a apărut pe scena politică de nicăieri. Aparent are o finanţare foarte puternică în spate.
Ted Casselman se scărpină în bărbie.
— Hai să aflăm ce îl face pe Wingate să fie atât de perfect. Pregătiţi un reportaj despre el pentru duminică seară.
— O să-mi pun echipa la treabă imediat, a spus Thornton. Şi-a strâns notiţele, s-a ridicat în picioare şi a ocolit masa de conferinţe, venind spre Cotten. Treci pe la mine după ce termini de editat, dacă poţi.
— O să văd, i-a răspuns ea privind în sus spre el.
— Cum arată ce ai filmat? a întrebat-o Casselman în timp ce Thornton ieşea din cameră.
— Mai bine decât mă aşteptam vreodată. Crede-mă, Ted, sancţiunile internaţionale şi embargoul au dat o lovitură grea copiilor şi bătrânilor din Irak. Va fi un reportaj care-ţi va crea un gol în stomac când îl priveşti. Dar nu va fi prea apreciat în Departamentul de Stat, mai ales acum când sunt pe cale să înceapă un alt război.

— E bine, asta aproape că garantează ratinguri mari. S-a ridicat. Haide, te conduc până la cabina de editare. A cuprins-o cu mâna pe după umeri, conducând-o spre uşă. Mi-ai provocat multe nopţi cu insomnii, domnişoară. Dar ai dovedit şi mult curaj. Tupeu. Îmi place chestia asta. Acum vreau să văd ce primesc în schimbul firelor de păr alb pe care mi le-ai scos.

— Nu o să fii dezamăgit Ted.

Cotten îl plăcea şi îl respecta pe Casselman. Regreta că l-a făcut să se îngrijoreze atât de mult din cauza ei. În plus, el era cel care putea să o urce cu câte două trepte deodată în carieră.

Au intrat în camera de editare B. Camera era întunecată cu excepţia zonei luminate de către peretele de monitoare şi de pupitrul de control electronic.

— Am făcut copii după scenariu şi după notiţele mele, a spus ea, înmânându-i lui Casselman şi editorului câte un dosar cu acestea. Putem înregistra fără sunet acum şi vom chema un prezentator să înregistreze vocea mai târziu. A zâmbit întorcându-se spre editorul video. O să avem nevoie de nişte segmente din galeria audio – multă dramă, teroare… ceva puternic. Ahh… şi câteva segmente etnice, legate de Orientul Mijlociu.

Apoi Cotten şi-a despachetat geanta. Toate castele video erau numerotate şi aşezate în ordine.

— Ah, la naiba, a zis.

A căutat printre casete, citind fiecare etichetă.

— Ce-ai păţit? a întrebat Casselman ridicându-şi privirea de pe foaia cu scenariul.

— Am…

Ted a lăsat hârtiile din mână:

— Cotten?

— Va trebui să începeţi fără mine, a răspuns ea.

TYLER

Cotten a deschis în grabă uşa apartamentului şi a fugit în dormitor. Îşi amintea că stătuse pe pat ieri seară şi scosese din geantă cutia. Acesta era singurul moment în care caseta lipsă ar fi putut să se rătăcească. S-a aşezat în patru labe, a ridicat cuvertura şi a căutat sub pat.

Nu era acolo.

S-a ridicat şi, trecându-şi mâna prin păr, privea covorul tocit care acoperea mare parte din podeaua dormitorului. Nu deschisese geanta în autocarul cu care a traversat Turcia, iar pe durata zborului dintre Ankara şi Londra geanta a fost în cală. Iar în zborul spre casă ar fi văzut caseta dacă aceasta ar fi căzut pe jos în toaleta avionului. Asta însemnă că singurul loc unde ar fi putut să o piardă era…

Cripta.

Fusese sigură că şi-a strâns toate lucrurile, toate casetele. Dar se grăbise să prindă camionul şi era întuneric beznă.

„Perfect”, spuse Cotten. Nu numai că toate casetele aveau etichete, dar ea era principalul reporter de pe fiecare casetă. Şi oare de câte ori şi-a spus numele său şi al postului pe casetă? Nu era nevoie de vreun geniu ca să o lege pe ea de casetă şi, implicit, pe ea de cutie.

Poate că arabul lucra singur, fiind doar un hoţ de obiecte vechi. Poate cu tot haosul creat de activitatea militară din zonă nimeni nu se va duce să îl caute pe arab sau pe Archer. Poate că nimeni nu a găsit caseta pentru că situl fusese abandonat.

Poate.

Stătea pe marginea patului, ţinându-şi capul în mâini. Dacă altcineva vroia cutia, se va duce la locul săpăturii lui Archer, va realiza că obiectul nu se află acolo – şi că cineva l-a luat. Oare cine? Fata de pe casetă. Putea la fel de bine să-şi fi scris numele mare cu grafitti pe pereţii peşterii.

A sunat telefonul, iar Cotten a sărit.

— Alo, zise ea. Da, aşa este. Am încercat să iau legătura cu dr. John Tyler.

A ascultat pentru câteva clipe, apoi s-a întins spre noptieră şi a luat un creion şi un caieţel.

— Vă mulţumesc mult pentru că m-aţi sunat.

A notat *Colegiul Sfântul Thomas, White Plains, New York.*

— Mulţumesc, a zis şi a închis telefonul.

White Plains era cam la o oră distanţă în nordul oraşului. Voia să-l găsească pe Tyler şi să vadă ce ştia acesta despre ultima săpătură a lui Archer.

Cotten a mers în bucătărie şi a dat la o parte ceainicul şi tigaia de pe plită, a ridicat capacul acesteia şi a privit lung cutia. Oare conţinea potirul din Cina cea de Taină – Sfântul Graal? Şi oare de ce i-a spus Archer că ea era singura care putea opri soarele la răsărit?

Geh el crip. Geh crip. Tu eşti unica.

Cuvintele rezonau în mintea ei mai puternic decât orice clopot de biserică. Trebuia să afle totul despre acest Gabriel Archer.

*

* *

Arhitectura clasică grecească a colegiului St. Thomas se găsea ascunsă printre stejari şi sicomori. Era o zi rece şi aspră, razele soarelui reflectându-se în peticele de zăpadă răsfirate pe pământul maroniu. O mână de studenţi traversau campusul pustiu.

Cotten a urcat treptele tocite din marmură şi a ajuns în faţa unei imense uşi duble din lemn. Pe o placă de bronz era scris: *Fondat* în *1922*. În interior camera avea nişte geamuri înguste, ce se întindeau de la aproximativ 20 de centimetri de la podea până la tavan. Cotten s-a apropiat de recepţioneră, podeaua din stejar închis scârţâind la fiecare pas.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat femeia

— Îl caut pe dr. John Tyler.

— Nu ştiu dacă e aici astăzi. E ziua Fondatorilor[4] şi nu se ţin cursuri.

— Puteţi să verificaţi vă rog?

— Desigur. Femeia îşi trecu degetul peste o listă plastifiată înainte să ridice receptorul. Sun chiar acum la biroul său.

Cotten se uită împrejur. Umbrele se strângeau în colţurile camerei. Locul mirosea a vechi şi a mucegai. S-a frecat la nas, crezând că o să strănute. Pernele scaunelor Queen Anne se lăsaseră de la câţi studenţi stătuseră pe ele. O fotografie a papei era agăţată deasupra unei canapele din pânză. În centrul camerei, în spatele biroului recepţionerei, se afla o statuie a Fecioarei Mariei; soarele iernatic intra printr-o fereastră aflată spre est şi îi lumina capul. Fire de praf se jucau în lumina razei de parcă erau vii. Cotten se întreba dacă statuia fusese aşezată acolo pentru felul în care era luminată sau dacă era doar o

---

[4]nt. Sărbătoare naţională americană care celebrează încheierea Războiului de Independenţă împotriva Imperiului Britanic.

coincidenţă. Fie că era doar o întâmplare, fie că nu, strălucirea palâ făcea ca statuia să pară eterică.

— Nu răspunde nimeni, zise femeia. Îmi pare rău.

Cotten a scos o carte de vizită din geantă.

— Aţi putea să…

— Oh, exclamă recepţionera. Am uitat complet de meciul de fotbal dintre studenţi şi profesori. Şi-a verificat ceasul. Cred că dr. Tyler e pe teren. Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să îl prindeţi.

O conduse pe Cotten afară şi îi arătă pe unde să o ia spre terenul de sport.

Urmând indicaţiile recepţionerei, Cotten traversă campusul, trecând pe lângă capelă şi, în cele din urmă, ajunse pe o alee dintre dormitoare şi sala de sport. Putea auzi strigătele unei mici mulţimi pe măsură ce se apropia de terenul de fotbal.

O mică tribună în care stăteau răsfiraţi cam cincizeci de oameni mărginea latura sudică a terenului. Bârnele verticale din lemn erau vechi, sub formă de H în loc de consacrata formă în Y.

Cotten s-a urcat în tribună şi s-a aşezat lângă un bărbat cu un cioc îngrijit şi cu mustaţă. Şi-a strâns mâinile în jurul corpului pentru a se încălzi şi apoi l-a întrebat pe bărbat:

— Ştiţi cumva care este dr. Tyler?

Învelit într-o pătură, omul a ridicat o mână de sub aceasta, arătând spre teren.

— Acela care aruncă acum mingea e John. Aţi ajuns la fix pentru ultima lui fază.

Apoi bărbatul s-a ridicat în picioare şi a strigat: „Haide! Haide!“.

Cel aflat la recepţie a prins mingea, dar a fost repede placat, dispărând sub o grămadă de jucători. Echipa studenţilor şi fanii săi sărea în sus şi chiuia de bucurie.

Omul oftă

— Chiar dacă am pierdut, a fost cea mai bună echipă a profesorilor pe care am avut-o de mult timp.

S-a ridicat în picioare şi a coborât din tribună, trecând cu grijă peste fiecare rând de scaune.

Tyler era primul din echipa facultăţii care îi felicita pe studenţi. Cotten nu putea auzi ce spuneau, dar se râdea mult – genul de camaraderie pe care bărbaţii par mereu să o aibă în jocurile lor. Concurenţa scoate ce e mai bun din bărbaţi, se gândi ea… şi ce e mai rău din femei.

A coborât din tribune şi s-a apropiat de Tyler. Era înalt – probabil peste 1,80 în, cu părul negru şi des. Avea o expresie ciudată în colţul gurii – de parcă ar fi ştiut un secret pe care nu vroia să îl spună. Pielea sa bronzată era rezultatul

expunerii la soare prin multe situri arheologice, presupunea Cotten. Deşi era transpirat, Cotten a observat că bărbatul are un corp frumos modelat – un aspect de om care se află într-o formă fizică bună.

— Dr. Tyler? a întrebat ea.

S-a uitat spre ea şi a luat mâna de pe umărul unui jucător.

— Da?

Ochii lui erau de un albastru atât de adânc cum ea nu mai văzuse niciodată, aproape bleumarin când lumina nu bătea în ei. Erau mult mai albaştri decât se vedeau pe casetă.

— Numele meu este Cotten Stone şi lucrez pentru SNN. Dacă aveţi câteva minute aş vrea să vorbesc cu dvs.

Şi-a întins mâna spre el. Tyler i-a strâns-o politicos, dar ferm, apoi s-a întors spre unul dintre coechipierii săi.

— Luaţi-o înainte băieţi. Comandaţi-mi şi mie un Sam Adams.

— Nu vreau să vă dau planurile peste cap, i-a spus Cotten.

— E în regulă. Vor sărbători la O'Grady toată după-masa. Am suficient timp să ajung.

O pală de vânt îi trecu lui Cotten o şuviţă de păr peste faţă. Simţea furnicături în nas şi ştia că îi este roşu.

— Cred că ai nevoie de o ceaşcă de ceva cald – cafea poate?

— Ar fi grozav, răspunse ea.

*

* *

În biroul său, John i-a luat haina şi a agăţat-o pe partea din interior a uşii.

Cotten stătea pe un taburet din lemn a cărui tapiţerie era mult prea tare.

— Şi, întotdeauna sunteţi pasatorul?

— Sincer să fiu, pentru că e primul meu an aici, am fost pus pe poziţia asta. În felul ăsta pot să dea vina pe tipul cel nou dacă echipa facultăţii pierde. Sunt convins că nu o să scap prea uşor. Mi-am avertizat studenţii, dinainte, că notele pot fi afectate de rezultatul meciului, dar se pare că nu mi-a fost de folos. Haide să vă aduc o cană de cafea. Dar să ştiţi că am doar cafea instant.

— E foarte bună, a spus ea.

El i-a zâmbit şi s-a dus într-o minusculă bucătărie improvizată, parţial separată de restul camerei printr-un raft de cărţi.

John a umplut ceştile cu apă plată, apoi le-a băgat la microunde şi a setat timerul. În timp ce cuptorul zumzăia încălzind apa, John se gândea la tânăra drăguţă din biroul său. Ce o putea face să-l caute? De ce nu a dat telefon în loc să conducă până aici?

După ce a făcut cafeaua a pus o ceaşcă fierbinte în faţa lui Cotten, apoi i-a întins zahărul.

John a privit-o cum şi-a pus două linguriţe uriaşe de zahăr, a amestecat, apoi şi-a mai pus jumătate de linguriţă. Părea agitată, parcă încerca să se ţină sub control – parcă ar fi putut exploda în orice moment.

Reţinându-se să nu spună prea multe – asta era o descriere bună.

Femeia l-a privit şi a spus:

— Ştiu, prea mult zahăr. Zahărul şi ciocolata olandeză sunt slăbiciunile mele.

— Doar două vicii? a întrebat John. Dacă aş fi şi eu într-atât de norocos.

Stătea la masă sorbindu-şi cafeaua, lăsând-o să se relaxeze.

Cotten s-a uitat împrejur la rafturile ticsite cu o grămadă de cărţi.

— O colecţie impresionantă.

— Cele mai multe au aparţinut predecesorului meu. Dar reprezintă lecturi interesante. Şi-a lăsat ceaşca pe masă. Deci, domnişoară Stone…

— Vă rog, doar Cotten.

A ridicat de pe masă una din cărţile lui de vizită.

— Aveţi trecut chiar şi mobilul? Sunteţi o persoană încrezătoare şi generoasă.

A pus cartea de vizită în portofel.

— Şi cum ar trebui să vă spun? Doctor, reverend, părinte?

— Cum ar fi să îmi spui John?

Se vedea că încearcă din răsputeri să nu spună nimic aiurea. Poate faptul că îi venea greu să discute cu un preot, se gândi el.

— Am destui studenţi care îmi spun doctor, şi în acest moment sunt în concediu din funcţia de preot. Deci părinte e opţional.

— Nu ştiam că puteţi să vă luaţi concediu de la jurămintele făcute.

— Nu de la jurăminte, doar de la îndatoriri. În situaţii speciale poţi.

— Ok… John. Şi-a aranjat părul de pe gât şi şi-a dat ochii peste cap. Doamne, să îţi spun pe numele mic mi se pare o lipsă de respect. Ah, nu trebuia să fi formulat aşa – cu Doamne. Dar să îţi spun John mă face să mă simt ca şi cum i-aş fi spus profesoarei mele de la clasa a şasea pe numele mic.

Se încurca la fiecare cuvânt şi ar fi vrut ca el să o ajute să se relaxeze. Dar lui i se părea că roşeaţa din obraji şi de pe gât era o parte a farmecului ei. Avea ceva special, ceva original, care lui îi plăcea.

— Ei bine, nu sunt profesoara ta de la clasa a şasea, i-a spus el. Şi, în plus, o să mă faci să mă simt bătrân dacă nu îmi spui John.

Cotten a respirat adânc.

— Ok, hai să încep din nou. John, fac nişte cercetări pentru un reportaj de ştiri. E despre legende ale religiei, lucruri precum Arca lui Noe, Sfântul Graal, genul ăsta de lucruri.

Vocea ei devenise mai puţin tremurată, mai profesionistă.

— Acesta e domeniul meu, a răspuns el. Istorie biblică.

— Ştiu. Am dat peste o serie de interviuri din arhiva noastră care se refereau la dr. Gabriel Archer şi experienţa lui în acest domeniu. Unul dintre interviuri era cu tine. Devreme ce erai în apropiere, am vrut să vorbesc cu tine faţă în faţă. Deci… Cotten, şi-a întors mâinile cu palmele în sus… Iată-mă.

— Mă bucur că ai venit. L-am cunoscut pe Archer destul de bine la un moment dat. E un personaj deosebit.

— Ştii cumva dacă a studiat şi limbi?

Asta era o întrebare ciudată, se gândi John.

— Da, sigur. Greaca, ebraica, aramaica – mai multe limbi vechi. Şi, desigur, latina. Cercetătorii din acest domeniu trebuie să cunoască bine limbile astea.

— Ah, da, zise Cotten. Desigur.

— Îi place să se implice în mituri şi legende religioase. Şi poate cita din scriptură perfect.

— Da, am văzut asta pe casetele pe care le-am văzut cu el. Şi-a dus vocea şi şi-a dat părul pe spate.

Ştii cumva dacă are fraţi sau surori? Un frate geamăn poate?

Conversaţia devenea tot mai ciudată, se gândea John.

— Cred că Archer a fost singur la părinţi. Nu l-am auzit să vorbească vreodată de fraţi sau surori – sincer să fiu nu l-am auzit vreodată să vorbească despre familia sau copilăria sa.

Cotten şi-a încreţit fruntea.

— Este însă extrem de pasionat de munca sa. Entuziasmul său e… de lăudat.

— Parcă vrei să fii drăguţ când foloseşti cuvântul entuziasm.

— Cred că zelul său a ajuns să îi distrugă credibilitatea.

— Cum aşa? Pare a fi o calitate, nu un defect.

John a mai sorbit o gură de cafea.

— Reportajul tău se referă în mod specific la dr. Archer?

— Nu, dar mi s-a părut a fi un om interesant şi voiam să încep cu câteva dintre descoperirile şi reuşitele sale.

— Am înţeles. Şi ai dreptate. Zelul pe care îl are în munca sa ar trebui să fie o calitate de admirat.

— Dar?

— E trist, sincer, pentru că e un om strălucit. Mi-a fost profesor şi am lucrat cu el de câteva ori pe teren.

— Strălucit dar excentric?

— Într-atât încât unii să îl poată numi un fanatic obsedat. Când a descoperit o farfurie veche în Ierusalim în mormântul unui cruciat, Archer a devenit convins

că aceasta îl va conduce la găsirea Sfântului Graal. Dar nu a lăsat pe nimeni să se uite la ea, nici măcar nu i-a lăsat pe ceilalţi să o autentifice. Bănuiesc că, după ce a fost atât de mult ridiculizat, îi era teamă că cineva i-ar putea fura această descoperire, lăsându-l pe el cu nimic mai mult decât munca de-o viaţă, de care să se râdă. E greu pentru cineva să-l ia în serios. A susţinut că a descifrat scrisul de pe farfurie şi că acesta indica locul unde se afla Graalul, dar cine ştie? Mulţi au crezut că a luat-o razna şi că farfuria nu avea probabil nicio altă valoare în afară de faptul că era un artefact interesant.

— Nu crezi că ar fi putut cu adevărat să se ducă şi să caute Graalul?

— Nu am auzit încă la ştiri, a spus John. După părerea mea, Sfântul Graal reprezintă mai mult folclor religios decât realitate. Îmi place să îl consider ca fiind mai mult o stare de spirit şi mai puţin un obiect în sine – ceva din vieţile noastre pe care ni-l dorim dar nu îl găsim niciodată.

Cotten se încruntă

— Care era teoria lui Archer?

— Există mai multe scenarii – cel al lui Archer fiind unul dintre ele. Se spune că potirul de la Cina cea de Taină a fost folosit a doua zi pentru a strânge în el sângele lui Iisus când acesta a fost crucificat. După mai multe poveşti, Iosif din Arimathea, care a fost prezent la crucificarea lui Hristos şi a pus la dispoziţie mormântul său pentru Domnul, a fost primul posesor al acestui potir. Cei mai mulţi istorici consideră că el a luat potirul în Insulele Avalon din Britania – baza legendei lui Arthur pe care cei mai mulţi dintre noi o cunosc. Dar Archer susţinea altceva. El spunea că Iosif a călătorit cu Sfântul Pavel în prima misiune a apostolilor la Antiohia. A luat cu el potirul ca un simbol pe care oamenii pe care îi creştinau să îl venereze. După ce Pavel a plecat mai departe, Iosif a rămas în Antiohia. Când a murit, potirul a dispărut – probabil îngropat odată cu el. Din ce am citit, Archer susţine că potirul a apărut din nou undeva la mijlocul secolului al treilea, fiind expus de către Episcopul Antiohiei. După aceea, s-a pierdut din nou – într-un cutremur, mi se pare în jurul anului 526. Apoi a fost din nou găsit, după aproximativ cincizeci de ani. Toate poveştile despre Graal au un element comun – e găsit, e pierdut, şi ulterior e găsit din nou. Probabil pentru a se crea mai mult mister.

John se uita la mimica lui Cotten, atât de vie şi expresivă. A continuat.

— Archer susţinea că, în urma cercetărilor sale, el crede că în timpul ultimei cruciade, un om pe nume Geoffrey Bisol a luat potirul şi a fugit spre sud. Acesta, împreună cu un mic grup de cruciaţi, au fost capturaţi lângă Ninive, în Irak. Bisol a susţinut că şi-a îngropat camarazii morţi în nişte ruine antice din apropiere înainte să se îndrepte spre Ierusalim. Nu mai avea potirul cu el când a ajuns în oraşul sfânt, dar a jurat că ştie unde este ascuns acesta. De-a lungul anilor, multe

echipe au făcut cercetări prin ruinele din jurul oraşului Ninive. Niciuna dintre aceste echipe nu a mărturisit că ar fi găsit ceva care să susţină teoria lui Gabriel Archer.

Cotten şi-a închis ochii. Tremura.

— Te simţi bine? a întrebat-o John.

— Da, a fost doar un fior.

SYNCLAIR

— Vă lepădaţi de Satana?

— Ne lepădăm.

— Şi de toată lucrarea sa?

— Ne lepădăm.

Preotul a recitat jurămintele, apoi şi-a înmuiat degetele în apa din cristelniţă, suficient cât să curgă pe coroana de pe capul copilului.

— Te botez în numele Tatălui…

Când apa a atins pielea copilului adormit, acesta s-a trezit plângând.

— Şi al Fiului…

Ţipetele acestuia deveniră mai puternice.

— … şi al Sfântului Duh.

Lacrimi curgeau din ochii mamei în timp ce îşi privea copilul.

Charles Sinclair stătea lângă ea, privind la creştinarea singurului său nepot. Era de braţ cu soţia sa. La cincizeci şi un pic de ani, îmbrăcat în costumul său făcut la croitor, Sinclair era înalt şi aplecat în faţă. O pereche de sprâncene groase şi un păr negru şi generos, presărat cu fire cenuşii îi îndulceau trăsăturile dure ale feţei. Ochii săi pătrunzători te priveau dintr-un chip cu pielea măslinie şi oglindeau o minte care părea să lucreze extrem de repede.

Lumina intra prin vitraliile istoricei catedrale St. Louis din cartierul francez. Plânsul nepotului lui Sinclair umplea biserica.

În timp ce preotul continua slujba, mintea lui Sinclair colinda, iar privirea sa se îndreptă spre magnificele fresce care acopereau bolta tavanului. Ar fi trebuit să primească o veste până acum, se gândea. Grija îi încreţea fruntea. Un uşor ghiont al soţiei l-a făcut să se concentreze din nou.

Preotul stătea în faţa sa.

— Felicitări, dr. Sinclair. Este o onoare să îl aduc pe nepotul dumneavoastră în Regatul Domnului.

— Vă mulţumesc, părinte.

Sinclair şi-a băgat mâna în buzunarul costumului şi a scos un plic care conţinea un cec pentru serviciile preotului. Apoi şi-a îmbrăţişat fiica şi a dat mâna cu ginerele său. În timp ce restul grupului se aduna pentru poze, Sinclair a aruncat o privire înspre capătul bisericii şi l-a văzut pe avocatul său, Ben Gearhart, intrând şi aşteptând în umbra vestibulului.

— Mă întorc imediat, i-a spus Sinclair soţiei sale.

A venit lângă Gearhart şi, împreună cu acesta, a ieşit din biserică şi a traversat strada, intrând în Jackson Square. Cei doi s-au oprit lângă statuia lui Andrew Jackson. Sinclair a întrebat:

— Ce-ai aflat?

— Nu am reuşit să iau legătura cu Ahmed, aşa că am trimis pe cineva pe teren să verifice ce se întâmplă. Am primit o confirmare de dimineaţă că atât el, cât şi Archer, sunt morţi. Am făcut curăţenie.

Spre deosebire de pielea lui Sinclair, tenul deschis al lui Gearhart reacţiona la vântul rece şi uscat care bătea prin scuar. Obrajii îi străluceau de la frig, iar ochii săi albaştri lăcrimau. Îşi ştergea nasul cu un şerveţel în timp ce vorbea.

— Mai întâi am pus imposibilitatea de a comunica cu ei pe seama activităţilor militare, dar apoi am devenit suspicios, a zis Gearhart. Am încercat să iau legătura cu el de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Şi-a ridicat capul pentru a privi expresia bărbatului mai înalt.

Sinclair îşi trecea o mână prin păr.

— Cum au murit?

— Ahmed a fost împuşcat cu propria sa armă.

— Şi Archer?

— Erau semne ale unei lupte, dar se pare că a murit din cauze naturale. Probabil că s-a luptat cu Ahmed, l-a împuşcat, apoi a murit din cauza efortului.

— Şi artefactul? chipul lui Sinclair s-a încruntat.

Gearhart şi-a şters nasul şi a dat din cap.

Sinclair a continuat:

— Înţeleg din tăcerea ta că nici nu ştim unde e cutia, darămite să mai fi verificat şi conţinutul acesteia. A făcut câţiva paşi în faţă, şi-a pus mâinile în buzunare, apoi s-a întors cu faţa la avocat. Deci, unde e? Vocea sa era înceată, plină de gravitate şi control.

— Contactul meu de acolo crede că a mai fost cineva în cameră. Am găsit o casetă video lângă unul dintre cadavre. Conţine reportaje filmate de un reporter SNN. O femeie numită Cotten Stone.

Charles Sinclair îşi văzu familia ieşind pe uşile mari de lemn ale catedralei. Soţia sa îi făcu cu mâna.

— Stone e încă în Irak?

— Am urmărit-o până în New York.

— Ar putea pune totul în pericol.

— Îmi dau seama de asta. Dar nu a fost nimic la ştiri. S-ar putea să nu ştie ce conţine cutia.

— Asta în cazul în care o are.

Sinclair privi statuia celui de-al şaptelea preşedinte al Americii.

— Am pe cineva în New York chiar acum, spuse Gearhart.

Făcând un pas în faţă, Sinclair s-a apropiat de Gearhart.

— Fără nicio altă greşeală, prietene.

Şi-a lăsat capul în jos pentru a se feri de vânt şi s-a întors la biserică.

— S-a întâmplat ceva Charles? l-a întrebat soţia când a ajuns.

El i-a dat un mic sărut pe obraz.

— Mergi tu cu copiii la Broussard's. Eu voi fi chiar în spate.

— Veşti proaste? a întrebat ea.

— Nimic pentru care să-ţi faci griji.

Sinclair făcu un gest liniştitor cu mâna familiei sale, în timp ce aceştia se îndreptau spre primele două limuzine. Apoi a intrat înapoi în catedrală. Mirosul de lumânări era pregnant, fumul lor strângându-se în coloanele de lumină ale ferestrelor.

Bătrânul era acolo, aşteptând.

Sinclair s-a îndreptat spre altar şi s-a aşezat pe banca din lemn, lângă acesta.

— Ce-ţi face nepoata?

— Nu i-a plăcut apa rece, răspunse Sinclair.

— E de înţeles. Bătrânul, cu părul gri, de culoarea cenuşei, nu se uita la Sinclair, dar privea fix altarul.

— Cum merg lucrurile? Cuvintele erau aproape şoptite.

— Am întâmpinat o mică problemă, dar Gearhart se ocupă de asta.

Bătrânul s-a uitat la Sinclair.

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

— Nu. Chiar deloc.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Ar trebui să nu avem secrete, indiferent cât de mici ar fi acestea.

Bărbatul aştepta în timp ce în biserică se aşternu liniştea.

Într-un final, Sinclair zise:

— O femeie reporter – e posibil să fi văzut ceva în criptă. Aşa cum îți spuneam, Gearhart se ocupă de asta.

— Ştii cine este? a întrebat Bătrânul.

— Numele ei este Cotten Stone.

Bătrânul s-a lăsat pe spate.

— Stone, a repetat el, apoi a dat din cap de parcă a realizat ceva. Ştii Charles, poate că e timpul să îţi ofer ceva ajutor suplimentar. S-a întors spre Sinclair. Am un vechi prieten care te poate ajuta.

Sinclair şi-a înghiţit un oftat.

— Totul va fi făcut aşa cum aţi cerut. Nu e nevoie să mai implicăm pe cineva.

Bătrânul îl bătu pe picior pe Sinclair.

— Doar ca să fim siguri. La urma urmei, nu poţi şti niciodată…

Şi întorcându-se cu faţa spre intrarea bisericii, părea să lase de înţeles că discuţia se încheiase.

Sinclair s-a ridicat şi s-a îndreptat spre altar. Din obişnuinţă, s-a aplecat şi a făcut semnul crucii înainte de a merge spre ieşirea din biserică. Împingând uşa, s-a întors şi a privit crucifixul suspendat deasupra altarului din marmură. Razele soarelui îl luminau într-un mod aproape ireal. Putea să vadă perfect chipul lui Hristos, cu capul lăsat într-o parte – obosit, slăbit, purtând coroana de spini.

O pală de vânt rece intră prin uşa deschisă, aducând câteva frunze înăuntru şi făcându-l pe Sinclair să îşi tragă sacoul mai aproape de gât, în timp ce se îndrepta spre limuzina care îl aştepta.

INTRUSUL

Cotten Stone intră în apartamentul ei, fericită că a scăpat de iarna New Yorkului. Era epuizată, şi nu doar de grijile pe care şi le făcea în urma discuţiei cu John Tyler sau de misterul cutiei, ci şi de faptul că timpul petrecut departe de Thornton nu a fost suficient pentru a-şi vindeca sufletul. Revederea cu el a făcut-o să experimenteze sentimente şi emoţii pe care le spera moarte şi îngropate.

Cotten şi-a dat jos eşarfa şi haina groasă, apoi şi-a despachetat sacoşa de cumpărături. Era rece în apartament, aşa că a rotit comanda termostatului, auzind sunetul familiar pe care îl făcea arzătorul la aprindere.

Îşi freca mâinile ca să se încălzească în timp ce se gândea la Tyler. Devenise din ce în ce mai neliniştită în biroul acestuia, realizând, pe măsură ce Tyler îi descria teoria lui Archer, că ea fusese în criptă, văzuse scheletul cruciatului… ţinuse în mână cutia. Tyler probabil că o consideră nebună – şi nerecunoscătoare. A ieşit aproape fugind din biroul lui după ce i-a spus că are toate informaţiile de care avea nevoie. Cât de jenant. Şi John fusese atât de politicos, oferindu-se chiar să răspundă la mai multe întrebări.

Thornton se furişa prin gândurile ei.

Thornton.

Faptul că şi-a permis să se implice atât de tare în relaţia cu el era una din lungul şir de prostii pe care le făcuse. Nu numai că el era căsătorit, dar chipul său era aproape ca un tablou în milioane de gospodării din întreaga ţară. Ar fi fost chiar dificil să găsească o persoană mai cunoscută cu care să se culce.

Şi, bineînţeles, mai era cutia. O altă greşeală. Ar fi trebuit să o lase în criptă. Dar nu asta a făcut toată viaţa – să fugă de probleme, de decizii, de relaţii - sperând că ele o să dispară de la sine?

Nu au dispărut niciodată.

Înainte de a-şi pune mezelurile în frigider şi-a făcut un sandvici, apoi s-a întors în living pentru a se uita la ştiri. Moment în care a observat că becul robotului telefonic clipea. Avea trei mesaje. S-a aşezat pe canapea şi a apăsat pe butonul de ascultare, muşcând din sandviciul cu şuncă.

Beep.

— Cotten? Sunt Ted. Am primit mesajul tău că nu te mai întorci la birou azi. Te simţi bine? De ce ai plecat de la editare? Ce se întâmplă? Sună-mă.

Beep.

— Cotten, tot Ted. Aproape că au terminat reportajul tău, dar lipseşte o casetă. Ce ar trebui să facă? Îl dăm pe post mâine seară. Dacă nu îmi dai vreun semn îi spun editorului să folosească ce are prin arhivă. Dă-mi un telefon cât de repede poţi!

Beep.

— Bună.

Era vocea lui Thornton.

Pauză.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Ştiu că tu crezi că s-a terminat, dar nu e aşa. Nu am avut doar o aventură. Te iubesc. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine. Te rog, Cotten, trebuie să vorbim!

Pauză.

— Ne putem întâlni să luăm cina? Asta e tot ceea ce vreau, să vorbim. Te rog, sună-mă! Te iubesc.

Auzindu-i vocea, Cotten a simţit un nod în stomac - era acelaşi sentiment pe care îl avea ori de câte ori suna telefonul şi ştia că Thornton e cel care sună… se ruga să fie Thornton.

Prima dată când au făcut dragoste a fost ceva extrem de fizic. Luaseră masa de câteva ori împreună, mai flirtau pe holuri, în lift sau pe scări, la muncă. Apoi, într-o seară a invitat-o să bea ceva împreună. S-au întâlnit la barul unui hotel din apropierea sediului SNN şi după mai puţin de douăzeci de minute îşi rupeau hainele unul de pe celălalt într-o cameră aflată la optsprezece etaje deasupra Broadwayului. După trei întâlniri similare, primul indiciu al afecţiunii a apărut când făceau dragoste. Dar a dispărut repede din comportamentul lui Thornton, în timp ce ea tânjea în continuare după fineţe, tandreţe, după dragostea din actul de a face dragoste. Devenea însă evident că el nu dorea decât să facă sex. Nimic mai mult. A negat acuzaţiile ei, spunând că totul era aşa datorită faptului că aveau atât de puţine momente împreună, şi că ea îl excita extrem de tare… Cotten voia să-l creadă, dar, aproape de fiecare dată, imediat ce terminau – imediat ce el termina – pleca, urcându-se în maşina lui luxoasă pentru a merge acasă la Cheryl, soţia sa. Iar Cotten rămânea în aştemuturile răvăşite, în întuneric, şi plângea. Fusese o proastă să creadă că ceva din toată situaţia asta s-ar fi putut schimba. Un demers profesional în Irak ar fi trebuit s-o facă să uite.

Acum o luase de la capăt – cu vocea lui deprimată şi plină de sinceritate. Cu toate cuvintele lui pline de promisiuni. Cum ar fi putut ea să urască ceea ce de fapt îşi dorea? Nu avea nicio logică. Era în situaţia de a bea otrava pentru că adora gustul acesteia.

Cotten privi spre bucătărie. Putea să vadă plita. Cutia era încă o belea pentru ea.

A ridicat telefonul şi a format numărul de mobil al lui Thornton. Aproape că spera ca el să fie acasă cu soţia şi să nu răspundă.

— Alo, a răspuns Thornton.

— Bună, a spus ea, aproape şoptit.

— Oh, slavă cerului. Vocea lui era grăbită. Aproape că o luasem razna. Trebuie să te văd neapărat.

— Nu cred că e o idee aşa de bună.

— Te rog Cotten, trebuie să vorbim. Am luat o hotărâre.

A urmat o pauză îndelungă.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să o părăseşti.

— Da.

Cotten nu a răspuns. Nu auzea lucruri noi.

— Ştiu că am mai spus-o şi mai demult. Dar de data asta vorbesc serios.

— Thornton, opreşte-te. Sunt epuizată emoţional.

— Ştiu că nu am fost corect faţă de tine. Lasă-mă doar să te văd. Te rog. Nu ai să regreţi.

Deja regret, se gândi ea.

Îşi închise ochii aproape de tot şi răspunse.

— Bine.

Simţi un fior în clipa în care rostea asta. Urmau să aibă loc aceleaşi scene ca de obicei. Se vor întâlni. Vor vorbi. Vor face sex. Nu conta ce promitea el.

— Te poţi întâlni cu mine?

Cotten se trânti pe pernele canapelei.

— Când?

— Lucrez până târziu, dar o să termin şi plec de aici cam într-o oră.

A închis fără să-i mai răspundă.

*

*   *

în trecut, se întâlniseră adesea la Giovanni's – un restaurant mic, ferit, situat la aproximativ zece străzi distanţă de apartamentul ei. Îi amintea de unul dintre filmele din seria *Naşul*, când Michael Corleone comite prima sa crimă. Cotten nu ştia care dintre păcatele ei e mai rău, adulterul sau prostia.

Când a intrat în restaurant, chelnerul şef a salutat-o.

— Bună seara, domnişoară Stone! domnul Graham vă aşteaptă.

A condus-o la o masă aflată în spate.

Decorul pereţilor era asigurat de afişe vechi, sticle goale de Chianti şi flori de plastic.

— Cotten, zise Thornton, stând jos şi îmbrăţişând-o. Doamne, mă bucur că ai venit.

A încercat să o sărute, dar ea s-a întors.

— Bună, Thornton!

S-a aşezat pe scaunul din cealaltă parte a mesei.

Thornton i-a luat mâinile în ale lui şi le-a pus pe masă.

— Eram înnebunit de grijă. Ted mi-a povestit despre felul în care ai scăpat din Irak. Eşti o femeie norocoasă.

— În unele privinţe.

— Şi cum a fost? a întrebat el. Ţi-a ieşit reportajul aşa cum îl voiai?

— În mare parte. Se va difuza mâine seară.

— Ştiu, spuse Thornton, strângându-i mâinile. M-am uitat la el înainte să plec de la muncă. Ai făcut o treabă remarcabilă. A făcut o pauză. Ted mi-a spus că te-ai supărat şi ai fugit din cabina de editare ieri. Mi-a zis că a încercat să te sune azi toată ziua, dar nu erai acasă. Au trebuit să facă montajul fără tine. Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic, a zis ea. Am pierdut o casetă şi nu am reuşit s-o găsesc.

— Avea ceva important pe ea?

— Totul era important, îi răspunse Cotten, trăgându-şi mâinile din ale lui în clipa în care chelnerul se apropie de masa lor.

— Ceva de băut? a întrebat chelnerul.

— Adu-mi un Tanqueray mare şi apă tonică, a răspuns Thornton. Cotten?

— Absolut cu gheaţă şi lămâie, te rog.

Chelnerul a plecat, iar Thornton s-a lăsat pe spate.

— Trebuie să merg la doctor să îmi facă nişte analize de coagulare mâine. Mai am o mare belea. Nu reuşesc deloc să îmi menţină stabil nenorocitul de nivel de anticoagulant.

Ştia că el trage de timp.

— Da, mi-ai mai spus asta.

Cotten şi-a scos tacâmurile din şerveţel şi şi-a pus şervetul în poală, jucându-se cu el.

— Ei, cine naiba s-ar fi gândit că îţi pot apărea cheaguri de sânge în picioare doar de la mersul cu avionul? Acum, cu medicamentele de diluare a sângelui, Doamne fereşte să mă tai când mă bărbieresc – aş sângera până aş muri.

— Treci la subiect Thornton. Tot valsezi în jurul lui. Încerci să îmi câştigi simpatia în prealabil?

Şi-a întins mâinile, căutându-le pe ale ei din nou, dar Cotten şi le ţinea astfel încât să nu o poată atinge.

— Ştiu ce vei spune, că am trecut prin asta de nenumărate ori, a zis el. Dar de data asta e diferit, ţi-o jur.

— Spune-mi ce hotărâre ai luat.

— Îi voi cere lui Cheryl să divorţăm.

— De ce?

— Cum adică de ce? Pentru că te iubesc. Pentru că vreau să fiu cu tine.

— Când îi vei spune? Cotten se pregătea să afle care era şmecheria.

— Imediat.

Cotten l-a privit lung.

— Curând. De îndată ce îşi pune pe picioare afacerea de decoraţiuni. Astfel o să aibă o preocupare pe perioada…

— Thornton, ea încearcă să pună pe picioare afacerea asta de doi ani, la dracu.

La finalul propoziţiei Cotten ridicase tonul suficient de tare, încât mai multe persoane s-au întors pentru a privi spre masa lor.

Thornton şi-a ridicat mâinile, de parcă s-ar fi predat.

— Cotten, te rog.

— Ăsta e acelaşi rahat pe care mi l-ai mai zis de nu ştiu câte ori. De fapt, nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? Ştii la fel de bine ca şi mine că nu o poţi părăsi. Cotten a privit în sus spre florile false şi ieftine. Cât de potrivite, se gândi ea. Sunt atât de proastă, ştiam ce vei face şi cu toate astea am venit aici. Voiai să te las să mă vrăjeşti până în pat. Şi în timp ce mi-ai fi tras-o şi mi-ai fi şoptit cum nu poţi tu trăi fără mine, te-ai fi uitat la ceas ca să fii sigur că nu ajungi acasă prea târziu şi nu eşti nevoit să inventezi cine ştie ce scuză. Cotten şi-a masat tâmplele. Tonul ei a devenit mai coborât. Nu mai suport toate astea. Nu trebuia să vin. Du-te acasă la Cheryl şi lasă-mă în pace!

Şi-a luat geanta, a ieşit în grabă şi a început să plângă în timp ce mergea pe trotuarele din Manhattan.

Când a oprit taxiul, Cotten mersese aproape o oră prin frigul pătrunzător. A plâns până n-a mai putut. Poate că exagerase şi fusese prea dură. Dacă el chiar voia să se despartă de Cheryl? Era atât de confuză. Poate trebuia să se mute din New York, poate chiar să meargă acasă în Kentucky. Ideea asta a dispărut repede. Trebuia să încheie complet relaţia asta şi să treacă peste ea.

Putea trăi fără el, îşi tot repeta. Exista viaţă după Thornton Graham.

*

*   *

Cotten stătea în sufragerie şi se uita fix la telefonul de pe măsuţa de lângă ea. Ştia că îl va vedea pe Thornton la muncă – era imposibil să evite asta. Impunerea unor reguli probabil că ar fi fost cea mai bună soluţie. Nu va vorbi cu el decât

dacă era ceva legat de job. Nu îi va răspunde la telefoane. Şi cu niciun preţ nu se va mai întâlni singură cu el. Acestea erau regulile – şi asta îi va spune şi lui. Se terminase. Punct.

Telefonul a sunat, iar Cotten a răspuns, dar nu înainte să se uite pe ecran ca să vadă cine o sună.

— Unchiule Gus, a spus ea după ce a ridicat receptorul. Ce mai faci?

— Fac foarte bine, fetiţo. Voiam doar să verific cum se descurcă nepoata mea favorită.

Asta era o glumă a lor. Ea era singura lui nepoată. L-a auzit râzând şi îşi imagina chipul de Moş Crăciun al unchiului său. Chiar şi părul lui era alb, precum al Moşului. Îl iubea pe Gus şi spera că el va mai slăbi şi va renunţa să fumeze ţigară după ţigară. A auzit zgomotul făcut de brichetă.

— N-am mai vorbit cu tine demult, a spus el.

— N-am mai vorbit cu nimeni din familie aproape deloc de când a murit mama, a răspuns ea. Dar telefonul ăsta e o surpriză foarte plăcută.

— E păcat să vezi cum membrii mai tineri ai familiei se îndepărtează în timp ce oamenii care fac parte din generaţiile mai vechi dispar. Şi asta nu doar în familia noastră.

— Ştiu. Ar trebui să ţinem mai mult legătura.

— Şi vom face asta. Ceva interesant în viaţa ta?

Cotten s-a gândit dacă să îi povestească despre cutie şi despre Thornton, dar era mult prea epuizată mental să facă asta azi.

— Nu chiar, a răspuns ea. Dar în a ta?

— Afacerea merge excelent. Cred că new-yorkezii devin tot mai paranoici. Dar asta face ca cererea de detectivi particulari să fie uriaşă. Am mai multe cazuri decât pot duce.

— Mă bucur mult pentru tine, a spus ea.

Pe măsură ce vorbea, privirea ei s-a mutat dinspre masă spre scaun, apoi spre televizor, bibliotecă, vitrina cu porţelanuri, realizând că lucrurile sunt uşor nelalocul lor. Brusc, o frică mai îngheţată decât râul Hudson i-a străbătut corpul.

— Unchiule Gus, am un apel pe cealaltă linie, a minţit ea. Vorbim cât de curând.

Nu a aşteptat să audă că îi spune la revedere, şi a aşezat receptorul la loc în furcă. Studiind îndelung şi cu atenţie a observat că micul cal de aur pe care îl primise de la mama ei era aşezat cu capul în celălalt sens pe masa de televizor; sertarul nu era împins până la capăt; capacul cufărului din cedru nu era închis perfect; cărţile din bibliotecă erau aşezate în unghiuri ciudate.

Rapid, a verificat celelalte camere. Nu avea mare lucru de valoare – câteva bijuterii, un laptop, o combină ieftină. Nu lipsea nimic.

— Oh Doamne, a zis ea, fugind înapoi spre bucătărie. Cutia.

Tigaia şi ceainicul erau aşezate exact aşa cum le lăsase. Le-a dat la o parte şi a desfăcut capacul plitei. Ridicându-l, a auzit cum balamalele se deblochează.

Era încă acolo – acea cutie simplă, neagră, fără niciun fel de semn pe ea. A coborât uşor capacul şi l-a închis cu un click.

Cineva fusese acolo şi îi cotrobăise prin apartament. Dacă acea cutie era ceea ce căutau, nu au găsit-o, ceea ce însemna că se vor întoarce.

Cu inima bătând nebuneşte, Cotten se grăbi spre uşa de la intrare, verifică încuietoarea şi puse lanţul.

În doar câteva zile *ei o* găsiseră.

Ridicând din nou telefonul, Cotten formă primele cifre din numărul poliţiei. Dar a ezitat şi s-a răzgândit. Să analizăm puţin situaţia, s-a gândit ea. Ce ar putea să spună poliţiei? Ei vor pune întrebări şi ea va trebui să răspundă.

— A intrat cineva prin efracţie?

— Da.

— Mai era hoţul în apartament când aţi ajuns?

— Nu

— A fost ceva furat sau lipseşte ceva?

— Nu.

— De unde ştiţi că a intrat cineva în apartament?

— Păi câteva obiecte erau aranjate altfel – nu erau la locul lor.

— Doar după asta?

— Da.

— Există vreun semn al intrării prin efracţie? Uşa forţată, un geam spart?

— Nu.

— Atunci, dacă nu au intrat forţând uşa înseamnă că au folosit o cheie. Cine mai are o cheie de la apartament?

— Proprietarul clădirii.

— Are permisiunea dumneavoastră să intre în apartament când nu sunteţi acasă?

— Da, el îmi strânge corespondenţa când sunt plecată.

— Aveţi încredere în el?

— Da.

— Aţi primit vreun telefon ciudat? Vreo ameninţare?

— Nu.

— Vă puteţi gândi la un obiect anume aflat în posesia dumneavoastră pe care cineva s-ar strădui atât de mult să îl fure?

— Păi ar fi cutia.

— Ce cutie?

— Cutia pe care am scos-o ilegal din Irak. Ştiţi dumneavoastră, una dintre ţările aflate pe Axa Răului şi pe care noi ne pregătim să o bombardăm.

— Ce se află în cutie?

— Nu ştiu, nu o pot deschide.

— De ce?

— Nu are capac, încuietori sau balamale. E un fel de bloc solid din lemn.

— Dar consideraţi că în această cutie, care nu are absolut nimic deosebit şi pe care nu o puteţi deschide, s-ar găsi ceva de valoare?

— Da, cred că ea conţine cea mai preţuită relicvă a întregii creştinătăţi – obiectul cel mai căutat din ultimii două mii de ani – nimic altceva decât faimosul nenorocit de Sfânt Graal.

— Ooo, impresionant. Domnişoară Stone, vă aflaţi în acest moment în grija unui doctor sau sunteţi sub medicaţie? Poate sunteţi deprimată? Singură? Aveţi probleme cu prietenul?

— De fapt, am avut o problemă cu prietenul chiar în seara asta…

— Rahat! La naiba! Cotten trânti receptorul. Cât de ridicol! Poliţia ar râde o săptămână încontinuu. Şi-a pus faţa în palme, simţind cum i se strâng lacrimi în colţurile ochilor. Frustrarea se transforma în frică. Trebuia să afle naibii ce se întâmplă. Trebuia să facă ceva.

Aplecându-se, şi-a tras poşeta de sub haină şi a scos cartea de vizită din portofel. Apoi a ridicat telefonul şi a format numărul.

CUBUL PUZZLE

La ora 1.00 noaptea, John Tyler stătea în bucătărie privind afară, aşteptând-o pe Cotten Stone. Luna plină transforma lacul îngheţat care se întindea la marginea complexului rezidenţial într-o platformă uriaşă de beton cenuşiu pe care zăceau răsfirate mici pete de zăpadă perlată. Arţarii lipsiţi de frunze formau umbre scheletice pe solul tare. Ca într-un poster de Currier şi Ives[5]. Priveliştea îl făcea să mediteze la cât de des s-a privit pe sine ca pe o pânză albă. Tabloul încă nepictat era o metaforă pentru întreaga sa viaţă. Trebuia să existe ceva mai mult, ceva care să umple acest abis dinăuntrul său. Încercase deja să îl slujească pe Dumnezeu în atâtea feluri, dar niciunul dintre acestea nu îi adusese pacea interioară. Oare ce pregătise Dumnezeu pentru el? Ani întregi de introspecţii şi căutări nu aduseseră un răspuns la această întrebare. Dacă Dumnezeu intenţiona ca el să-şi trăiască viaţa aşa cum o făcea acum, atunci el s-ar fi simţit satisfăcut, mulţumit, împlinit.

Dar nu se simţea aşa.

John privea strada aşteptând să vadă nişte faruri. Cotten Stone trebuia să ajungă din clipă în clipă dacă a plecat spre el imediat ce au terminat de vorbit la telefon. Ce conversaţie ciudată au avut – vocea ei grăbită, rugându-l să se vadă imediat, spunând că e ceva ce nu poate aştepta până dimineaţă. Apartamentul ei fusese călcat de hoţi, dar nu a sunat la poliţie. Îi va explica totul când va ajunge la el.

Privea la peisajul parcă fragil, curios să afle care era motivul atât de important, încât ea trebuia să vină la el la ora asta din noapte. Ceva din comportamentul ei îl făcuse să se tot gândească la ea după ce plecase din biroul lui. Părea că i-ar fi frică – de parcă ar fi ascuns ceva. Cotten fusese extrem de neliniştită pe tot parcursul conversaţiei, şi-a pus de mai multe ori picioarele unul peste altul, apoi unul lângă altul, şi nu şi-a găsit mereu cuvintele. Un comportament ciudat pentru un reporter profesionist.

O bătaie în uşă l-a făcut să-şi întoarcă privirea de la fereastră.

*

*   *

Pentru a suta oară de când se urcase în tren, Cotten se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aşteptat până dimineaţa. Ar fi putut să plece din apartament,

---

[5]nt. Firmă americană celebră pentru producţia de postere.

să meargă la un hotel, apoi să îl sune dimineaţa. Dar era prea târziu pentru asta acum. Stătea în faţa uşii lui, ţinând în braţe o geantă mare de piele.

— Intră, i-a spus John, deschizând uşa.

A trecut pe lângă el şi a intrat în living.

— Lasă-mă să îţi iau haina.

Şi-a desfăcut eşarfa de la gât.

— Ştiu că probabil mă consideri nebună pentru că am venit aici la miezul nopţii, a spus Cotten în timp ce John o ajuta să îşi dea jos haina. Îşi ţinea strâns geanta, protejând-o, în timp ce se mişca prin cameră, încălzindu-se încetul cu încetul.

— Impresionantă colecţie, spuse Cotten, privind în jur.

Rafturile lui erau ticsite cu diverse obiecte vechi: cioburi de ceramică, desene, hărţi, unelte vechi, câteva oase maronii. Altele, erau pline cu cărţi – unele vechi şi uzate, unele noi. Acestea acopereau un perete. Mai erau numeroase poze ale lui în diferite situri arheologice; câteva în deşert, altele în munţi împăduriţi. Şi într-o ramă argintie, pe birou, se afla o poză cu John şi alţi preoţi împreună cu Papa.

Cotten a ridicat poza.

— L-ai cunoscut pe Papă?

— Mă aflam la Roma pentru a ajuta o echipă de legişti să autentifice o relicvă. Cardinalul Antonio Ianucci – el este Custodele Vaticanului şi Directorul Artelor şi Antichităţilor – s-a oprit să discute cu noi şi să verifice cum progresează cercetarea. În pauză, ne-a dus într-un tur a trei departamente de restaurare din Vatican – tapiţerii, picturi, sculpturi. Când am intrat într-una din săli, Ianucci ne-a spus că are o surpriză pentru noi. Vreo şase-şapte preoţi ieşeau pe o uşă din capătul sălii. În mijlocul grupului se afla Sfântul Părinte. Am fost uluiţi. Când s-au apropiat de noi, s-au oprit. Sfântul Părinte ne-a binecuvântat; a fost un flash al unui aparat foto, apoi Ianucci ne-a condus înapoi spre zona în care lucram. Dacă *asta* poate însemna că l-am cunoscut, atunci da, am făcut-o.

— Oricum, trebuie să fi fost interesant.

— A fost.

Cotten s-a îndreptat spre canapea şi s-a aşezat cuminte, rotind o brăţară de argint în jurul încheieturii mâinii.

— Bănuiesc că aştepţi cu nerăbdare să ajung la subiect ca să afli de ce m-am grăbit încoace la ora asta neortodoxă.

John şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa ei.

— Parcă vorbeai aiurea la telefon. Ai spus ceva de o spargere.

— Da, cam aşa ceva. Au intrat, dar nu ştiu cum. Cu toate astea, sunt sigură că cineva a fost acolo.

Am fost plecată, şi când m-am întors acasă şi m-am uitat în jur, am realizat că multe obiecte fuseseră mutate, întoarse, studiate.

— Ai sunat la poliţie?

Cotten şi-a dres glasul şi şi-a aranjat părul.

— Nu, n-am făcut-o. Deşi sunt sigură de ceea ce s-a întâmplat, nu am cum să dovedesc – poliţia nu m-ar crede niciodată. Nu a fost furat nimic.

John s-a aplecat în faţă, împreunându-şi mâinile între genunchi.

Înainte să apuce să vorbească, Cotten a spus:

— Cred că acela care a intrat căuta asta.

A deschis geanta de piele şi a scos din ea cutia. A ţinut-o o clipă, parcă nevrând să-i dea drumul.

— Pot să mă uit? a întrebat el, întinzând mâinile.

— Îmi cer scuze, a spus ea, realizând că nu i-a oferit-o.

După ce a întors-o pe toate părţile şi după ce a studiat fiecare părticică, John a întrebat:

— De unde o ai?

A avut nevoie de nişte minute bune ca să-i explice cum a ajuns cutia în posesia ei, cum a trecut-o prin vămi, cum nu a reuşit să o deschidă şi cum a ascuns-o în plita electrică din apartamentul său.

— Ai o poveste, nu glumă, a spus John. Şi-a scărpinat fruntea, parcă gândind profund. Şi îmi pare rău să aud că Archer e mort. În ciuda excentricităţii sale, era un om foarte inteligent. Îmi plăcea.

— Ai vreo idee ce ar putea fi asta? Cotten privea spre cutia care se afla în poala lui John.

— Cred că da, a spus el, studiind-o din nou. Cred că este un cub puzzle medieval. Erau extrem de răspândite printre europenii bogaţi în perioada Evului Mediu. Am văzut doar câteva până acum – cred că am o carte pe aici pe undeva care conţine un capitol despre cum se deschid.

— Ce crezi că e înăuntru?

A mişcat-o uşor.

— De obicei, conţineau un premiu sau o jucărie, poate chiar bijuterii sau elemente ale unui joc. Am auzit că unele ar fi conţinut chiar un alt cub puzzle - o cutie într-o cutie. Erau gândite în principal pentru distracţia aristocraţilor. Existau mai multe tipuri, fiecare dintre ele având o manieră diferită de deschidere.

Ochii ei s-au mărit.

— Dr. Archer o considera ca fiind ceva foarte special. Mi-a spus două lucruri înainte să moară. Primul a fost o serie de numere şi un nume – douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, Matei. Apoi Archer mi-a spus ceva cum că eu aş fi singura care poate opri soarele, răsăritul.

— Asta ar fi ceva, nu-i aşa? a zâmbit John. Din ceea ce îmi povesteşti, presupun că Archer nu gândea foarte limpede. Gânduri rătăcite. Delir.

Cotten nu era de acord. Nu, Archer nu delira. A ştiut exact cuvintele pe care să le spună pentru a-i atrage atenţia. *Geh el crip. Tu eşti unica.* Nu vroia să ajungă să îi povestească asta pentru că John ar fi crezut că nu e în toate minţile.

— Dar numerele, a spus Cotten. Le-am căutat în Biblie. Sunt din Evanghelia după Matei.

— Şi luând paharul… John învârtea cubul în mâini. Cuvintele acelea sunt repetate zilnic la fiecare mesă. Sunt cuvintele pe care Iisus le-a spus la Cina cea de Taină când a înfiinţat Taina Împărtăşaniei.

— Din ceea ce mi-ai spus, Archer era convins că ştia locul în care se aflǎ potirul din Cina cea de Taină. Crezi că asta ar putea să fie în cutie? Doar trebuie să fie ceva de valoare înăuntru. Nu cred că cineva ar fi dispus să comită o crimă pentru o cutie goală. Şi apoi să mă caute…

— Eşti sigură că cele două evenimente au o legătură?

— Şi tu crezi că am înnebunit?

— Dimpotrivă. Se simţea în vocea lui că îi vorbeşte sincer, nu de sus. Nu am vrut să sune ca şi cum nu te-aş crede. Ai trecut prin multe experienţe traumatizante. Reacţiile tale sunt de înţeles. Încerci să înţelegi ce ţi se întâmplă făcând legătura între evenimente.

Pentru câteva clipe s-a aşternut liniştea. John era drăguţ cu ea, s-a gândit Cotten, dar parcă el nu vedea toate astea ca pe ceva atât de important, aşa cum vedea ea. Şi cu siguranţă, nu credea că înăuntrul acelei cutii se găseşte ceva valoros, precum Sfântul Graal. Dar mai era caseta…

— Mai e ceva. Cred că am uitat o casetă video în acea criptă. Faţa mea apare de o grămadă de ori pe ea, la fel şi faptul că lucrez pentru SNN.

— Sau o puteai la fel de bine pierde în altă parte. Ai spus că ţi-ai golit una dintre genţi mai devreme, când erai singură în deşert.

— Sper că ai dreptate, dar am sentimentul ciudat că am uitat-o acolo, în acea încăpere din criptă.

— Deci cineva putea să găsească acea casetă, să realizeze că ai fost în criptă şi să afle unde locuieşti.

— Da. Se simţea mai bine. A înţeles că avea motive suficiente să fie agitată. Dacă John ar putea să deschidă cutia… Ai menţionat mai devreme ceva despre o carte?

— E pe-aici pe undeva. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre bibliotecă. Privirea sa trecu în revistă fiecare raft, oprindu-se asupra unei cărţi legate în piele veche. Asta trebuie să conţină ceva informaţii. A luat cartea de pe raft şi a pus-o pe măsuţa de cafea, aşezându-se lângă Cotten.

Cotten citi ce era scris pe copertă: *Mituri şi Magii ale Evului Mediu.*

Paginile foşneau pe măsură ce John le răsfoia.

— Cuburi puzzle şi cutii cu premii, a spus ea, citind titlul capitolului. Mai jos pe foaie erau câteva paragrafe de text, şi, după ce John a răsfoit câteva pagini, Cotten a putut vedea desene şi diagrame care explicau funcţionarea diferitelor tipuri de cutii.

A studiat diagramele, trecând de mai multe ori prin ele. Într-un final, a spus:

— Asta pare să fie ceva de care avem nevoie.

A luat cutia şi a rotit-o. Apucând de partea de sus şi de cea de jos, a tras în direcţii opuse. Nimic.

— Ce crezi? a întrebat Cotten.

John a privit schema din nou.

— Trebuie să îmi dau seama care latură este de fapt susul cutiei. Odată ce reuşesc să fac asta, scrie aici că ar trebui să se deschidă destul de uşor.

A întors cubul o dată şi a încercat din nou. Tot nimic. A fost nevoie de şase rotaţii ale cubului şi de nişte minute de lectură înainte ca un click să se audă încet. Partea de sus s-a deschis, lăsând să se vadă o pânză fină şi subţire.

— Cred că am reuşit, a spus John.

CROIX PATEE[6]

La sfârşitul primei cruciade, Ierusalimul a fost câştigat înapoi de creştini. Prieuré de Sion – un grup de călugări al cărui obiectiv era să redea tronurile Europei descendenţilor liniei Merovingiană, linie de sânge pe care ei o considerau a fi creată prin uniunea dintre Iisus şi Maria Magdalena –, a creat o mică armată formată din călugări pentru a apăra Ierusalimul şi pe cei care călătoreau în oraş.

De la un grup mic, organizaţia s-a extins, fiind formată din elita puternică a Europei, oameni ocupând poziţii importante în politică, religie sau economie, întrucât aceştia erau scutiţi de taxe şi controlaţi numai de către Papă, organizaţia a devenit, în câteva secole, una dintre cele mai puternice şi mai bogate organizaţii din lume. S-a numit Cavalerii Templului Ierusalim sau Cavalerii Templieri.

*

*   *

John aşeză cutia pe masă înainte să dea capacul într-o parte. Aceasta s-a deschis şi a coborât, dezvelind în interior un mic şir de balamale care ţineau capacul ataşat.

Cotten a văzut că interiorul era umplut cu o pânză albă, care învelea un obiect.

— Priveşte, a spus, arătând spre colţurile părţii de deasupra a materialului.

Ţesute pe unul dintre colţuri erau o cruce şi un trandafir cu cinci petale, pe colţul opus erau brodaţi doi cavaleri pe un singur cal, iar cuvintele *Sigillvm Militvm Xpisti* formau un cerc în jurul acestora. Deşi culorile se mai estompaseră în timp, crucea era încă roşie, trandafirul roz, iar cuvintele aurii.

— O secundă, a spus John.

A scos o pereche de mănuşi albe din bumbac dintr-un sertar al biroului. După ce şi le-a pus, a scos afară conţinutul cutiei şi a dat la o parte pânza.

Cotten şi-a muşcat buza de jos în clipa în care materialul a căzut, dezvelind o cupă. Avea cam 15 cm înălţime şi 10 cm diametru la marginea cupei. Suprafaţa era metalică, cenuşie. Baza era ornată cu o linie simplă de mărgele de culoarea cositorului, iar gâtul, cu un colier de viţă de vie în miniatură.

---

[6]nt. Tip de cruce ale cărei braţe, mai înguste la centru, se lăţesc spre margine, amintind de imaginea unor labe. Introdusă ca semn heraldic în 1147, a devenit semnul exclusiv al Templului şi al Ordinului Templierilor, numiţi şi „miliţia Templului".

— Se află într-o stare remarcabilă, a spus el. Asta în cazul în care chiar are două mii de ani. Degetul său protejat de mănuşă freca o mică imperfecţiune aflată pe spatele potirului. În afară de ciupitura asta micuţă pare să fi fost destul de bine îngrijit. John a întors cupa în jos. IHS, a spus el, atingând literele gravate.

— Ăsta e Graalul? a întrebat ea.

— Nu ştiu. A apăsat uşor substanţa groasă, închisă la culoare care se afla în interior. Probabil ceară de albine, a spus John.

— E atât de… simplu, a spus ea. Cred că mă aşteptam la ceva mai deosebit ca aspect.

— Ai văzut prea multe filme cu Indiana Jones.

— Eşti extrem de calm, ţinând cont că ţii în mână un obiect care ar putea fi Sfântul Graal.

— M-am fript în trecut cu câteva falsuri bine făcute ale altor artefacte.

— Ei bine, pentru mine ăsta e primul, aşa că suportă-mi agitaţia.

I-a surâs, iar el i-a răspuns cu un zâmbet. Cotten a arătat spre literele gravate.

— Ce e IHS?

— E emblema – un fel de monogramă – pentru numele lui Hristos. Primii creştini foloseau literele astea în timpul Imperiului Roman pentru a se recunoaşte între ei. Reprezintă, de asemenea, primele trei literele ale numelui Său în greacă. Iar în latină unii susţin că ar proveni de la *În Hoc Signo Vinces*, adică Sub Acest Semn Vei Învinge. Părerea mea este că acestă gravură a fost adăugată mai târziu, probabil când potirul se afla încă în Antiohia.

— Deci crezi că Archer avea dreptate.

John ţinea relicva în mână astfel încât lumina să cadă în diferite unghiuri pe ea.

— Aş vrea să pot spune acest lucru cu siguranţă. Pot admite că teoria lui Archer pare să fie adevărată.

Şi-a trecut degetele peste broderia de pe pânză.

— Cuvintele reprezintă ceva? Şi crucea, trandafirul - cavalerii? Ce înseamnă?

Crucea roşie avea patru braţe egale care se lăţeau spre capete.

— Este crucea Ordinului, a spus el. Apoi a atins firele aurii care formau cuvintele *Sigillvm Militvm Xpisti*.

— Sigiliul Armatei lui Hristos. Floarea de măceş era simbolul lor – rosa canina. Reprezenta Fecioara şi faptul că aceasta a dat naştere. A fost aleasă pentru că măceşul nu are nevoie să fie polenizat pentru a-şi produce fructele.

— Vorbeşte cu mine, a spus Cotten. Ce înseamnă?

— Spre sfârşitul celei de-a şaptea cruciade s-a format un grup de fanatici religioşi cunoscuţi sub numele de Cavalerii Templieri. Ei purtau această cruce – crucea Ordinului Templier – sub forma unui blazon brodat pe hainele lor albe, iar

cei doi cavaleri călare pe un singur cal reprezenta sigiliul lor, fiind un simbol al sărăciei. Misiunea lor era să apere comorile marelui Templu din Ierusalim. Se bănuieşte că în realitate au prădat averea din Templu şi au ascuns-o. În loc să fie săraci au devenit extrem de bogaţi şi extrem de puternici, răspunzând doar în faţa Bisericii. Unii dintre templieri susţineau că au sânge divin, fiind descendenţi ai unei presupuse uniuni dintre Hristos şi Maria Magdalena. De asemenea, ei s-au autoproclamat a fi *Paznicii Graalului,* John a ridicat cupa. Dacă acesta este într-adevăr potirul de la Cina cea de Taină, va fi cea mai preţuită relicvă a Bisericii – de când există ea.

— La ce foloseşte ceara? a întrebat Cotten.

— Presupun că pentru a proteja conţinutul. În felul ăsta nu poate fi atins sau contaminat. Dacă ar conţine sângele lui Iisus ar fi considerat sacru.

În timp ce John studia potirul, ultimele cuvinte ale lui Archer încă o înfricoşau pe Cotten.

— Dar mesajul acela că eu sunt *unica* persoană care poate opri soarele, răsăritul. Cum se leagă de toate astea?

El a dat din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Expresia ei s-a schimbat.

— Mă deranjează foarte serios, John. Dacă eu sunt singura care poate face lucrul despre care vorbea Archer, înseamnă că eu sunt singura pe care ei o caută.

— Ei, cine?

— Cei care au intrat în apartamentul meu. Am un sentiment neplăcut legat de toate astea. Nu erai acolo când arabul a scos pistolul şi a încercat să îl omoare pe Archer. Nu încerca doar să fure vreo cutie veche. Era hotărât – se vedea asta în ochii lui. A fost ciudat. Archer credea că are Graalul, şi că acela care încearcă să îl omoare ştie asta. Chiar şi *tu* ai spus că, dacă e adevărat, ar fi cel mai valoros artefact din lume. E logic să cred că cine a intrat la mine în casă îl căuta.

— Poate că ai dreptate.

Cotten şi-a pus ambele mâini la gură şi a vorbit în ele, parcă pentru a nu lăsa cuvintele să iasă prea repede.

— S-ar putea să fi ascuns cea mai mare poveste religioasă a secolului sub capacul plitei mele electrice.

— Eşti catolică? a întrebat John.

— Nu.

Expresia ei s-a transformat din mirare în nelămurire.

— Creştină?

Şi-a împreunat degetele în poală.

— Nu sunt sigură că ştiu cum să-ţi răspund la întrebarea asta.

— Ţi-e ruşine din cauza faptului că sunt preot?

— Nu, chiar nu *ştiu* cum să răspund. Obişnuiam să merg la biserică, să cred în religie, în Dumnezeu, în toate astea.

John o privea, încercând parcă să-i citească gândurile.

— M-am născut în Kentucky, singură la părinţi – sora mea geamănă a murit la naştere. Tatăl meu a fost fermier; eram săraci. Când aveam cam şase ani a fost o secetă teribilă şi am pierdut tot. Banca ne-a executat silit, iar tatăl meu s-a sinucis. Mama a susţinut mereu că a fost mai mult de atât, că mai era ceva ce îl neliniştea pe tata. Era deprimat de ceva timp, încă dinaintea secetei, dar nimeni nu ştia de ce. A scris o scrisoare în care dădea vina pe Dumnezeu pentru că ne distrusese vieţile. În momentul acela, am fost de acord cu el. Înainte de secetă eram o familie care mergea la biserică. După ce tatăl meu a murit, eu şi cu mama ne-am mutat într-o căsuţă, iar ea s-a dus să lucreze la fabrica de textile – ani întregi abia dacă ne-am descurcat.

— Ei bine, înseamnă că totuşi crezi. Pentru a putea să-l acuzi pe Dumnezeu trebuie să crezi că el există.

— Aşa simţeam atunci. Pe măsură ce am crescut, am realizat că abţibildele pe care le vezi pe unele maşini sunt adevărate – se mai întâmplă şi rahaturi. A fost doar o nenorocită de secetă. Şi-a rotit degetele prin aer. Nu a fost nimic supranatural, nu a fost vreo mână divină coborâtă din ceruri pentru a distruge familia Stone. Tatăl meu a avut nevoie să dea vina pe ceva, pe cineva. Şi l-a găsit pe Dumnezeu pentru asta. Am lăsat toate astea în urmă – nu m-am mai dus niciodată la biserică.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău şi pentru tot ce a păţit familia voastră.

— De ce m-ai întrebat despre religia mea?

— Pur şi simplu m-am întrebat ce înseamnă asta, a spus el mişcând în mână potirul, pentru tine.

— Înseamnă destul de mult – dar probabil că nu în sensul în care te gândeşti tu. Dacă este real, reprezintă cel mai mare reportaj din cariera mea. Ar putea fi biletul meu pentru a deveni corespondent senior la SNN.

O privea fix, fără să spună nimic.

— Fiecare dintre noi priveşte lucrurile altfel, John. Uită-te la mine şi la tatăl meu – el îl învinuia pe Dumnezeu, eu dau vina pe lipsa unui Dumnezeu. Această relicvă poate reprezenta mântuirea ta. Şi la fel şi a mea. Dar în moduri foarte diferite. Cotten şi-a lăsat capul pe spate, a închis ochii, apoi l-a privit din nou. Îmi pare rău, dar noi doi nu avem aceleaşi credinţe.

John a ridicat mâna.

— Asta nu e o problemă. Cel mai bun prieten al meu e un rabin evreu. Am crescut împreună. E genul acela de prieten pe care nu îl vezi prea des, dar pe care

ştii că te poţi baza. Dar dacă tot veni vorbi despre moduri diferite de a privi lucrurile, eu şi cu el reprezentăm un cuplu foarte ciudat. Îţi poţi da seama de discuţiile pe care le-am avut de-a lungul anilor.

— Uite care e treaba, a spus ea, pe lângă promovarea pe care aş putea să o obţin, cu cât fac mai repede acest reportaj, cu atât mai repede pot să merg pe stradă fără să mă uit peste umăr. Odată ce spun lumii întregi despre Graal, focusul nu va mai fi îndreptat asupra mea. Voi fi doar o altă persoană. S-a mutat pe marginea canapelei, conştientă de faptul că el o privea. Deci, cum facem să dovedim că e real?

— Păi… lucrătura în metal e destul de uşor de comparat cu un stil cunoscut într-o anumită perioadă. Lemnul şi sistemul de închidere al cutiei pot şi ele să fie datate şi comparate cu altele similare – la fel şi materialul cu care a fost învelit. Iar ceara poate fi analizată folosind carbon radioactiv.

— Ce urmează?

— Aş vrea să o duc la Roma. Tehnologia de datare pe care o posedă Vaticanul e una din cele mai precise din lume.

— De ce la Vatican? Adică realizez că acolo ai legături, dar nu o putem face aici la noi? Universităţile Brown, NYU sau Columbia nu au un departament de arheologie?

— Ba da. Dar Vaticanul are sute de ani de experienţă în autentificarea obiectelor. Pe cine preferi să intervievezi pentru reportajul tău, pe profesorul John Doe de la vreo facultate locală sau pe Cardinalul Ianucci, Custode al celei mai mari colecţii de relicve şi artefacte religioase din lume?

— OK, m-ai convins. Cotten a zâmbit ruşinată. Oare aspiraţiile mele de a scoate din asta un reportaj uriaş mă fac lacomă?

— Asta fac reporterii, a spus el. Să spui această poveste având Basilica Sfântul Petru în spate ar fi impresionant.

— Sau să stau lângă un Michelangelo în timp ce îl intervievez pe cardinalul despre care vorbeai. Ar da foarte bine pe caseta demo. Cotten a dat din cap. Probabil că te gândeşti că nu am pic de ruşine.

— Nu, mă gândesc că îţi iei munca foarte în serios şi că probabil încerci foarte tare să fii cea mai bună. Nu e nimic rău în asta. Te invidiez.

Cotten a considerat remarca lui ca fiind ciudată.

— Vorbeşti serios?

— Să-ţi trăieşti pasiunile nu cred că este ceva întâlnit la majoritatea oamenilor. Unii sunt norocoşi, cum eşti şi tu. Pot să văd scânteia din ochii tăi. Abia aştepţi să te apuci de ştirea asta. Asta te face să te simţi împlinită. Bunicul meu a fost norocos în sensul ăsta. Şi el era tot arheolog, şi atunci când eram eu copil mi-a umplut capul cu poveşti despre vechile civilizaţii. Să fi văzut scânteia

din privirea lui. Nu puteai să te abţii să nu-l asculţi şi să fii interesat. Toate poveştile alea extraordinare au rămas în mine. Asta m-a determinat ca, după ce am fost hirotonisit, să îmi iau o diplomă în Studii Bizantine şi mai apoi în Studii ale începuturilor Creştinismului.

— Îmi pare rău să spun asta, dar nu ştiam că preoţii mai fac şi alte lucruri. Vreau să zic în afară de chestiile preoţeşti.

John râdea.

— Am făcut şi aşa ceva. Am fost, pentru o scurtă perioadă, pastor asistent într-o parohie mai mică.

— Nu ţi-a plăcut?

— Barbara Walters nu are nimic mai bun ca tine, a spus el. O să ai parte de întreaga poveste.

— Sper. Mi se pare interesantă. Deci, ţi-a plăcut să fii păstorul unei mici turme?

— Ca să fiu sincer, da.

— Dar?

— Dar, domnişoară Walters, nu mă făcea să mă simt împlinit, ăsta e cel mai bun mod în care ştiu să explic. Dintotdeauna am vrut să fiu un slujitor al Domnului. Lucrul ăsta nu a fost pus vreodată sub semnul întrebării. Care e *cel mai bun* mod în care o pot face, ei bine asta e altă poveste. Poate că de vină sunt povestirile bunicului meu despre câmpiile arse de vânt ale Africii sau despre vechile morminte îngropate sub străzile oraşelor din Orientul Mijlociu. Cine ştie? Am luat o pauză de la preoţie pentru a trăi unele dintre acele poveşti, pentru a vedea dacă îmi apare acea scânteie în ochi. John şi-a pus mâinile una peste alta la piept. Acum ştii povestea vieţii mele.

Cotten îl privea în ochii săi bleumarin. Cu sau fără scânteie, erau oricum superbi. Dar ea simţea că parcă deranjase, parcă se purtase prea mult ca un reporter, ţinând seama mai ales de faptul că venise la el în toiul nopţii pentru a-i cere ajutor.

— Simt că ar trebui să îmi cer scuze, în primul rând pentru că te-am ţinut treaz până la ora asta şi în al doilea pentru că am fost prea curioasă. Nu am vrut să iasă aşa.

— Ştiu că nu ai vrut. Dacă m-aş fi simţit ofensat, nu aş fi vorbit atât de liber. A fost alegerea mea.

Au tăcut amândoi pentru câteva momente, apoi John a întrebat:

— Ce zici de o gustare? Am nişte plăcintă de rubarbă.

— Sună bine. Hai să te ajut. L-a urmat în bucătărie. Cât de curând putem pleca? a întrebat ea.

— Ce? a zis el deschizând unul din dulapurile de bucătărie. Farfuriile sunt aici.

— Spre Roma. Cât de curând putem pleca?

— Păi cred că azi, dacă reuşesc să aranjez totul.

Cotten a găsit două farfurii mici şi le-a pus pe blatul de bucătărie.

— Da, azi. Reuşeşti să aranjezi?

John a scos plăcinta din frigider şi s-a uitat la ceas.

— E încă devreme. Am un prieten cu ceva influenţă. Felipe Montiagro, este un nunţiu apostolic al Vaticanului.

— Nu înţeleg…

— Nunţiu apostolic. Oraşul Vatican este o ţară suverană. Nunţiul este echivalentul unui ambasador. Arhiepiscopul Montiagro este ambasadorul Vaticanului în Statele Unite şi lucrează la ambasada Vaticanului din Washington. Ne ştim demult. Să lăsăm să mai treacă ceva timp ca să ajungă la birou; apoi ne apucăm de treabă dându-i un telefon.

A tăiat două bucăţi de plăcintă, a pus câte una pe fiecare farfurie, şi le-a aşezat pe masa din bucătărie. Scoţând două furculiţe dintr-un sertar a zis:

— Masa e pusă.

Stăteau la masă unul în faţa celuilalt – Cotten l-a privit cum şi-a dus la gură şi cum mesteca o bucăţică de plăcintă. Când li s-au întâlnit privirile, ea a privit în jos spre farfuria ei şi şi-a tăiat o bucată cu furculiţa.

— Şi trebuie să-mi chem un taxi, a spus ea după ce a gustat din plăcintă. Trebuie să mă duc acasă să-mi fac bagajul.

— E două noaptea. Eşti mai mult decât binevenită să rămâi în camera de oaspeţi. În plus, dacă există vreo legătură între cutie şi spargere, apartamentul tău nu e cel mai bun loc în care să te duci.

John avea dreptate. Poate că nu se putea întoarce deloc în apartament. Putea să îşi cumpere o geantă de călătorie din plastic şi câteva lucruri esenţiale din aeroport – paşaportul îl avea încă în poşetă. Şi apoi îşi va face cinste cu o zi de cumpărături la Roma, odată ce relicva va fi în siguranţă în mâinile Vaticanului.

— Dacă rămân peste noapte nu o să te bârfească vecinii?

— Majoritatea sunt studenţi care nici nu au ajuns încă acasă. Cu un zâmbet larg, John a adăugat: în plus, mulţi dintre ei au cursuri cu mine şi vor o notă de trecere.

Au râs amândoi şi şi-au terminat feliile de plăcintă. John a pus farfuriile în chiuvetă şi s-au întors în living.

— Tu ai făcut plăcinta? l-a întrebat ea.

— Nu, a fost un cadou.

— De la o prietenă? a întrebat Cotten, dorindu-şi, încă din următoarea secundă, să nu o fi făcut.

John a surâs forţat.

— Într-un fel.

— Serios? Adică poţi… nu ştiam că un preot, chiar dacă nu serveşte în parohie…

John a râs zgomotos.

— Prietena mea are şaptezeci şi opt de ani, are artrită severă, suferă de cataractă şi cu toate astea îşi găseşte timp să îmi facă o plăcintă în fiecare joi. Săptămâna asta a fost de rubarbă.

La naiba, s-a gândit ea. De ce l-a întrebat asta? *P-r-e-o-t, Cotten. Nu înţelegi?*

— Hai să o punem undeva bine în noaptea asta, a spus John înfăşurând relicva cu pânza templierilor şi aşezând-o la loc în cutie; apoi a pus cutia în geanta lui Cotten. Haide să te instalezi!

A condus-o înainte pe hol, spre camera de oaspeţi. Era mobilată simplu – un pat de o persoană acoperit cu o plapumă groasă, o noptieră pe care se afla o mică veioză şi un mic dulap cu oglindă. Un crucifix simplu era agăţat pe perete, deasupra patului. Se pare că nu investise deloc pentru a transforma acest spaţiu în casa lui, se gândi ea. Probabil că nu se hotărâse dacă aici vrea să rămână sau ce vrea să facă. Încă nu îşi găsise pasiunea.

— Nimic prea deosebit, mi-e teamă, a spus John.

— E foarte bine.

— Baia e următoarea uşă pe dreapta. Ai nevoie de altceva?

A dat din cap

— Nu-mi trece nimic prin cap.

I-a pus geanta pe pat înainte de a-i spune noapte bună.

John a închis uşa. Putea auzi scârţâitul lemnului sub paşii săi care se îndepărtau.

Cotten se uită în oglindă; machiajul i se estompase demult, ochii erau inexpresivi din cauza oboselii. „Oare ce o gândi despre mine“?

S-a dezbrăcat de toate hainele, apoi a vrut să îşi pună la loc bluza, dar s-a răzgândit. S-ar fi şifonat prea tare ca să o mai poată purta mâine dimineaţă. Aşa că a ramăs doar în chiloţi. Camera era destul de călduroasă, iar plapuma părea să fie comodă.

Chiar când dădea plapuma la o parte, în uşa dormitorului s-a auzit o ciocănitură care a speriat-o.

— Doar o clipă.

Şi-a tras repede bluza, ţinând-o aproape de corp cu o mână. Cu cealaltă a crăpat uşa şi a privit afară.

— Am o pijama pentru tine, a zis el. S-ar putea să-ţi fie mare, dar poţi să îndoi mânecile.

A întins mâna prin deschizătura uşii.

— Oh, mersi, a spus ea.

Când a luat-o din mâna lui, aceasta s-a agăţat de mânerul uşii, aşa că a scăpat-o pe jos. Cotten s-a aplecat repede să o ridice.

John s-a aplecat să o ajute. Când a privit în sus, l-a auzit cum şi-a tras răsuflarea. A realizat că bluza se deschisese. A închis-o în mare grabă, în timp ce el îi înmâna pijamaua.

— Scuze, a spus el.

Cotten s-a ascuns după uşă din nou, cu pijamaua strânsă la piept. Doar faţa îi ieşea de după uşă. Doamne, tocmai i-a arătat sânii… şi-a arătat sânii unui preot pentru numele lui Dumnezeu.

— Ne vedem mâine dimineaţă, a spus el plecând.

*

*   *

— Trebuie să mă crezi Ted. Cotten vorbea la telefonul din avion. Stau lângă dr. John Tyler, care e un expert şi a examinat relicva. E nouăzeci şi nouă la sută sigur că e autentică.

S-a întors spre John, care a dat din cap într-un mod ezitant.

Erau deasupra Atlanticului într-un zbor direct al Delta Airlines spre aeroportul internaţional Leonardo da Vinci din Roma.

— Pune departamentul de marketing să promoveze cea mai tare poveste pe o temă religioasă de la giulgiul din Torino, a spus ea. Dar nu da niciun detaliu despre nimic. Nu încă. Nu înainte să o dăm Vaticanului.

— Am să-l sun pe şeful biroului nostru din Roma, a spus Ted Casselman. Vreau să ţii legătura cu el în permanenţă – îl pui la curent cu tot ce faci. El o să aranjeze echipa de producţie, editarea şi orice altceva mai ai nevoie. Odată ce ai reportajul, îl trimiţi imediat prin internet.

— Eu sunt personajul principal, da?

— Da.

— Biroul din Roma e acolo ca să mă ajute, da?

— Da.

Cotten se lăsă pe spate în scaun.

— Te iubesc Ted.

— Da, ştiu. Dar măcar o dată mi-ar plăcea să cred că eu sunt responsabil de stabilirea reportajelor pe care le faci.

— N-o să-ţi pară rău.

— Da, sigur. A urmat o pauză. Nu asta mi-ai spus şi când erai în Bagdad?

— Asta este ceea ce căutam şi este reportajul care poate creşte ratingurile alea amărâte.

— Ai grijă Cotten.

Ted Casselman a închis.

Cotten a aşezat telefonul la loc în suportul de pe scaunul din faţa sa şi apoi s-a întors spre John.

— Ce e?

— Nouăzeci şi nouă la sută sigur?

— Unde ţi-e credinţa?

— Am destulă credinţă. Dovezile ştiinţifice sunt cu totul altceva.

S-a întins şi l-a bătut uşor peste mână.

— Nu-ţi mai face atâtea griji!

ÎMPERECHERE

Există mai multe familii europene regale şi nobile despre care se crede că fac parte din linia Merovingiană, linia de sănge divină. Acestea sunt: Habsburg-Lorraine, Plantară, Montpezat, Luxembourg, Montesauiou, unele ramuri ale familiei Stuart şi familia Sinclair.

*

*   *

— Şi cine e asta? a întrebat corespondentul ştiinţific al revistei *Time*, arătând cu degetul spre o fotografie înrămată de pe birou.

— Noua mea nepoţică, a răspuns Charles Sinclair. A fost botezată abia săptămâna trecută în catedrala Saint Louis.

— E frumoasă. Cred că sunteţi foarte mândru doctore Sinclair.

— Sunt.

— Şi observ că vă plac cursele de bărci cu motor. Corespondentul a arătat cu mâna spre colecţia de fotografii de pe un perete. Sunt nişte bărci impresionante. Le pilotaţi?

— Nu, nu. BioGentec sponsorizează un număr larg de curse de viteză. Modelele mai mici sunt însă un hobby de-al meu. Am câteva bărci de viteză, le scot uneori la curse de poker.

— Cum adică?

— De obicei plecăm de la Friends Restaurant din Madisonville, mergem spre docul din Slidell, apoi ne întrecem douăzeci de mile de-a lungul lacului Pontchartrain. Ne odihnim puţin şi după aceea ne întoarcem spre Friends. La fiecare oprire bem câte un pahar şi tragem câte o carte din pachet. La sfârşitul zilei, cea mai bună mână de poker formată din cinci cărţi câştigă miza.

— Câştigaţi mereu, dr. Sinclair? a întrebat corespondentul zâmbind.

— De fiecare dată.

Au râs amândoi.

— Şi alte pasiuni?

— Deţin câţiva cai de cursă.

— Şi ei sunt tot câştigători?

— Bineînţeles. Nu am câştigat Tripla Coroană[7] încă, dar le-am spus adio lui Evangelina, Saratoga, Aqueduct, Bei…

— Aveţi o slăbiciune pentru curse şi competiţii.

---

[7]nt. Prestigioasă întrecere formată din trei curse de cai de rasă eu vârsta de trei ani.

— Aş spune mai degrabă că am o slăbiciune pentru viteză, nu neapărat pentru competiţii. Dar nu e vorba doar despre asta. Admir şi apreciez munca de calitate, perfecţiunea construirii unei ambarcaţiuni de curse. Performanţa reflectă atenţia pentru fiecare detaliu.

— Şi în cazul cailor?

Sinclair s-a lăsat pe spate şi şi-a dus mâna la bărbie. O vagă urmă a unui zâmbet arogant putea fi văzută pe faţa lui.

— Împerecherea.

— Apropo, spuse corespondentul în timp ce îşi nota ceva. Se uită spre Sinclair. Revenind la comentariul dumneavoastră în care spuneaţi că nu e nimic nou în clonare?

— Clonele umane sunt printre noi în fiecare zi. Probabil că aţi şi întâlnit câteva. Se numesc gemeni identici – copii născuţi dintr-un singur ovul, care s-a divizat în două în uterul mamei.

— Cum răspundeţi celor care vă critică, susţinând că încercaţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu prin crearea unei clone umane? Corespondentul şi-a mai notat ceva pe carneţel. Chiar şi un câştigător de Premiu Nobel, precum sunteţi dumneavoastră, trebuie să ţină seama de anumite probleme etice.

— Sunt un savant care încearcă să salveze vieţi. Eu descopăr lucruri prin cercetare şi experiment. Nimic mai mult.

Sinclair se uită spre vechiul ceas frumos decorat pe care îl avea deasupra şemineului. Nu vroia să intre mai mult pe acest câmp minat al eticii. Prin uşile în stil franţuzesc, care dădeau spre terasa din cărămidă a uriaşei proprietăţi putea vedea Mississippi-ul printre câteva magnolii.

— Unii avocaţi ai poporului se opun donării, a spus corespondentul. Se tem de mărirea discrepanţei sociale dintre cei care au şi cei care nu au, în cazul în care părinţii cu posibilităţi financiare ar decide să îmbunătăţească materialul genetic al copiilor lor.

— Acest lucru ar putea fi o consecinţă de viitor a cercetării noastre. La fel ca în orice alt domeniu, trebuie să cântăreşti bine beneficiile. Suntem pionieri şi ne aventurăm pe tărâmuri necunoscute, a spus Sinclair. Clonarea în scopuri terapeutice ne dă posibilitatea să obţinem exact ţesutul de care are nevoie pacientul, indiferent dacă acesta suferă de Parkinson, diabet, probleme ale coloanei – astfel organismul său nu va respinge acele celule. Asta facem noi la BioGentec. Nu stăm la discuţii pe marginea eticii, nu ne jucăm de-a Dumnezeu – pur şi simplu lucrăm pentru a salva vieţi.

— Dar trebuie să realizaţi că…

Telefonul de pe biroul lui Sinclair sună. Şi-a ridicat mâna.

— Scuzaţi-mă câteva clipe. A ridicat receptorul. Da?

— Sunt într-un avion spre Roma, a spus Ben Gearhart de la celălalt capăt al firului. Preotul o ajută să îl ducă la Vatican.

Sinclair a zâmbit.

— Asta e o veste foarte bună. A aşezat la loc receptorul şi a privit spre corespondent. Ce spuneaţi?

CARDINALUL

— Eminenţa voastră, părintele Tyler şi reportera SNN vor urca în curând, l-a anunţat asistentul pe cardinalul Ianucci. Tocmai au trecut de serviciul de securitate.

— Mulţumesc.

Cardinalul privea pe fereastra biroului său de la etajul doi. Situat lângă muzeul Vaticanului, biroul avea vedere spre curtea interioară a Palatului Belvedere. Îşi amintea că un diplomat i-a spus mai demult că în America un birou mare precum al lui s-ar numi sală de recepţii. Tavanul, plin de fresce, se îmbina cu nişte pereţi acoperiţi de tapiserii medievale - un covor persan, mare cât o piscină, evidenţia o porţiune a pardoselii din lemn ce data din secolul XV. Canapele şi scaune din brocart şi damasc vechi de mai bine de două sute de ani erau aşezate strategic în jurul camerei; aveau picioare sculptate din lemn, ornate abundent cu frunze aurite.

Cardinalul s-a întors la biroul său pentru a-şi privi monitorul cu ecran plat. La peste 68 de ani se mişca fără probleme, dedicând câte o oră în fiecare dimineaţă unor exerciţii fizice stricte. Născut în Italia, dintr-o mamă britanică şi un tată italian, a crescut vorbind fluent ambele limbi. Încă de tânăr era fascinat de obiceiurile şi tradiţiile Bisericii Catolice şi ale preoţimii. De mic şi-a stabilit obiectivul, îndreptându-se spre acesta de parcă ar fi călătorit printr-un tunel – fără opriri pe margini, fără distracţii, fără abateri. Ştia că a fost chemat şi îşi dorea să îl servească pe Dumnezeu în cel mai bine mod posibil.

Cu diplome în teologie şi drept canonic, Ianucci predase la Universitatea Urbanian din Roma înainte de a urma colegiul diplomatic al Vaticanului. După ce a devenit episcop în 1980, a petrecut mai bine de zece ani lucrând la Secretariatul de Stat. În 1997 a fost făcut cardinal, iar în 2000 Papa l-a numit Custode. În interiorul elitei de la Vatican, Ianucci era considerat unul dintre principalii posibili succesori ai Papei – acesta fiind scopul care se afla la capătul tunelului său – servitorul suprem al lui Dumnezeu.

Ianucci se cunoştea bine cu John Tyler, întâlnindu-se cu el de mai multe ori, dar a recitit biografia acestuia pentru a o avea proaspătă în minte. Scria în ea că în acest moment Tyler se află într-o pauză de la obligaţiile de preot. Cardinalul se întreba de ce a cerut această pauză, lucru întâlnit şi acceptat destul de rar.

Când arhiepiscopul Montiagro l-a sunat să îi spună despre Tyler şi despre descoperirea unei relicve care ar putea fi de o importanţă nemaiîntâlnită, Ianucci

şi-a rearanjat agenda pentru a avea timp să se întâlnească cu John Tyler. „Importanţă nemaiîntâlnită” a murmurat el. „Mi-ar prinde bine aşa ceva”.

Montiagro i-a spus că Tyler insista să fie însoţit de un om de presă. Asta l-a mirat pe cardinal. Ianucci nu avusese impresia că preotul era dornic să se acopere de glorie. S-ar putea să fie nevoie să îi amintească lui Tyler protocolul pe care îl urmează Vaticanul atunci când vine vorba de presă – un protocol în care reporterii americani nu erau cap de listă. În plus, Ianucci avea propria lui listă – membri aleşi din rândurile presei mondiale – oameni în care avea încredere că îl vor cita exact. Vaticanul era o naţiune suverană pentru care servirea Domnului era obiectivul fiecărei acţiuni, al fiecărui gând şi al fiecărui fapt. Nu era un loc pentru reporteri americani ale căror obiective se legau de cele mai multe ori fie de senzaţional, fie de exploatarea vreunui subiect aparte.

Cardinalul a închis fişierul şi şi-a pus computerul în stand-by.

— Eminenţă, oaspeţii dumneavoastră sunt aici, l-a anunţat asistentul după ce a ciocănit şi a deschis uşa masivă.

— Pofteşte-i înăuntru. S-a ridicat şi a ocolit biroul. Ah, John, a spus în clipa în care cei doi vizitatori se apropiau de el. Şi-a întins palma dreaptă în jos, spunând: Mă bucur să te revăd.

— Eminenţă. John a acceptat mâna cardinalului, s-a lăsat pe vine şi a sărutat uşor inelul cu safir al acestuia. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu noi. Aş vrea să v-o prezint pe Cotten Stone, corespondentă a postului Satellite News Network. Domnişoara Stone a intrat în posesia unui artefact în timpul unei misiuni în Orientul Mijlociu. Ea va transmite ştirile legate de autentificarea acestuia pentru reţeaua ei.

— Îmi face plăcere să vă cunosc domnişoară Stone. Sper că o să vă fie milă de un om bătrân, precum sunt eu, şi veţi vorbi despre mine doar în cei mai buni termeni pe parcursul reportajului dumneavoastră.

— Sunt sigură că nici nu s-ar putea altfel, Eminenţă, a spus Cotten, strângând mâna cardinalului.

Ianucci o studia – calmă, sigură pe ea, se gândea el. Cu toate astea, trebuia să fie delicat cu sugestiile legate de modul în care îşi dorea să trateze situaţia.

— Vă rog, luaţi un loc amândoi şi povestiţi-mi despre ce este vorba.

S-a întors spre scaunul său, dând din cap spre John.

— Îl cunoaşteţi pe Dr. Gabriel Archer? a întrebat John.

— Oh, da, a spus Ianucci, bătând cu degetul în birou. Am citit chiar dimineaţă că echipa lui turcă a raportat moartea sa – atac de inimă din câte se pare. Cardinalul şi-a făcut semnul crucii. Dumnezeu să îl aibă în pază.

John a continuat.

— Înseamnă că ştiţi despre situl la care lucra în Irak?

— Da. A depus un volum uriaş de muncă pe parcursul carierei sale – sfârşitul cred că a fost frustrant pentru el, având în vedere obsesia sa legata de Sfântul Graal.

— Frustrarea sa s-ar putea să fi dat roade, a spus John. Domnişoara Stone a fost lângă el când a murit. O las pe ea să vă povestească.

Una dintre sprâncenele cardinalului s-a arcuit, în timp ce a simţit în pieptul său o zbatere, precum aripa unei păsări.

— Vă rog.

Cotten i-a spus tot ce s-a întâmplat, încheind cu modul în care l-a căutat pe John pentru a o ajuta să deschidă cutia şi descriind potirul pe care l-au găsit în ea.

Cardinalul îşi rotea degetele mari unul în jurul celuilalt.

— Spuneţi că un alt bărbat a fost ucis, luptându-se cu Archer – un arab?

— Da, presupun că era arab. După haine, aspect fizic şi accent, a spus Cotten.

— Ciudat, articolul nu menţiona nimic altceva decât faptul că Archer a avut un atac de cord. Hmmm.

Cotten s-a uitat spre John fără să spună nimic.

Ianucci se întreba ce gândea această reporteră. A aşteptat o clipă înainte să vorbească din nou, dându-i ei ocazia să vorbească. Văzând că femeia tace, a spus:

— Să presupunem că bărbatul care a încercat să fure această relicvă de la Archer era doar un hoţ de antichităţi.

— Dacă nu ar fi fost spargerea apartamentului meu, Eminenţă, aş fi fost de acord cu dumneavoastră, a răspuns Cotten. Dar sunt prea multe coincidenţe. De asta sunt atât de nerăbdătoare ca acest obiect să ajungă în mâinile unei instituţii, precum aceasta, care îi poate garanta siguranţa.

— Aţi adus această relicvă cu voi?

— Da.

Cotten şi-a deschis geanta şi a scos cutia. Pulsul lui Ianucci s-a accelerat.

I-a înmânat-o lui John. Cu mişcări precise, acesta a deschis capacul, lăsându-l atârnat doar în balamale. Cu grijă, a pus cutia pe biroul cardinalului.

— Vechii noştri prieteni, templierii, a spus Ianucci, privind crucea, floarea de măceş şi sigiliul brodat.

Mici broboane de sudoare se formau pe capul cardinalului, sub tichiuţa sa roşie.

— Am avut aceeaşi reacţie ca şi dumneavoastră Eminenţă, a spus John, scoţând o pereche de mănuşi albe din buzunar.

Cu grijă, a îndepărtat materialul şi a dezvelit potirul, aşezându-l lângă cutie.

Ianucci simţea cum i se ridică firele de păr de pe ceafă şi cum un impuls nervos îi străbate corpul spre mâini. Gabriel Archer nu era nebun. Dacă el credea

că acesta este Sfântul Graal, atunci exista o mare probabilitate ca la câţiva centimetri de el să se afle cupa din Cina cea de Taină.

Ianucci a deschis un sertar al biroului şi şi-a scos propria sa pereche de mănuşi. Şi le-a pus pe mâini şi a ridicat potirul pentru a-l examina – s-a uitat atent la monogramă, la linia de pietre, la viţa de vie din jurul gâtului. Îi era greu să îşi controleze bucuria şi agitaţia pe care le simţea. A arătat cu degetul spre substanţa închisă la culoare aflată în interior.

— Ceară de albine?

— Cred că da, a spus John.

— O bună metodă de sigilare a acelor vremuri.

Cardinalul a studiat potirul din toate unghiurile, aşezându-l, într-un final, înapoi pe birou. S-a lăsat pe spate, şi-a înclinat capul într-o parte, apoi în cealaltă, privind în continuare relicva.

— Stilul şi lucrătura metalului sunt similare cu cele din respectiva perioadă. Gravura literelor a fost probabil adăugată mai târziu.

— De acord, a spus John.

— Datarea cu carbon radioactiv a cerii de albine ar trebui să fie edificatoare.

Neliniştea din piept îl făcu să tuşească. Si-a pus degetele pe carotidă, verificându-şi pulsul neregulat, fără a-şi lua însă ochii de la potir. Inima şi-a revenit la ritmul normal.

— Avem câteva vase similare, am putea să facem o comparaţie punându-le unul lângă celălalt.

Ianucci şi-a ridicat privirea.

— În regulă. Haideţi să îl ducem experţilor noştri să vedem ce găsesc.

S-a ridicat în picioare.

— Unde staţi?

— *Nova Domus* i-a răspuns John.

Cotten s-a ridicat şi s-a întors spre John.

— Asta e tot?

— Pentru astăzi, domnişoară Stone, i-a răspuns Ianucci.

— Dar SNN e gata să…

Cardinalul a zâmbit, ridicând mâna.

— Trebuie să aveţi răbdare.

— Credeţi că e autentic? Care e părerea dumneavoastră? l-a întrebat ea.

John a luat uşor mâna lui Cotten.

— Trebuie să treacă printr-un proces mai lung – nu o să facem presupuneri.

Cotten şi-a tras mâna.

— Îmi dau seama că va dura ceva. S-a întors spre Ianucci. Eminenţă, am ascultat sfatul lui John şi am fost de acord să aduc relicva aici. Dar sunt destule

alte instituţii care sunt în stare să o autentifice, iar eu pot primi exclusivitatea. A făcut un pas în faţă spre birou. Dacă am cuvântul dumneavoastră, potirul e al dumneavoastră.

Importanţa relicvei era incomparabil mai mare decât cine va spune primul povestea acestuia, s-a gândit cardinalul. Îi va oferi un scurt moment de faimă. Apoi o să urce într-un avion şi o să dispară, în timp ce el îşi va continua călătoria spre scopul său final. Povestea Graalului îi va oferi o doză suplimentară de notorietate şi astfel va deveni şi mai important şi bine văzut de către colegii săi. Lucru care va conta atunci când va veni momentul ca întreg Colegiul Cardinalilor să se strângă în Capela Sixtină cu uşile închise pentru a vota cine să devină următorul episcop al Romei, Sfânt Părinte, succesorul Sfântului Petru, Vicarul lui Hristos.

— V-am înţeles, domnişoară Stone. Vă voi da de veste imediat ce aflu ceva. În vreme ce oamenii noştri îşi vor face treaba, aveţi timp să vă bucuraţi de atracţiile Romei. Sunt sigură că părintelui Tyler îi va face plăcere să vă fie ghid.

Cardinalul a dat uşor din cap, permiţându-le să plece.

I-au mulţumit şi s-au îndreptat spre uşă pe podeaua veche din lemn. La sunetul provocat de închiderea uşilor înalte de patru metri, cardinalul s-a dus la fereastră, privind spre curtea palatului, încercând să-şi calmeze pulsul. Abia apoi şi-a permis să privească din nou potirul rămas pe biroul său.

*

* *

Spre seară, John şi Cotten au urmat sugestia cardinalului şi au ieşit să admire câteva din atracţiile Romei.

În timp ce mergeau, Cotten nu s-a putut abţine să nu se gândească la ceea ce spusese Ianucci.

— Cineva a făcut pierdut cadavrul arabului, ca să nu trezească suspiciuni, a spus ea, mergând pe lângă John. Nu îţi dai seama, încearcă să muşamalizeze totul. Cardinalul a spus că nu era nimic în ziar în legătură cu arabul mort – se vorbea doar despre moartea lui Archer survenită în urma unui atac de cord.

— E ciudat că nu s-a pomenit nimic despre arab.

— Ştii ce, când am să fac publică povestea asta, o să omit şi eu partea asta. Nu vreau să ajung să fiu urmărită din nou. Cotten privi în jur şi rămase înmărmurită. Oh, Doamne.

Fasciculele luminoase care încadrau Colosseumul şi se reflectau în travertinul şi piatra acestuia creau un sentiment apăsător de grandoare.

— Uimitor, nu-i aşa? E de-a dreptul spectaculos noaptea, a spus John pe măsură ce se apropiau de Colosseum.

Cotten privea fix la structura care era un simbol al Cetăţii Eterne în întreaga lume – emblema măreţiei Romei.

— Am văzut fotografii, filme, dar… Şi-a îndreptat mâinile spre Colosseum. Ăsta e motivul. Asta nu îmi dădea pace pe vremea când eram doar un copil în Kentucky. Ăsta e motivul pentru care fac ceea ce fac John. Sunt atâtea de văzut. Şi vreau să le vadă toţi. Şi-a coborât timbrul vocii. Şi cred că nu voi vedea niciodată destul. S-a întors cu spatele, simţind că parcă era prea mult pentru ea. Nu era doar splendoarea, ci un întreg pachet – frumuseţea uimitoare, minunea arhitectonică, istoria locului. Mă bâlbâi, a zis ea. Scuze. Mai bine vorbeşte tu. Povesteşte-mi despre romani, despre gladiatori, despre arhitectură. Creştinii chiar erau aruncaţi aici în faţa leilor?

— Discutabil, a răspuns John.

Ea s-a apropiat de el.

— Spune-mi totul. Vreau să aflu toate detaliile.

— Pe vremuri era cel mai frumos amfiteatru din lume. Bede – un scriitor ecleziast – a scris cândva că „atâta timp cât va sta în picioare Colosseumul, va sta în picioare şi Roma, iar când acesta se va prăbuşi, atunci se va prăbuşi şi Roma, şi atunci când se va întâmpla asta, întreaga lume se va sfârşi“.

A simţit că o priveşte, în momentul în care s-a aşezat în faţa lui. Simţea cum începe să crape acea carapace în spatele căreia încerca din răsputeri să se ascundă. O crăpătură mică, dar suficientă pentru ca el să vadă ce se ascunde înăuntru. Dintr-un anumit motiv îşi dorea să nu mai păstreze întreagă această armură. Era mai fantezistă, mai visătoare decât îi plăcea să recunoască, dar când se afla în prezenţa lui John simţea că nu mai e nevoie să-şi ascundă această latură. Se simţea bine fiind Cotten Stone, o fată din Kentucky, vulnerabilă, uneori infantilă. Mereu controlând situaţia, mereu puternică, pretinzând că poate să facă faţă oricărui lucru – toate astea erau obositoare. Se simţea bine când îşi dădea frâu liber rafinamentului de a fi femeie, fără a fi nevoită să fie un reporter dur. Ultima dată când se simţise atât de liberă, atât de bine cu ea însăşi fusese înainte ca tatăl ei să moară. Totul s-a schimbat în ziua în care el s-a sinucis. Cotten, o fetiţă cu un nume pufos precum norii, s-a transformat în stană de piatră. Cât de des se gândea la această ironie. *Cotten Stone*[8].

Brusc, l-a privit pe John, luându-l de mâini.

— Cum ar putea cineva privi asta fără să nu fie impresionat?

Cotten s-a uitat în jos spre mâinile lor.

— Ups – nu se cuvine. Uit în permanenţă.

Când a vrut să-şi tragă mâinile, John le-a ţinut pentru o secundă.

---

[8]nt. Cotten, similar cu cotton = bumbac; Stone = piatră.

— E OK. Nu e nimic nepotrivit ca doi prieteni să îşi arate afecţiunea unul pentru celălalt.

Făcând câţiva paşi înapoi, s-a înclinat din talie şi a râs.

— John, ştii ce ar fi o nebunie? Ar fi exact norocul meu de-o viaţă să mă îndrăgostesc de un preot. Corespunde modului meu de operare. Încă o metodă prin care să evit a fi respinsă. Adică, uită-te la ultima mea reuşită. Thornton Graham şi cu mine am fost iubiţi. Ştiai asta?

— Nu chiar.

— E căsătorit şi din cu totul alte cercuri decât mine. Nu putea să mă respingă sau să mă rănească, pentru că nu puteam să îl am în mod real încă de la început. Înţelegi ce vreau să spun? Şi-a lăsat capul pe spate şi a privit spre cer. Are vreo logică?

— Eşti prea dură cu tine însăţi – o femeie frumoasă, deşteaptă, descurcăreaţă. Priveşte prin tot ce ai trecut. Te-ai descurcat într-un mod cel puţin extraordinar, din deşertul irakian până pe holurile Vaticanului. De ce Dumnezeu să îţi fie teamă că cineva te-ar putea respinge?

A râs iarăşi, dar lacrimile i se strângeau în colţurile ochilor.

— Ştii exact ce să spui. Dacă nu ai fi… ei bine, te-aş îmbrăţişa.

John a luat-o în braţe.

— Preoţii îmbrăţişează oamenii tot timpul, a spus el. Să nu laşi niciodată evenimentele din viaţa ta să te facă să uiţi cine eşti, din ce eşti făcută.

Ce frumos o liniştea, s-a gândit ea în timp ce John îşi lua mâinile din jurul ei.

— Ştii că poţi aplica acelaşi sfat şi ţie însuţi.

Şi-a băgat mâna pe sub gulerul cămăşii şi a scos un mic crucifix pus pe un lănţişor.

— A aparţinut bunicului meu. Reprezintă ceva important pentru mine – să îl servesc pe Dumnezeu. Nu am dubii în pivinţa asta, pur şi simplu nu găsesc acea nişă în care să mă simt bine. Ce planuri are Dumnezeu cu mine? A râs încet. Sunt un păstor sau sunt Indiana Jones? Ştiu că El îmi va arăta calea. Mă va conduce acolo unde trebuie să fiu. A râs din nou. Uneori cred că El are un simţ al umorului mai ciudat şi o aplecare spre ghicitori. John şi-a pus cruciuliţa la loc sub cămaşă.

— Poate trebuie doar să ai răbdare. Aşa cum ai zis, El îţi va arăta calea. Dar trebuie neapărat să fii preot pentru a fi un slujitor al Domnului? Adică cred că sunt o grămadă de feluri prin care un om obişnuit… S-a oprit. De fapt, cred că te pricepi mai bine ca mine.

El a schiţat un zâmbet larg.

Cotten se întreba dacă el o privea în acelaşi mod în care ea îl privea pe el. În această clipă, în reflexiile sclipitoare ale Colosseumului, în lumina molcomă a

apusului, cu un vânt care adie uşor, în acest moment perfect îşi dorea atât de tare să îşi înfăşoare mâinile în jurul lui, să fie ţinută în braţe de cineva care nu vroia nimic de la ea.

— La ce te uiţi, a întrebat John. Am ceva pe faţă?

— Nu. Îmi cer scuze. E un moment atât de deosebit şi mă simt depăşită.

A venit lângă el, iar John a pus o mână pe spatele ei pentru a-i arăta direcţia. A început să meargă pe lângă el, iar mâna a dispărut.

Cât de puternic era John în credinţa sa, se gândea ea. Nu îşi imagina cum ar fi putut ea să aibă atât de multă încredere în ideea că Dumnezeu o va purta pe o cărare divină spre destinul ei. Precum mâna lui John de pe spatele său, şi mâna Domnului dispăruse de pe ea de mult timp. Până la urmă, Dumnezeu avea lucruri mai bune de făcut. Ea a dat din coate, s-a târât şi s-a zbătut pentru a ajunge unde era acum. Totul pe cont propriu. Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu asta.

ŞTIRILE SERII

— Şi acum, Prim Plan, secţiunea noastră specială dedicată poveştilor sau evenimentelor care au impact deosebit asupra vieţii noastre.

Thornton Graham citea de pe teleprompter din studioul ştirilor de weekend ale SNN, stând în faţa unui perete albastru. Fundalul văzut la televizor era adăugat electronic în spatele lui. Era o imagine compusă dintr-o poză cu Vaticanul, chipurile lui Cotten Stone şi al doctorului Gabriel Archer şi poze ale unor simboluri religioase, inclusiv un simplu potir.

— Aşa cum am spus mai devreme în jurnal, a spus Thornton, Vaticanul a anunţat astăzi descoperirea celei mai căutate relicve a creştinităţii – misticul Sfânt Graal. Un reportaj în exclusivitate transmis de reporterul SNN Cotten Stone, aflată şi în mijlocul întregii poveşti. Cu câteva săptămâni în urmă, întorcându-se dintr-o misiune în Irak, Stone s-a trezit abandonată în deşertul irakian. Căutând un mod de a ajunge în siguranţă la graniţa turcă, a ajuns la un sit arheologic condus de acest bărbat, cunoscutul arheolog dr. Gabriel Archer.

Chipul lui Archer a umplut peretele din spatele lui Thornton.

— Înainte de a muri din cauza unui atac de cord, acesta i-a dat reporteriţei noastre o cutie pe care o recuperase în urma săpăturilor arheologice, rugând-o să aibă grijă de aceasta. Întoarsă acasă, Stone a căutat să afle mai multe despre această cutie, apelând la cunoscutul istoric, arheolog şi preot catolic, dr. John Tyler, care a reuşit să deschidă cutia.

Imaginea din fundal s-a transformat într-o poză cu John şi Cotten lângă *Pietà.*

— În interior se afla acest obiect.

Se transformă într-o imagine cu potirul.

— Acest potir este acum considerat a fi cel folosit de către Iisus Hristos la Cina cea de Taină – acelaşi despre care tradiţia spune că a fost folosit pentru a strânge sângele lui Hristos după ce El a fost crucificat. De-a lungul secolelor a fost cunoscut drept Sfântul Graal.

Se transformă într-o imagine cu Cotten şi Cardinalul Ianucci.

— Custodele Vaticanului, cardinalul Antonio Ianucci, a declarat în reportajul lui Cotten Stone că, în urma analizelor preliminare, obiectul pare să fie autentic.

Imaginea de pe ecran s-a schimbat cu o înregistrare a interviului. Cotten era aşezată faţă în faţă cu Ianucci într-o bibliotecă splendid decorată, undeva în interiorul palatului papal.

— Am ţinut seama de mulţi factori, a spus Ianucci, inclusiv modul în care a fost lucrat metalul, de mătuirea acestuia, de elementele decorative, de descrierile istorice ale obiectului şi de datarea prin metoda carbonului radioactiv a ceea ce am stabilit a fi ceară de albine – stratul care protejază conţinutul potirului.

Cadru strâns, arătând interiorul potirului.

— Credeţi că aţi fi putut fi atât de sigur dacă nu aţi fi obţinut şi artefactul suplimentar din casa decedatului doctor Archer? a întrebat Cotten.

— Marcajele de pe acel artefact – e vorba desigur despre farfuria pe care dr. Archer a descoperit-o în Ierusalim – ne-au ajutat că completăm elementele lipsă ale acestui puzzle, a spus cardinalul. Vreau să menţionez că şi acea relicvă a fost examinată, determinându-se că este autentică. După ce am reuşit să descifrăm marcajele, am putut să aflăm locurile şi mâinile prin care a trecut Graalul, începând cu primul om care l-a deţinut, Iosif din Arimathea, cel care a călătorit împreună cu Apostolul Pavel până la Ninive, o zonă din nordul Irakului, acolo unde Graalul a fost găsit în interiorul unor ruine asiriene. Deşi există câteva lacune în povestea gravată pe farfurie, diverse alte documente din arhiva noastră ne-au ajutat să le completăm. Dovezile sunt convingătoare.

Cotten a întrebat:

— Care sunt planurile Vaticanului în legătură cu această relicvă?

— Este cu adevărat un dar divin – un element extrem de important din viaţa lui Iisus şi din credinţa noastră, astfel că aparţine tuturor oamenilor. Intenţionăm să luăm toate măsurile necesare pentru ca oamenii să poată vedea şi venera acest potir. Va fi expus în zilele speciale de sărbătoare şi chiar purtat în procesiuni.

Imaginea se întoarce la Thornton.

— Poate cea mai interesantă parte a acestei poveşti nu este potirul în sine, ci ceea ce se află în interiorul acestuia. Într-o discuţie purtată cu puţin timp în urmă, cardinalul Ianucci i-a spus reporteriţei noastre că, în urma folosirii unor tehnologii de analiză 3D de ultimă generaţie, sub ceara de albine a fost descoperit un strat microscopic de reziduuri. Există deja speculaţii că acestea ar putea fi urme ale sângelui lui Hristos. Aşa cum era de aşteptat, acest anunţ uimitor a şocat întreaga comunitate creştină, generând un întreg val de discuţii şi dezbateri.

Thornton s-a întors spre camera care îl filma din prim-plan.

— În acest val continuu de ştiri legate de război şi nelinişte la nivel mondial, ne face plăcere să vă prezentăm o ştire care are un final fericit – una care aduce mai aproape creştinii de pretutindeni şi care ne oferă tuturor un subiect la care să ne gândim în viaţa de zi cu zi. Aş dori să închei menţionând că aici, la SNN, suntem mândri de Cotten Stone şi de munca pe care a depus-o pentru a vă oferi

această veste. Cotten Stone este un motiv în plus pentru care puteţi avea mereu încredere că ştirile Satellite News Network sunt ştirile care fac diferenţa.

Prim plan cu Thornton şi cu logoul din spatele lui.

— Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre Sfântul Graal, istoria acestuia dar şi ultimele descoperiri legate de el, intraţi pe site-ul nostru, satellite- news-punct-org şi uitaţi-vă în fiecare seară la ştirile SNN. Sunt Thornton Graham. Pe data viitoare.

— Da! a ţipat Cotten, sărind în sus cu mâinile deasupra capului. Ecranul monitoarelor a devenit negru la terminarea casetei cu reluarea jurnalului de ştiri.

Întreaga cameră de conferinţe a erupt în aplauzele personalului SNN. Strigăte de fericire şi felicitare umpleau camera.

— Bună treabă, a spus Ted Casselman, stând chiar lângă Cotten.

Şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său.

— Mulţumesc Ted.

Apoi s-a întors spre Thornton, care stătuse, de asemenea, lângă ea în timpul vizionării casetei.

— Îţi mulţumesc şi ţie Thornton.

L-a sărutat scurt pe obraz, după care a făcut câţiva paşi în direcţia opusă.

— Ai făcut o treabă super puştoaico, a zis el. Suntem cu toţii fericiţi că te-ai întors acasă întreagă şi sănătoasă.

— Gata oameni buni, a spus Ted Casselman într-un final. Mai sunt şi alte ştiri acolo. Haideţi să le prezentăm.

Pe măsură ce personalul ieşea din cameră, Casselman a scos câteva hârtiuţe cu mesaje din buzunar.

— Se pare că sunt câteva persoane care vor să vorbească cu tine.

— Cum adică? a întrebat Cotten.

— *Leno*, *Letterman*, *Oprah*, *Nightline*, *The Today Show*, revista *People*, *Larrz King*, *GMA,* a spus el citind fiecare bileţel. Ca să nu mai vorbesc de o tonă de organizaţii religioase.

— Singurul reportaj pe care l-ai putea face mai bun decât ăsta ar fi un exclusiv cu a doua venire a Mântuitorului, i-a spus Thornton. Eşti o celebritate.

— Ce ar trebui să fac? a întrebat Cotten luând bileţele cu nume.

— Asta e decizia ta, i-a răspuns Casselman. Dar nu cred că ar strica să fii văzută la câteva dintre talk-showurile astea – ar fi ceva bun atât pentru tine, cât şi pentru reţea.

— Eu sunt doar fericită că s-a terminat, a zis ea. Ca să fiu sinceră, sper să nu mai văd niciodată potirul acela.

— Niciodată să nu spui niciodată, a spus Thornton. Crezi că putem vorbi mai târziu?

Văzând că ea nu răspunde, s-a întors şi l-a urmat pe ultimul dintre membrii personalului în afara camerei.

Ea l-a privit cum iese pe uşă, cu mersul său pe care îl cunoştea atât de bine – paşi lungi şi egali.

— Abia aştept să văd ratingurile, a spus Casselman, scoţând-o din gândurile sale. Dar înainte să îmi ceri o mărire de salariu…

— Putem vorbi Ted? a spus ea, trăgând două scaune.

— Sigur.

După ce s-au aşezat, i-a zis:

— Am nevoie de nişte timp liber. L-a privit în ochi. Toată chestia asta a fost aproape mai mult decât pot duce.

— Înţeleg.

— Crezi că poţi să te descurci fără mine o săptămână?

— Poate. Mimica sa l-a dat de gol că nu era absolut serios.

— Sincer Ted, am nevoie de puţină odihnă.

— Cele 15 minute de glorie te-au epuizat?

— Nu, nu e vorba de ele. Îmi place toată atenţia pe care o primesc. E vorba de toate evenimentele care m-au condus aici, începând cu acea clipă în care şoferul de taxi irakian m-a părăsit în deşert. Mă simt vlăguită, trebuie să îmi revin. Doar o săptămână Ted. Vreau să mă duc la Miami. Fosta mea colegă de cameră din facultate – cred că ţi-am povestit despre Vanessa – fotomodelul. O să stau cu ea, fac puţină plajă şi las toate astea în urmă.

— Îţi fac o ofertă. A făcut o pauză, lovindu-şi vârfurile degetelor arătătoare unul de celălalt. Subiectul cu Robert Wingate – îţi aminteşti cred, tipul care vrea să candideze în viitoarea cursă prezidenţială?

— Parcă Thornton se ocupa de povestea aia, nu?

— Şi se ocupă. Wingate organizează o cină la care să se cunoască mai bine cu presa din Miami, oraşul său natal, sâmbăta viitoare. Thornton va fi plecat la Washington cu un reportaj special – nu poate fi în două locuri. Trebuie să fim acolo când Wingate îşi anunţă candidatura. Dacă tu te ocupi de cina asta, eu îţi plătesc toată săptămâna de stat la plajă.

— Trebuie doar să merg la acea cină? Doar o seară?

— Atât. Şi poţi merge împreună cu prietena ta. Trebuie să faci doar două lucruri: să urmăreşti ce se întâmplă şi să încerci să discuţi cu Wingate. Ia-i puţin pulsul, vezi dacă poţi să stabileşti un interviu. Apoi pui în scris toate impresiile şi informaţiile obţinute şi i le trimiţi lui Thornton.

— Batem palma. Şi-a întins mâna şi el i-a strâns-o. Mulţumesc.

— Vorbeşte cu Thornton şi roagă-l să te pună la curent cu ce a aflat el până acum.

— În regulă, a zis ea fără mare tragere de inimă. Se gândea că până acum se comportase destul de bine în prezenţa lui Thornton. Fără vreun scandal. Şi fără să plângă.

— Cotten, ştiu povestea dintre tine şi Thornton. Tu vezi-ţi de treabă şi nu-ţi face griji. Eu o să am grijă să nu-ţi stea pe cap.

Îşi împletea o şuviţă de păr în spatele urechii.

— O să mă descurc, a spus, întrebându-se pe cine încearcă de fapt să convingă. Eşti cel mai bun, Ted.

— Da, ştiu. Acum, dă nişte telefoane celor care ţi-au lăsat mesaje şi vezi câte interviuri poţi da înainte să pleci. Nu uita, eşti o celebritate. Profită de asta.

Ieşind din sala de conferinţe, a realizat că de când începuse toată agitaţia din jurul ei, se gândea tot mai mult la John Tyler. Mai ales în clipa în care a văzut poza cu ei doi în jurnal. Se întreba dacă el s-a întors din Roma. I-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu el.

Întoarsă în biroul ei, Cotten a format numărul lui John. I-a răspuns robotul. Poate că nu ar trebui să sun, s-a gândit. A închis înainte să lase vreun mesaj.

A ridicat receptorul din nou şi a format numărul de mobil al Vanessei.

— Alo, s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Nessi!

— Oh Doamne! a ţipat Vanessa Perez.

— Linişteşte-te, fată.

— Glumeşti. Eşti o veritabilă vedetă. Te-am văzut la toate jurnalele de ştiri. Nu îmi vine să cred. Le povestesc tuturor prietenilor mei despre tine.

— Te rog mult, linişteşte-te.

— Bine, bine.

— Vreau să îţi fac o vizită. Eşti acasă săptămâna viitoare sau pleci în cine ştie ce loc exotic?!

— Sunt liberă în weekend, apoi plec pentru două zile la o şedinţă foto în Nassau. Poţi rămâne la mine până mă întorc.

— Sună bine. În cazul ăsta să ştii că vin spre tine, dacă e OK.

— E perfect, o să nimereşti la fix. Tocmai se organizează un mare festival – un fel de combinaţie între Calle Ocho şi Fantasy Fest. L-au botezat Miami Phantasm Jubilee – o jumătate de milion de oameni va dansa în stradă şi va petrece până la epuizare.

Cotten le-a făcut cu mâna câtorva colegi care veniseră să o felicite.

— Cred că e exact de ceea ce am nevoie. O să ajung vineri seară. Sâmbătă seară trebuie să particip la un dineu oficial. Pot face rost de două invitaţii, dacă vrei să mergi cu mine – va fi ceva destul de exclusivist. După cină sunt liberă.

— Presupun că pot fi cuminte pe parcursul unei cine la patru ace.

— O să închiriez o maşină şi vin direct la tine la apartament. Cum se numea clubul ăla despre care îmi povesteai?

— Tantra – e nebunie acolo Cotten. Crezi că eşti pregătită?

— Mai mult decât îşi poţi închipui. Te iubesc.

Cotten a închis. Îi era dor de prietena ei şi simţea cu disperare nevoia să schimbe peisajul. Un amestec de relaxare şi petreceri ar fi putut să o facă să nu se mai gândească la Thornton… sau la John Tyler.

Cotten se uită la grămada de mesaje de pe biroul ei. Le-a parcurs cu atenţie înainte să se decidă la trei dintre ele.

— Să-i dăm drumul, a spus, ridicând telefonul.

GRĂDINA SECRETĂ

Cotten conducea maşina închiriată pe lungul drum mărginit de copaci care ducea spre Vizcaya, micul palatul al lui John Deering de pe malurile Golfului Biscayne, Miami. Conacul fusese construit în 1916 în stil italian renascentist pe o moşie de 160 de acri. În interiorul său se afla colecţia de artă şi mobilier a lui John Deering, acoperind 400 de ani de istorie şi cultură europeană. De-a lungul timpului, palatul a găzduit papi, împăraţi şi regi. În această seară va reprezenta un fundal maiestuos pentru un bărbat care vroia să candideze la preşedinţia Statelor Unite.

— Locul ăsta e incredibil, spuse Vanessa Perez de pe locul din dreapta al maşinii. Îşi trecea degetele prin părul său lung şi negru. Am avut zeci de şedinţe foto aici, dar şi acum când îl văd mi se face pielea de găină.

Milioane de beculeţe luminau grădinile şi vila, dându-i lui Cotten o impresie de ţinut magic luminat de stele. Fiecare rămurică, fiecare crenguţă licărea în briza liniştită a golfului.

— E magnific, a spus Cotten. Luminile, fântânile, briza, toate îi aminteau de Roma şi de seara de la Colosseum.

Valeţi îmbrăcaţi în cămăşi albe au deschis uşile maşinii. Cotten şi Vanessa s-au dat jos şi s-au îndreptat spre scările regale de pe faţada vestică a palatului Vizcaya. Intrarea uriaşă era mărginită de două turnuri de piatră, legate între ele printr-un zid scund, decorat cu elemente din fier forjat.

Au intrat în zona de recepţie şi şi-au luat ecusoanele cu nume. Zumzetul vocilor şi foşnetul hainelor de seară umpleau aerul serii la fiecare mişcare.

Îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată, şi cu pantofi cu toc cui, Vanessa era un magnet sexual, se gândea Cotten, în timp ce mulţi bărbaţi le priveau.

Unul dintre aceştia le-a tăiat calea.

— Arăţi absolut elegant, ca de obicei, i-a spus el Vanessei.

Costumul său – despre care Cotten presupunea că ar costa mai mult decât face ea într-o lună – îi îmbrăţişa perfect corpul suplu şi înalt.

— Mulţumesc Felipe. Vanessa i-a zâmbit cu acelaşi zâmbet cu care a apărut pe coperta atâtor reviste. Aş vrea să îţi fac cunoştinţă cu cea mai bună prietenă a mea. Cotten Stone de la SNN. Cotten, el este Felipe Dubois, redactorul şef al revistei *Deco Dining*.

— Desigur, domnişoara Stone, a zis Dubois. Se putea citi pe faţa sa faptul că brusc o recunoscuse. V-am văzut la *Oprah*. Aţi trăit o experienţă unică.

— Prin faptul că am cunoscut-o pe Oprah sau pentru că am găsit Sfântul Graal? a întrebat Cotten, dând mâna cu el.

— Ambele, desigur, a spus Dubois, râzând cu poftă. Credeţi că este real? Mă refer la Graal.

— Nu sunt o expertă, dar dovezile par convingătoare. Cel puţin asta spune Vaticanul.

— Vanessa, unde ai ascuns această făptură minunată? a întrebat el. Ar trebui să apară pe coperta revistei *Vogue* alături de tine. Gesticula larg în timp ce vorbea, iar ultimele cuvinte le-a lungit, de parcă ar fi trebuit să-i fie scoase cu cleştele din gură.

— Am încercat de multe ori să o fac să gândească la fel ca mine, a zis Vanessa făcându-i cu ochiul lui Cotten.

— Poartă-te frumos, a spus Cotten. Am să vă rog să mă scuzaţi, mă duc să mă amestec prin mulţime. Mi-a părut bine să te cunosc Felipe. Nessi, ne vedem la masa noastră. Numărul mesei e pe spatele invitaţiei.

Îndepărtându-se, a aruncat o privire înapoi şi a văzut cum şase-şapte bărbaţi o înconjurau pe Vanessa Perez, încercând să îi capteze atenţia.

Conacul împrejmuia o grădină interioară, precum vilele italiene din secolul XVI. A străbătut grădina plină de oameni, apoi mai multe camere extrem de înalte, ajungând în final pe o verandă de piatră ce se întindea pe toată lungimea vilei, având vedere spre golf. La un capăt al acesteia, un trio de jazz cânta în timp ce oaspeţii discutau, sorbeau şampanie sau mâncau somon afumat şi carne de crab.

Făcându-şi loc prin mulţime, o durere de cap supărătoare i-a amintit de noaptea trecută. Ea şi Vanessa au început seara cu o cină picantă şi câteva marguerite uriaşe în Tequila Blue înainte de a merge în Tantra. Din clipa în care au intrat, Cotten a putut simţi senzualitatea localului – iarba proaspăt tăiată de pe jos, parfumul de iasomie, cascadele, oamenii care fumau narghilea, barul interminabil din mahon şi cupru, muzica New Age. Vanessa îi spusese că acest club era locul de întâlnire al celor mai frumoşi oameni din South Beach. Avea dreptate, s-a gândit Cotten în clipa în care au trecut pe lângă Janet Jackson, care tocmai pleca împreună cu armata sa de bodyguarzi. După ore întregi de dans, de shoturi de Cuervo 1800 şi cupe de şampanie, continuate cu şi mai mult dans, şi mai multe shoturi şi însoţite de propuneri venite în mod egal din partea unor bărbaţi sau a unor femei, Cotten a renunţat. A luat un taxi spre apartamentul Vanessei, lăsându-şi prietena în compania a două majorete ce încercau să devină înghiţitoare de flăcări folosind o cutie de chibrituri şi o sticlă de 151.

Jazzul blând, combinat cu briza liniştită sosită pe veranda palatului dinspre golf îi linişteau durerea de cap. Cotten stătea lângă balustradă, privind în jos spre

uriaşa terasă acoperită cu mese, în centrul căreia se afla un podium pentru invitaţii de onoare. Într-o latură, un grup de persoane se strânsese în jurul un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum cu dunguliţe. Avea un talent special să atragă atenţia şi era evident că îi face plăcere să facă asta. Manierele şi limbajul trupului sugerau că are multă încredere de sine. Fie era un individ extrem de charismatic, fie fusese foarte bine instruit, fie amândouă. Deja arăta prezidenţial, se gândi ea. Se simţea intrigată privindu-l pe Robert Wingate, candidatul *perfect*.

Când invitaţii au început să se aşeze la mese, Cotten s-a alăturat Vanessei.

Meniul era generos, incluzând peşte tropical asortat cu orez fiert în lapte de cocos şi sos roşu de curry.

— E delicios, a spus Vanessa, sorbind din paharul de vin alb. Wingate trebuie să fie făcut din bani.

— Aşa ar părea, a spus Cotten, întrebându-se cât de adânci erau buzunarele acestuia. Discursul său trebuia să înceapă în curând, iar Cotten era nerăbdătoare să afle dacă vocea sa se potrivea cu restul prezenţei sale impunătoare.

Au pălăvrăgit cu alţi invitaţi de la masa lor, subiectul cel mai des abordat fiind Sfântul Graal. Din când în când, Cotten privea spre Wingate. În timp ce chelnerii aşezau pe mese desertul – budincă de orez cu caramel şi felii de mango – a observat că o persoană, probabil un asistent, s-a apropiat de Wingate. Bărbatul i-a şoptit ceva la ureche. Zâmbetul permanent prezent pe faţa lui Wingate a dispărut.

Wingate a privit peste umăr, în direcţia grădinilor clasice ale palatului Vizcaya – hectare întregi de fântâni şi cărări ce străbăteau un labirint de flori şi plante rare, exotice. Ridicându-se în picioare, a părut că se scuză faţă de cei aflaţi la masa sa şi s-a îndreptat spre grădini.

Ted Casselman îi ceruse lui Cotten să observe ce se întâmplă, iar ea exact asta avea de gând să facă.

— Mă întorc imediat, i-a şoptit Vanessei în timp ce se ridica. A început să străbată marea de mese, mergând spre grădini. Îl urmărea pe Wingate mergând pe o alee paralelă cu el, având grijă în permanenţă ca acesta să se afle undeva mai sus de umărul ei stâng, la aproximativ treizeci de metri distanţă. A intrat în zona unor alei sub forma unei pânze de păianjen ţesută printre fântâni, piscine şi cascade. Grădinile erau luminate preponderent de torţe ce aruncau petice de lumină la picioarele ei, reflectându-se pe sculpturile şi urnele decorative de pe marginea aleilor. Trecând printr-o micuţă peşteră cu două încăperi, Cotten a ajuns într-o grădină secretă străjuită de ziduri înalte. Era un loc în care membrii familiei Deering obişnuiau să se retragă când vroiau să fugă de formalismul vilei. Era locul în care, sub privirile a milioane de telespectatori, Papa Ioan Paul al II-

lea se întâlnise cu preşedintele american Ronald Reagan în timpul primei vizite a Suveranului Pontif în America.

Cotten îl vedea cu dificultate pe Wingate, dar reuşea să ţină pasul cu el. Lumini delicate, ascunse în tufişurile şi boltele de viţă de vie, făceau ca locul să pară rupt din tabloul lui Van Gogh, *Noaptea înstelată.*

În vreme ce Cotten privea din întuneric, Wingate s-a oprit în apropierea unui cerc de bănci din piatră ce înconjurau o fântână arteziană în stil florentin, cu peşti care săreau, aruncând jeturi de apă din gură. S-a oprit faţă în faţă cu un bărbat îmbrăcat în haine obişnuite, şi nu la patru ace precum invitaţii de la petrecere. Bărbatul i-a înmânat lui Wingate ceva ce Cotten credea că era o carte de vizită. Candidatul a ţinut-o în lumină pentru a vedea mai bine şi a citit-o. Au vorbit pentru câteva clipe – Cotten a avut impresia din gesturile şi limbajul corpului lor că discuţia era aprinsă. Peste zgomotul surd al fântânii, i s-a părut că aude o frântură dintr-o ceartă. La un moment dat, Wingate l-a ameninţat cu degetul pe celălalt bărbat, apoi i-a aruncat înapoi cartea de vizită, precum un frisbee. Pentru o secundă, aceasta s-a învârtit în aer apoi s-a rostgolit pe sol.

Wingate s-a întors şi a plecat în grabă pe alee, îndreptându-se înapoi spre vilă. Străinul l-a privit pe Wingate cum se îndepărtează, aşteptând câteva minute înainte să dispară şi el.

Odată ce zgomotul paşilor săi pe scările pietruite nu s-a mai auzit, Cotten s-a dus şi a ridicat cartea de vizită. A privit-o cu atenţie, apoi l-a urmărit pe bărbatul necunoscut de la distanţă. Se mişca sprinten spre grădina interioară, apoi spre recepţie. A ieşit pe uşa principală a palatului şi s-a urcat într-o limuzină care îl aştepta.

Cotten a rămas pe scările de la intrare până când luminile de poziţie ale limuzinei au dispărut în noapte, apoi s-a întors la masă.

— Ai păţit ceva? a întrebat Vanessa în clipa în care Cotten se aşeza la locul ei. Începusem să mă îngrijorez.

— N-am păţit nimic. Cotten a lăsat cartea de vizită să cadă în mica ei gentuţă. Mi-am făcut câteva cunoştinţe de care s-ar putea să am nevoie la muncă. Am pierdut ceva important?

— Doar pe Chris Matthews de la MSNBC. Un tip foarte de treabă. Chiar s-a oprit să mă salute. În afară de asta, doar nişte politicieni plicticoşi au ţinut câteva discursuri. Vanessa a făcut un semn cu capul spre scenă şi spre locul de unde se ţineau discursurile.

— Omul vostru a dispărut pentru câteva momente, dar s-a întors şi e pregătit să vorbească.

Cotten îl privea pe Robert Wingate în timp ce acesta mulţumea senatorului de Florida, care tocmai îl prezentase.

— Bună seara, prieteni jurnalişti, a spus Wingate odată ajuns la microfon. Nu vă pot spune cât de fericit sunt să fiu aici într-o seară atât de măreaţă pentru Florida de Sud.

*

*   *

— Aceasta este corespondenta SNN, Cotten Stone, a spus asistentul.

Cotten şi Vanessa aşteptaseră la recepţie aproximativ zece minute pentru a avea ocazia să discute cu Robert Wingate.

— Îmi face plăcere, domnişoară Stone. Wingate i-a întins mâna. Felicitări pentru reportajul dumneavoastră exclusiv pe marginea acelei fantastice poveşti a Graalului. Nu se întâmplă prea des ca un reporter să facă el însuşi ştirea şi apoi să o prezinte. Aţi făcut o treabă extraordinară.

— Vă mulţumesc.

— Am văzut şi câteva dintre apariţiile dumneavoastră din cadrul unor talk-showuri. Aţi devenit o celebritate.

— Mi-a făcut plăcere să împărtăşesc cu atâţia oameni toate lucrurile prin care am trecut. Cotten s-a întors spre dreapta. Aş vrea să o cunoaşteţi pe…

— O altă celebritate, a zis Wingate, dând mâna cu Vanessa. E imposibil să stau la rând la casă într-un magazin oarecare fără să văd poza dumneavoastră pe coperta mai multor reviste, domnişoară Perez.

— Într-un fel îmi vine greu să cred că dumneavoastră staţi la rând, i-a răspuns Vanessa.

— S-ar putea să fiţi surprinsă în a afla că sunt doar un om obişnuit. Wingate i-a răspuns zâmbetului ei cu unul la fel de fermecător. Sunteţi din Cuba?

— Părinţii mei s-au născut în Cuba. Eu sunt americancă, născută la spitalul Miami – Jackson - Memorial. Bărbia Vanessei s-a ridicat uşor.

— Înseamnă că suntem amândoi născuţi în Florida - ceva ce vezi mai rar prin părţile astea.

Înainte să se îndepărteze, Cotten l-a întrebat:

— Aş putea să programez un interviu cu dumneavoastră, domnule Wingate?

— Nici nu mă pot gândi la altceva care să-mi facă mai multă plăcere, i-a răspuns. Daţi-mi un telefon.

Apoi, ca şi cum ar fi schimbat programele la televizor, s-a întors spre următoarea persoană care stătea la rând şi a întrebat:

— Cum vă simţiţi în seara asta?

Asistentul candidatului le-a făcut semn celor două femei să meargă înainte.

— Este cu siguranţă fermecător, a zis Vanessa.

— Un politician ca oricare altul, a răspuns Cotten.

Dar ceva îl supărase acolo, în grădina secretă.

Oare descoperise ea o mică fisură în imaginea lui perfect şlefuită?

— Acum putem să mergem să ne distrăm, a întrebat Vanessa agăţându-se de braţul lui Cotten.

— Eu sunt gata.

PREOTEASA

Cotten simţea bassul, ca un tunet al difuzoarelor, precum un pumn în piept. Stroboscoapele pâlpâiau continuu într-o furtună de culori. Se pierdea într-o mare de trupuri lipite unul de altul, aflate în continuă mişcare pe ritmuri de muzică latino. În ultimele două ore, ea şi Vanessa merseseră din club în club, în cartierul Little Havana din Miami. Petrecăreţii de la Miami Phantasm Jubilee umpleau fiecare stradă, fiecare alee, fiecare cameră şi fiecare colţ. Simţea cum capul îi explodează de la amestecul de băuturi exotice şi cum picioarele nu o mai ţin. Rochia îi era umedă de sudoare, iar materialul subţire al acesteia se lipea de ea precum un celofan. Era ameţită şi avea nevoie să meargă la toaletă.

A luat-o pe Vanessa de mână, trăgând-o aproape.

— Trebuie să mă duc la baie, a ţipat ea.

Dând din cap că a înţeles, Vanessa a continuat să danseze.

În fundul camerei, Cotten a găsit o coadă formată din femei care aşteptau să intre la toaletă.

— La naiba, a zis Cotten. S-a uitat la fata de lângă ea, sperând că aceasta înţelege engleză. Asta e singura baie?

Fata o privea întrebătoare.

Făcând apel la cunoştinţele de spaniolă din liceu, Cotten a întrebat din nou:

— *Otros baños*?

— *Afuera*, a răspuns femeia.

Cotten a ridicat din umeri.

Femeia a rămas cu gura larg deschisă, apoi şi-a dus mâna spre maxilar, ca şi cum s-ar fi gândit, într-un final, a arătat cu degetul peste capetele celor din faţă spunând:

— Afară.

Cotten şi-a făcut loc printre mulţimea care dansa, îndreptându-se către intrare. Odată ajunsă pe trotuar, a fost imediat prinsă în mulţime. Din cauza muzicii dată la maxim a formaţiei care cânta pe o scenă din mijlocul străzii era imposibil să ceară indicaţii.

A trecut prin mulţime pe o distanţă de aproape o stradă, apoi a intrat pe o stradă laterală. Un cuplu de adolescenţi, prinşi într-o îmbrăţişare nebunească, se sprijinea de zidul unei clădiri. Nu ar fi vrut câtuşi de puţin să-i deranjeze, dar trebuia neapărat să găsească o baie.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Puteţi să îmi spuneţi unde pot găsi o toaletă?

Băiatul s-a uitat în jur, enervant în mod evident de întrerupere.

— Toalete? a întrebat Cotten pe un ton plin de scuze.

— Şi, i-a răspuns fata. E un mic restaurant puţin mai încolo, i-a zis ea îndrumând-o cu mâna înainte pe străduţă.

— Mersi.

Cotten a trecut pe lângă mai multe magazine închise, înainte de a ajunge la un mic local cu sandviciuri cubaneze, a cărui vitrină era tapetată cu poze ale produselor, printre care şi o specialitate de baghete cu şuncă şi brânză numită *media noches.* Înăuntru era o grămadă de oameni, atât la mese cât şi la case, aşteptând să dea comanda.

— *Baño?* a întrebat ea adresându-se unei femei de culoare ce purta un şorţ cu numele restaurantului, *Badia's Café.*

Dar femeia fie a ignorat-o, fie nu a înţeles.

Unde naibii era nenorocita aia de baie, pentru numele lui Dumnezeu?

Băile trebuiau să fie în spatele localului, s-a gândit ea. Făcându-şi loc spre fundul restaurantului, Cotten a văzut două uşi, fără niciun înscris pe ele. A deschis-o pe prima şi a nimerit într-o cameră de depozitare, plină cu cutii cu materii prime. Dincolo de rafturi se întrezărea încă o uşă. Apropiindu-se, a văzut că aceasta era deja crăpată, şi a deschis-o.

Ceea ce a văzut înăuntru a marcat-o – o cameră mică, plină cu lumânări ce licăreau prin fumul gros. O mână de oameni stăteau în genunchi pe podeaua din ciment, şoptind o incantaţie. În celălalt capăt al camerei se găsea o măsuţă pe care erau aşezate statuete africane de lemn împreună cu icoane ale lui Iisus şi ale Sfintei Fecioare Maria. Pereţii erau acoperiţi cu cercuri, săgeţi şi alte simboluri ciudate pe care Cotten nu le recunoştea.

S-a trezit absolut fascinată de această scenă. Făcând câţiva paşi înspre centrul camerei, a privit în linişte cum o femeie în vârstă – un soi de preoteasă, presupunea Cotten – stătea în picioare în faţa grupului de oameni. Bătrâna avea pielea feţei brăzdată de semne şi purta o rochie lungă, albă. Capul îi era învelit într-o eşarfă albă, ale cărei margini îi cădeau peste umăr. Avea o floare mare, galbenă, prinsă deasupra urechii. Ochii îi erau apropiaţi; îşi ţinea capul aplecat, părând că se află într-o stare adâncă de rugăciune sau meditaţie.

Nimeni nu părea că observă prezenţa lui Cotten în vreme ce incantaţiile continuau. Din colţul camerei se auzeau bătăile unei tamburine – cel care o folosea ţinând ritmul rugăciunilor.

Oare era Voodoo? se întreba Cotten. Santeria? Magie neagră? Exista un amestec de religii şi culte în Miami – putea fi vorba de nenumărate religii caraibiene. Deşi găsea fascinant tot ceea ce vedea, şi-a amintit brusc că avea nevoie să ajungă la o toaletă.

În momentul în care a dat să plece, incantaţiile s-au terminat deodată, iar bătrâna a ridicat privirea spre ea.

— Nu am vrut să vă întrerup, a spus Cotten, făcând un pas în spate.

Oamenii care stăteau în genunchi s-au ridicat, formând o cărare între ea şi bătrână.

Preoteasa s-a apropiat, ridicând o mână osoasă şi arătând spre Cotten.

Cotten a îngheţat, încremenită de groază. Fumul a sute de lumânări le înconjura pe cele două femei în momentul în care preoteasa s-a apropiat atât de mult încât trupurile lor aproape s-au atins.

Muzica tamburinei a început din nou. Precum bâzâitul insectelor, congregaţia şi-a reînceput incantaţiile, cu privirile fixate asupra lui Cotten.

Ochii o usturau de la fum. Preoteasa s-a aplecat în faţă, atingând cu buzele urechea lui Cotten. Încercă să o audă pe bătrână.

— Ce? a întrebat, încercând să înţeleagă vocea molcomă, îngropată într-un puternic accent insular.

Femeia a şoptit ceva din nou, dar de data asta nu vorbea în engleză. *„Geh el crip ds adgt quasb…* “

Ochii lui Cotten s-au mărit deodată, iar capul i-a tresărit, punându-şi mâna la gură. Privea pierdută în timp ce femeia s-a întors la locul ei, lângă altar.

— Ce ai spus?

SOUTH BEACH

Bătrâna nu i-a răspuns lui Cotten. În schimb, şi-a închis ochii şi a început să mediteze din nou.

— Dumnezeule, toate astea nu pot fi adevărate, a şoptit Cotten, făcând câţiva paşi înapoi pentru a trece pragul.

Cotten şi-a făcut loc printre clienţii micului restaurant, ajungând iarăşi în strada secundară pe care se afla acesta. Impunându-şi să nu urle, a fugit spre *Calle Ocho* şi spre muzica formaţiei care cânta în stradă.

Ca şi cum ar fi înnotat împotriva curentului, s-a chinuit să se strecoare prin mulţimea uriaşă de petrecăreţi şi trupuri care dansau, ajungând în faţa clubului. Întreaga scenă a dat-o complet peste cap – încerca să îşi amintească unde parcaseră maşina închiriată. În acel moment a auzit o voce cunoscută.

— Cotten? Vanessa a ieşit pe uşa clubului şi a fugit spre prietena ei. Ce-ai păţit iubito? Te simţi bine?

Cotten o privea pe Vanessa de parcă ar fi fost o străină. Întreaga ei lume se întorsese pe dos.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vanessa.

— Scoate-mă de aici Nessi, te rog. Scoate-mă de aici!

*

* *

Cotten privea cu ochii strânşi răsăritul soarelui, stând cu picioarele în bătaia valurilor, pe plaja aflată în spatele apartamentului Vanessei situat în South Beach. Razele soarelui se reflectau în apă asemenea unor filamente incandescente preţioase. Aroma aerului dimineţii era plăcută. Îşi rodea o pieliţă de la degetul mare în timp ce se uita prin ochelarii de soare negri spre o navă container care apăruse la orizont. Puţin mai devreme, dintr-o privire scurtă în oglindă, realizase că are ochii umflaţi şi roşii din cauza plânsului.

— Vezi scoica asta, a întrebat Vanessa, ridicând jumătate dintr-o scoică „aripă de înger” şi studiind-o pentru scurt timp. Nu vei găsi niciodată una întreagă ajunsă pe plajă. Ştii de ce?

— Nu. Dar o să-mi spui tu, nu-i aşa?

Vanessa a zâmbit.

— Scoicile astea nu au ligamente care să ţină cele două jumătăţi. Se îngroapă cât mai bine în fundul mării, sperând ca nisipul şi muşchii lor aductori să le ţină închise.

— De unde ştii tu lucrurile astea? a întrebat-o Cotten.

— Am ieşit cu o bioloagă marină.

— Îmi amintesc de ea. Nu era cea care lucra la Sea World în Orlando?

Vanessa a dat din cap.

— Nessi, în legătură cu noaptea trecută. Ţi-am povestit ce a spus bătrâna – era acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi Archer când mi-a dat cutia – ceva de genul că eu aş fi singura care pot să opresc nu ştiu ce. Cotten şi-a lipit degetele tremurânde de buze, încercând să-şi controleze lacrimile. Nu a fost doar ceea ce au spus, Nessi, ci *felul* în care au făcut-o.

— Un fel de ameninţare?

— Nu, a spus Cotten. Îţi aminteşti că ţi-am povestit că am avut o soră geamănă care a murit la naştere?

Vanessa s-a gândit câteva clipe.

— Da, îi spuneai Motnees.

— Exact. Şi îţi aminteşti că ţi-am povestit că atunci când eram mică puteam să o văd şi să vorbesc cu ea într-o limbă secretă inventată de noi?

— Dar spuneai că nu era reală – că era doar o prietenă imaginară.

— Am spus asta pentru că nu vroiam să râzi de mine. Dar *credeam* că era reală, foarte reală.

— Cotten, a murit. Deci cu siguranţă că ai inventat toate lucrurile astea. Vanessa i-a strâns părul într-o parte. Şi ce legătură are asta cu bătrâna de ieri noapte? Sau cu tipul din Irak?

Cotten şi-a dat jos ochelarii de soare şi s-a uitat adânc în ochii prietenei sale.

— Bătrâna şi cu Archer mi-au vorbit în aceeaşi limbă în care eu vorbeam cu Motnees. Nimeni nu ştie limba aia. Nimeni. Mă miră chiar şi faptul că după atâta timp mi-am amintit-o şi eu.

Vanessa a deschis gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar până să apuce, Cotten a continuat.

— Să spunem că Motnees a fost o invenţie de-a mea. Şi să mai spunem şi că eu am inventat acea limbă în care m-am prefăcut că vorbesc cu ea – aşa, cum fac uneori copiii, da? Cum ar putea altcineva să ştie acest lucru?

Aşezându-şi la loc ochelarii de soare pe nas, Cotten s-a întors spre ocean. Stând pe nisip şi privind spre larg, un timp nu au vorbit deloc. Într-un final, Vanessa a zis:

— Trebuie să îţi spun că e cea mai ciudată chestie pe care am auzit-o vreodată.

A aruncat scoica în apă.

— Ce ar putea să însemne?

Cotten privea cum câţiva peşti mărunţi, aflaţi în continua lor căutare de hrană înotau spre locul unde aterizase scoica.

— Eşti absolut sigură că au fost aceleaşi cuvinte pe care ţi le-a spus bărbatul în mormântul din Irak?

— Absolut, nu am niciun dubiu. *Geh el crip.* Înseamnă „tu eşti unica”. Asta a spus Archer. Mai întâi mi-a spus că trebuie să opresc soarele sau răsăritul sau ceva de genul ăsta. Apoi a spus *„Geh el crip”*. Tu eşti unica. Noaptea trecută, preoteasa a zis *„Geh el crip ds adgt quash”*. *Tu eşti unica persoană care îl poate opri*. Nu, ceva mai mult puternic decât a opri. Mai degrabă a distruge.

— A distruge?

— Întâi a şoptit în engleză. Mi-a fost greu să aud, dar era ceea ce spusese şi Archer. Eu sunt unica persoană care poate opri soarele şi încă ceva. Nu am auzit clar sfârşitul. Vocea îi tremura. Apoi mi-a vorbit în limba în care vorbeam cu sora mea. „Tu eşti unica persoană care îl poate distruge.”

— Cotten, trebuie să recunoşti că toată chestia cu sora ta şi faptul că vorbeai cu ea e foarte bizară.

Cotten s-a uitat la ea.

— Scuze. Vannesa şi-a pus mâna pe umărul prietenei sale, după care s-au întors şi au început să meargă. OK, hai să ne gândim la tot ce s-a întâmplat. Doi oameni fără nicio legătură între ei ţi-au spus în două ocazii complet diferite că tu eşti *unica persoană* care poate opri ceva – care poate opri soarele să răsară sau care poate opri răsăritul. Şi, întâmplător, amândoi vorbeau o limbă inventată de tine, şi pe care tu o foloseai când erai mică pentru a vorbi cu sora ta geamănă care decedase. Să trecem pentru o clipă peste ciudăţenia întregii poveşti. Vanessa a făcut un semn cu capul spre orizont. Iată soarele şi răsăritul. Cum ai putea să le opreşti? Nu are niciun sens în nicio limbă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Cu prietenul tău preot?

— Am încercat iarăşi să îl sun, dar nu am dat decât de robot. S-ar putea să nici nu se fi întors de la Roma. Nu ştiu ce altceva aş putea să fac.

Vanessa şi-a luat mâna de pe Cotten.

— Cotten, să nu sari la gâtul meu, oare chiar asta crezi că ai auzit? Ai spus chiar tu că vocea ei era extrem de înceată şi că te-ai chinuit să o înţelegi.

Cotten a oftat, expresia chipului devenind mai liniştită.

— Mă gândesc că am băut totuşi foarte mult.

Cu toate astea, nu îi spusese Vanessei sau nimănui altcuiva întreaga poveste legată de sora ei geamănă – motivul pentru care Motnees nu mai venea la ea – motivul pentru care nu mai vorbeau.

Cotten mergea pe malul mării, Vanessa pe lângă ea. Câteva mici păsări de plajă le tăiau calea căutând de mâncare prin nisip.

— Zbor dimineaţă la Nassau pentru câteva şedinţe foto, a spus Vanessa. Aşa că rămâi singură în apartament pentru câteva zile. Odihneşte-te, relaxează-te şi uită tot ce s-a întâmplat. Simte-te bine. Citeşte un roman deocheat, stai la soare, flirtează cu bărbaţii de pe plajă – unii dintre ei chiar sunt hetero. La naiba, fă sex.

Cotten a râs. Thornton era singurul cu care o făcuse în ultimul an. Nu reuşise niciodată să intre pe scena sexului fără obligaţii. A privit înapoi spre răsărit.

— Întreaga chestie n-are niciun sens. Soarele… nenorocitul de răsărit. Cotten a lovit cu piciorul în apă. Să le ia naiba.

— Aşa te vreau. Vanessa a luat-o pe Cotten de mână. Hai să mâncăm şi noi micul dejun!

*

* *

Cotten stătea la balcon, privind-o pe Vanessa cum traversa parcarea îndreptându-se spre maşină. Fotomodelul s-a întors şi i-a făcut cu mâna înainte de a se urca în M3-ul ei decapotabil şi a porni spre autostradă. Cotten şi-a aruncat o privire spre plaja care se umplea de iubitori de soare, apoi s-a întors în apartament. Şi-a amintit de prima zi de colegiu, atunci când îşi întâlnise colega de cameră, frumoasa fată latină din Miami – Cotten se specializa în jurnalism, Vanessa în teatru.

Trei lucruri a descoperit Cotten despre Vanessa în acel prim an: loialitatea faţă de prieteni, sufletul său generos şi capacitatea ei minunată de a râde chiar şi atunci când situaţia era extrem de grea. După atâţia ani de zile, aceste trei lucruri erau cele pe care le iubea în continuare cel mai mult la Vanessa. Când aceasta şi-a mărturisit preferinţele sexuale, nu a contat pentru Cotten. Şi-au jurat că asta nu va sta niciodată în calea prieteniei lor. Au fost mai apropiate decât două surori de-a lungul colegiului – aveau încredere, se destăinuiau una alteia şi se sfătuiau reciproc, indiferent că era vorba de iubiri pierdute, examene cumplite sau nenumărate clipe de îndoială în forţele proprii.

Cotten s-a întins pe pat. Doamne Dumnezeule, cum reuşea fata asta să facă faţă în acest ritm? Era duminică dimineaţă după o noapte de sâmbătă nedormită. Cotten era epuizată şi mahmură, iar Nessi pleca la muncă arătând de un catralion de dolari. Şi Vanessa va fi la fel şi mâine, când se va urca într-un avion spre Bahamas. Funcţiona non-stop.

Cotten a gemut, a îmbrăţişat la piept o pernă şi a căscat. A mai stat întinsă aşa zece minute, derulând prin minte imagini din Irak, cu ochii copiilor de acolo, cu

ochii lui Thornton, ai lui John, cu lumânările şi reflexia lor ciudată din ochii bătrânei. „Treci peste!” şi-a spus singură, întorcându-se pe o parte. A încercat să adoarmă, dar n-a reuşit. Până la urmă s-a ridicat din pat.

Şi-a scos din geantă agenda electronică şi a deschis-o la secţiunea de contacte înainte de a ridica receptorul telefonului pentru a forma. A auzit telefonul sunând de trei ori la celălalt capăt înainte de a răspunde cineva.

— Ruby Investigations.

— Bună unchiule Gus.

— Măi, măi, a zis Gus Ruby. Mă mir că nepoata mea preferată încă vorbeşte cu noi, oamenii de jos, după ce s-a tras de şireturi cu papa.

— În primul rând unchiule Gus nu m-am tras de şireturi cu papa – era ocupat cu treburile lui de papă. Şi în al doilea, nu te-aş considera niciodată inferior. Eşti unul dintre cei mai deosebiţi oameni pe care îi cunosc.

— Acum mă simt mai bine.

— Auzi, de ce răspunzi la telefonul de acasă cu *Ruby Investigations?*

— Am renunţat la serviciul ăla idiot de răspuns automat, aşa că mi-am redirecţionat apelurile din week-end către numărul ăsta. Am multe cereri sâmbăta şi duminica, în special din cauza nopţilor de vineri şi sâmbătă. Ia zi-mi, cum e să fii cunoscut oriunde te duci?

— Când am să-mi văd poza pe coperta tabloidului *The National Enquirer* lângă articolul „Copil orb crescut de viermi” voi şti că am ajuns celebră.

Râsul puternic al lui Gus Ruby a inundat linia telefonică.

— Ai un simţ al umorului tare dezvoltat fetiţo.

A urmat o pauză lungă, după care Cotten a zis:

— Ştiu că eşti extrem de ocupat zilele astea, dar am nevoie de o favoare dacă crezi că mă poţi ajuta.

— Zi-mi despre ce e vorba.

— Robert Wingate. Ai auzit de el?

— Câte ceva pe la talk-showuri. Un candidat nou, nu?

— Vei auzi mai multe despre el în curând, sunt sigură de asta. Nimeni nu ştie prea multe despre el, în afara faptului că e un afacerist bogat care s-a decis să îşi încerce talentul în politică. A cam apărut de nicăieri. La fel ca toată lumea, vrem să facem un material despre el. Dar am nevoie de acel ceva în plus pe care tu reuşeşti de obicei să îl descoperi. Poţi face o cercetare mai amănunţită a trecutului său – financiar, afaceri, social, tot pachetul? Ai vreun om pe care să îl pui să facă asta? Postul o să acopere toate cheltuielile ca de obicei.

— Unde o să îl pot găsi?

— În momentul ăsta se află în Miami – oraşul său natal. Şi eu sunt tot acolo acum.

— Miami? Aici ninge urât. La naiba, vin chiar eu să fac investigaţia – orice ca să ies din frigiderul ăsta. Cât mai stai acolo?

— Toată săptămâna.

— Stai iarăşi în apartamentul colegei tale?

— Da, la Vanessa.

— Dumnezeule, femeia aia e mai fierbinte decât un reportaj special de la Saturday Night.

— Unchiule Gus, ţi-am zis vreodată că Vanessa e lesbiană?

— Când eram de vârsta ta fetiţo eram un tiranozaur sexual. Aş fi putut-o transforma într-o femeie heterosexuală după o singură noapte.

— Să-ţi amintesc ce au păţit dinozaurii?

Linia telefonică a fost din nou zgâlţâită de râsul isteric al lui Gus Ruby.

— Tu spune-i că sunt pe drum într-acolo, să fie pregătită.

— Am s-o previn.

Când a terminat de râs, Gus a adăugat.

— OK, am să încep să-l investighez pe tipul ăsta, Wingate. Hai să stabilim o întâlnire mai spre sfârşitul săptămânii. O să strâng ceva materiale preliminare până atunci.

— E perfect. Te iubesc, ne vedem atunci. Ahh, stai, mai e ceva.

Cotten s-a întins spre mica ei geantă pe care o purtase seara trecută şi a scos cartea de vizită.

*

* *

Târâitul se auzea din geanta ei de plajă. Cotten stătea întinsă pe un prosop uriaş, iar soarele Floridei îi ardea trupul îmbrăcat doar de bikini. A lăsat deoparte ziarul şi a răspuns la telefon.

— Alo.

— Bună. Sunt în Washington. Vocea lui Thornton era joasă, de parcă nu ar fi fost singur şi nu voia ca ceilalţi să audă. Când te întorci?

— Niciodată.

— Cotten, trebuie să vorbim.

— Asta facem acum.

— Pot să iau un avion spre Miami şi să ajung acolo până diseară.

— Nu.

— De ce nu?

— Din aceleaşi motive pe care ţi le-am mai spus de o sută de ori. Thornton, dacă nu ai altceva de discutat am treabă.

— Ce e atât de urgent încât trebuie să închizi?

— Încerc să îmi dau seama cum să fac soarele să nu mai răsară.

— Ce?

— E-o poveste lungă. A respirat adânc. Sincer, chiar am treabă. Transmite-i lui Cheryl toate cele bune.

— Nu închide. Nu încă. OK, doar lucruri legate de muncă de acum încolo.

Cotten şi-a luat degetul de pe butonul de închis al telefonului.

— Te ascult, a zis ea într-un final.

Era o profesionistă – putea face asta – doar subiecte legate de muncă. Şi oricum, vroia să discute şi cu Thornton ceea ce văzuse în acea seară la petrecerea lui Wingate. Thornton avea un al şaselea simţ când venea vorba de ştiri.

— Ted mi-a spus că te-ai ocupat de cina dată de Wingate. Cum a fost?

— Interesantă. Tipul e şmecher şi foarte bogat. A închiriat unul dintre cele mai scumpe locuri din Miami şi a avut grijă ca totul să fie de lux.

— Ce-a avut de zis?

— Tot discursul a fost despre valorile familiei, protecţia copiilor, înalte standarde morale – bla-bla-ul obişnuit.

— Atâta tot?

— I-am cerut un interviu, dar nu l-am programat încă.

— Mi se pare că ai făcut un drum până acolo degeaba.

— Nu am venit aici doar pentru Wingate, Thornton. Am venit în vacanţă. A mutat telefonul la cealaltă ureche. Mai e ceva. Chiar înainte de discurs, Wingate a plecat la o întâlnire secretă cu cineva care nu era un oaspete la petrecere. Cred că tipul era un curier care avea de transmis un mesaj. A vorbit cu Wingate şi i-a dat o carte de vizită. Candidatul nostru perfect şi-a cam pierdut cumpătul. S-a enervat rău, l-a ameninţat cu degetul pe tip şi i-a aruncat cartea în faţă.

— Ştii cine era tipul?

— Nu, dar am reuşit să pun mâna pe acea carte de vizită după ce a plecat. Nu era nimic pe ea în afară de un nume şi mesajul scris de mână „sună imediat”.

— Ce nume era?

— Ben Gearhart.

PARCUL CRANDON

Palmierii vibrau în ritmul inconfundabil al unei melodii rap cântate de Eminem, ce se auzea dinspre casetofonul portabil al celor doi adolescenţi aşezaţi la măsuţa de picnic din beton. Ambii beau din câte o cutie de metal, mişcând uşor din cap pe ritmurile muzicii de la Radio Miami.

Gus Ruby şi-a întors privirea spre ei, punându-şi binoclul la ochi. Sunt prea tineri, n-ar trebui să bea bere, s-a gândit el. Chiulesc de la şcoală cu siguranţă, îi privea prin parbrizul maşinii pe care o închiriase, un Grand Marquis, parcată în spatele unor cocotieri. Mai erau încă vreo douăsprezece maşini în parcarea de lângă Crandon Park, de pe Key Biscayne, la aproape şapte kilometri de Rickembacker Causeway din Miami. O briză sufla constant dinspre oceanul aflat la doar câteva sute de metri, aducând cu ea un amestec de fâşâit al plăcilor de surf şi muzică.

Umiditatea ataca uriaşul corp al lui Ruby, făcându-l să transpire abundent. Şi-a şters fruntea cu un şervet de hârtie pe care l-a rupt dintr-o rolă pe care o ţinea pe scaunul din dreapta; îi era deja dor de frigul din nordul statului New York. Îşi amintea încă o dată motivul pentru care nu se mutase în Florida de Sud – masa sa corporală nu putea supravieţui umidităţii, nici măcar în ianuarie. Vara ar fi fost insuportabilă.

Ruby folosise bandă adezivă pentru a monta o minusculă cameră video digitală pe bord şi arunca din când în când câte o privire spre monitorul aşezat pe jos, în faţa scaunului din dreapta. Înregistrase deja aproape zece minute cu Robert Wingate – cu şapca trasă peste ochi, cu ochelari de soare negri şi cu o geacă de fâş cu gulerul ridicat – stând singur la o măsuţă din parc la zece metri distanţă de cei doi tineri. Lângă el, pe masă, se afla o servietă neagră. Wingate privea spre apa turcoaz a Atlanticului.

Ruby îl urmărise pe Wingate din clipa în care candidatul plecase de la proprietatea pe care o deţinea în Star Island într-un 911 Turbo, străbătând MacArthur Causeway, apoi mergând spre sud pe Biscayne Boulevard şi traversând în cele din urmă podul Rickembacker, pentru a ajunge în Key Biscayne. Cei douăzeci şi trei de ani de experinţă în Interpol, împreună cu cei zece ani de când avea propria firmă de investigaţii îl făcea pe Gus Ruby să fie un maestru al acestui gen de situaţii. Deşi avea nevoie de o maşină destul de mare pentru a încăpea uşor în ea, închiria mereu maşini albe. Nu îi placea culoarea alb, ba chiar îl enerva, dar era o culoare invizibilă în munca de investigaţii. Aşa că

alesese un Grand Marquis cu geamuri fumurii pentru că Florida era plină de ele – maşina favorită a celor ieşiţi la pensie.

În momentul în care se pregătea să-şi aprindă o ţigară Camel, Ruby a observat că unul dintre adolescenţi a oprit muzica, s-a dat jos de pe masă şi s-a îndreptat spre Wingate. Celălalt băiat l-a urmat.

Golani, s-a gândit el. Pantalonii le atârnau lăsându-le lenjeria la vedere, iar la gât, scoase peste tricourile mulate de *bătăuşi de femei,* aveau atârnate aproape un kilogram de bijuterii masive, placate cu aur. Ruby ura hainele şi manierele de tipul ăsta. Băiatul din faţă purta o bandană neagră în jurul frunţii, aceasta fiind într-un contrast pronunţat cu tenul său alb ca laptele şi cu mustaţa în dezodine. Nu e destul de în vârstă ca să-i crească o barbă adevărată, s-a gândit Ruby. Celălalt băiat avea părul lung şi împletit, o piele de culoarea colei şi buze extrem de groase. Ambii aveau un mers legănat.

Glockul lui Ruby stătea pe scaunul din dreapta sa. Wingate nu primise încă protecţia Serviciilor Secrete, deoarece nu îşi anunţase candidatura în mod oficial. Un tip ca Wingate, singur, conducând o maşină de 120 000 dolari era o invitaţie pentru scandalagii.

Băieţii s-au oprit în faţa lui Wingate, iar Ruby şi-a pus pistolul pe genunchi, în caz că ar fi nevoie. I-ar fi lăsat să îi fure ceva sau chiar să-l jefuiască – niciuna dintre astea nu erau aşa de grave, încât să merite să-şi strice acoperirea. Dar nu putea să îl lase pe Wingate să păţească ceva mai grav.

Ţinând binoclul la ochi, Ruby a apăsat pe butonul de pornire al microfonului direcţional. O cască mică era legată la un amplificator de sunet al cărui fir îl lipise pe lângă portieră până sus la antena maşinii, acolo unde ataşase microfonul.

— Ce vreţi, a întrebat Wingate.

— Ai ceva pentru noi? l-a întrebat tipul cu bandană.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi o mică donaţie pentru Clubul Băieţilor, a răspuns celălalt băiat, gesticulând prin aer cu mişcări de raper. Părul său împletit se mişca încolo şi încoace.

Wingate i-a întins valiza.

— Primesc o chitanţă? Pentru scutiri de taxe.

— Deschide-o, i-a zis băiatul cu păr împletit, înmânându-i geanta celui cu bandană.

Ruby a auzit click-ul mecanismului.

— Ce mama naibii e asta? a zis băiatul cu bandană, aruncând servieta spre Wingate în clipa în care bucăţi de hârtie albă tăiate la dimensiunea unor bancnote au zburat din valiză şi au început să plutească prin aer.

— Să te ia naiba, i-a spus tipul cu păr împletit, scuturând valiza, astfel încât restul hârtiei tăiate să se verse pe jos.

Wingate a zâmbit sarcastic.

— Spuneţi-i şefului vostru că nu fac nicio *donaţie* pentru *clubul* său. Mai ales pentru cineva care nu are curajul să vină să ne vedem în persoană. Trimite copii să îi facă treburile murdare.

Băiatul cu păr împletit s-a ridicat în picioare şi şi-a întins arătătorul spre nasul lui Wingate.

— Fraiere, o să regreţi asta. Deci, ăsta nu se joacă cu tine.

— Ai dreptate, i-a răspuns Wingate. Nu ne jucăm. Şi spune-i că i-am transmis să se ducă în aia mă-sii.

S-a ridicat de la masă şi, întorcându-se cu spatele la cei doi băieţi, a plecat spre parcare.

Ruby a luat pistolul în mână, aşteptând să vadă dacă vreunul dintre tineri scoate vreo armă.

— Du-te naibii, i-a strigat cel cu păr împletit.

— Da, dă-te-n căcat, a zis şi cel cu bandană, dând un şut în servietă.

Gus Ruby a ridicat o sprânceană. Se putea gândi la mulţi oameni care ar fi interesaţi de caseta asta.

*

*　　*

Gus Ruby a pus videoul pe pauză, pe ecran îngheţând imaginea cu Gus Ruby plecând spre Porscheul său.

Cotten s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, privind spre plajă din apartamentul Vanessei

— E şantajat, a spus ea, cu spatele la unchiul ei.

— Dar pentru ce?

Privea cum un grup de pelicani plutea prin aer, patrulând plaja.

— Avem un tip care vrea să candideze la preşedinţie, dar e strâns cu uşa de nişte bandiţi amatori. Pe treaba asta scrie scandal cu litere de-o şchioapă.

Gus Ruby s-a lăsat pe spate pe canapea. Din bricheta lui Zippo a sărit o flacară care i-a aprins Camelul.

Cotten a sorbit o gură de Absolut – gheaţa a zăngănit în pahar.

— Poate s-a gândit că dacă face pe durul o să îi sperie. Apoi s-a întors spre Ruby. Ce au făcut băieţii după ce Wingate a plecat?

— Unul dintre ei a sunat pe cineva de pe mobil. A dat pe repede-înainte. Uite.

Cotten s-a întors pe canapea pentru a privi.

Tipul cu bandană vorbea la telefon.

— A încercat să ne-o tragă. A urmat o pauză. Servieta era plină cu hârtie albă.

Cel cu părul împletit i-a zis colegului său:

— Întreabă-l dacă ne luăm oricum banii.

— Ne luăm banii în situaţia asta?

A ascultat ce îi spunea persoana de la celălalt capăt al convorbirii, apoi a încuviinţat cu capul, transmiţându-i colegului său răspunsul.

— Ce urmează?

Zgomotul unui avion care venea la aterizare pe Miami International a acoperit răspunsul. Băiatul a închis, a sărit de pe masă şi şi-a luat casetofonul. Cei doi au dispărut din cadru, iar pe ecran au rămas doar purici.

— Domnul Wingate are un secret, a spus Cotten, terminând paharul de vodcă.

*

*   *

Înainte să se confrunte cu Wingate în persoană, Cotten s-a gândit să verifice cum stau lucrurile printr-un telefon.

— Buna ziua, sunt Cotten Stone de la SNN. Pot vorbi cu dl. Wingate?

— Domnul Wingate nu primeşte telefoane din partea presei în locuinţa dânsului.

Vocea feminină de la celălalt capăt al firului nu s-a prezentat.

— Îmi cer scuze că îl deranjez pe dl. Wingate acasă, dar am câteva întrebări importante pentru dânsul. L-am cunoscut la Vizcaya seara trecută şi mi-a spus să îi dau telefon.

A urmat o pauză lungă, după care femeia a spus:

— Un moment vă rog.

Cotten a aşteptat – auzea voci înăbuşite la celălalt capăt. Apoi a auzit câteva clickuri, semn că un receptor a fost ridicat şi un altul pus în furcă.

— Domnişoară Stone. Frumos din partea dvs. că aţi sunat. Wingate părea sociabil şi bucuros. Sper că v-aţi simţit bine la cheful nostru de sâmbătă. Cred că Vizcaya a fost absolut fantastic. Nu sunteţi de acord?

— E frumos. Vreau să vă mulţumesc că ne-aţi primit. Totul a fost delicios. Şi mulţumesc că mi-aţi răspuns.

— Ce pot face pentru femeia care a găsit cea mai valoroasă relicvă religioasă din istorie?

— Aş vrea să ne întâlnim pentru un interviu amplu. Sunt sigură că telespectatorii noştri îşi doresc să afle punctul dvs. de vedere cu privire la principalele subiecte care vor fi abordate în viitorul an electoral. De vreme ce nu aţi acordat nici unui alt post sau ziar acest privilegiu, mi-aş dori să fiu eu prima.

— Şi mi-ar face plăcere să vi-l ofer. Secretarul meu de presă se ocupă de toate aceste aranjamente - e un lucru în care nu mă amestec. Dacă vreţi, îl pot anunţa că o să îi daţi telefon pentru a fi siguri că vă va face o programare.

— Unul dintre subiectele pe care aş vrea să îl discutăm este recenta vizită pe care aţi făcut-o în Crandon Park.

Linişte.

— Mi-e teamă că nu ştiu la ce vă referiţi, a zis Wingate într-un final.

— Ieri, pe la două şi jumătate? Doi derbedei, o geantă plină de hârtii albe?

— Cred că mă încurcaţi, domnişoară Stone. Am fost într-o şedinţă de strategie toată după-masa.

— Pe caseta video e o persoană care seamănă perfect cu dumneavoastră. Chiar şi vocea e similară.

— Ce faceţi, mă urmăriţi? Mă filmaţi? Cine naiba vă închipuiţi că sunteţi?

Tonul vocii i s-a schimbat brusc dintr-unul plăcut şi sigur pe sine într-unul extrem de dur.

— Cine vă şantajează, domnule Wingate?

— Ce?

— Să înţeleg că negaţi?

— Da. Despre ce e vorba, de fapt?

— Caut adevărul, atâta tot. Americanii au avut parte de destule scandaluri. Vor să ştie dinainte din ce sunt făcuţi candidaţii. Tânjesc după un politician cinstit, chiar dacă nu e curat ca lacrima. Îşi doresc o persoană care să spună totul de la bun început, fără muşamalizări, fără negări false. Ştiţi ce i-am auzit pe americani spunând? Ei zic „Nu-mi pasă dacă ai fumat droguri în liceu, nu îmi pasă dacă ai avut o aventură cu o altă femeie, atâta timp cât recunoşti de la bun început şi nu mă minţi”. Asta ar putea fi în avantajul dumneavoastră, domnule Wingate. Poate vreţi să facem un interviu în exclusivitate în care să povestiţi totul.

— Nu cred, domnişoară Stone. Dacă tot vorbim de şantaj, cine pe cine şantajează acum? Ratinguri, asta e tot ceea ce vă interesează. Nu vă pasă dacă distrugeţi viaţa cuiva, important e să vă iasă reportajul. Sunteţi ca un pirania lacom.

— Aveţi o reputaţie de om prieten cu presa. Lucrurile stau în felul următor: dacă eu am aflat despre treaba asta, cu siguranţă va mai afla şi altcineva. Aşa că puteţi la fel de bine să o scoateţi la lumină de pe-acum. Vă ofer mijlocul prin care o puteţi face. Un fel de lovitură preventivă.

— Nu există vreun motiv pentru care să fiu în defensivă. Nu am făcut nimic ca să fie nevoie să mă apăr.

Simţea nesiguranţă în vocea lui, deşi încerca să nu pară afectat.

— Eu cred că ceilalţi vor privi diferit situaţia. Vor vedea o pată pe o stea care se ridică. Nu voi difuza caseta dacă sunteţi de acord să îmi oferiţi interviul în exclusivitate. Altfel va trebui să difuzez ceea ce am.

— Am încercat să fiu politicos, dar cred că aţi depăşit măsura. Transmiteţi-le prietenilor dumneavoastră din SNN că aţi reuşit să obţineţi o bilă neagră pentru reţea. Aţi priceput? Aveţi întrebări?

— Doar una.

— Care?

— Cine e Ben Gearhart?

Clic.

FĂRĂ LEGĂTURI

— Ce crezi? l-a întrebat Cotten pe Thornton Graham în momentul în care înregistrarea cu Wingate în Crandon Park s-a încheiat. Se aflau în camera de conferinţe a SNN, în New York.

— Cred că ai atins un punct extrem de sensibil – mai ales când ai folosit acea referinţă despre Gearhart. Reacţia lui Wingate e evident un semnal de alarmă. Rămâi în ceafa lui.

— Eu? Dar ăsta e reportajul tău.

— Sunt până în gât în treaba cu Irakul – Ted m-a anunţat că s-ar putea să plec pentru a transmite din regiune până la sfârşitul săptămânii. O să îţi dau toate informaţiile pe care le-am strâns despre Wingate şi îi voi sugera lui Ted să preiei tu povestea.

— Crezi că sunt pregătită? a întrebat Cotten.

— Tocmai ai făcut un super reportaj. Acum, când faţa asta superbă apare în faţa camerei trebuie să păstreze acelaşi standard. Ăsta e tot secretul.

I-a mângâiat buza de jos cu degetul mare, dar ea n-a reacţionat la atingerea lui aşa cum s-ar fi întâmplat cu câteva săptămâni sau o lună în urmă.

— Încerci să faci în aşa fel încât să te simţi mai bine? Aruncându-i bietei Cotten o firimitură ca să o faci fericită?

— Te consideri un reporter de primă mână?

— Da.

— Ei bine, eu cred că amândoi suntem. După cum văd eu lucrurile, ne putem ajuta unul pe celălalt.

— Hai să-ţi zic ce nu vreau. Dacă povestea asta se dovedeşte a fi o bombă, n-am chef să te văd stând pe margine cu o privire din aia de *vai ce martir sunt* pe faţă. Nu vreau să fii ăla care povesteşte despre sacrificiul pe care l-a făcut marea vedetă ca să o ajute pe fetiţa reporter care se afla la începutul carierei.

— Nu asta e intenţia mea, Cotten. Îţi zic, sunt depăşit de câte am pe cap. Şi tu deja eşti în temă cu reportajul ăsta. Dar dacă vrei să fii atât de încăpăţânată, o să vorbesc cu Ted să-l dea altcuiva.

Cotten şi-a încrucişat braţele.

— Eşti sigur că nu e vorba de nimic mai mult? Nicio legătură cu altceva?

Thornton şi-a trecut degetele prin păr.

— Doamne, de ce oare trebuie să despici mereu firu-n patru? Uneori trebuie doar să sari pe cal şi să te bucuri de plimbare. Pentru numele lui Dumnezeu,

chiar nu poţi să mă laşi să fac ceva frumos pentru tine fără să-mi tragi un şut sub centură? S-a apropiat de ea. Nu are nicio legătură cu nimic, ai cuvântul meu. Te bagi sau nu?

— Mă bag, a zis ea, încercând din răsputeri să îl creadă.

*
*   *

Cotten stătea în apartamentul ei, urmărind la televizor ştirile serii – Thornton arăta bine, ca-ntotdeauna. Relata ultimele evenimente legate de forţa multinaţională care se grupa în Orientul Mijlociu. Trebuia să-l sune pe Gus şi să-i spună că acum ea era reporterul principal al anchetei despre Wingate, întinzându-se spre telefon, acesta a sunat, speriind-o.

— Alo.

— Cotten, John la telefon. Tocmai m-am întors de la Roma.

S-a aşezat comod în colţarul canapelei şi a tras spre ea o pernă de pe canapea pe care a luat-o în braţe.

— Mă bucur să te aud. Cum a fost zborul?

— Încerc să mă obişnuiesc cu diferenţa de fus orar.

Pălăvrăgeala asta o făcea să se simtă inconfortabil. Vroia să-i spună că i-a fost dor de el, dar s-a răzgândit.

— De obicei e nevoie de câteva zile ca să îţi revii, i-a zis ea.

— Cotten…

— Da?

— Mă gândeam că poate ne putem întâlni – să ne povestim ce am mai făcut fiecare.

— Mi-ar face plăcere. Am o grămadă de lucruri interesante să-ţi spun. Şi-a închis ochii şi, brusc, era din nou în Little Havana, în cameră cu preoteasa bătrână care îi şoptea în ureche.

— Serios? Ce?

— John, ştiu că acel potir e la mii de kilometri depărtare şi că a ieşit din viaţa mea cu desăvârşire, dar e ceva ce s-a întâmplat zilele trecute – încă n-am trecut peste.

— Ce zici de prânz, mâine? Pot să vin în oraş ca să ne întâlnim.

— Da – stai. S-a gândit câteva clipe. Nu pot. Am programat un prânz de afaceri cu directorul de ştiri.

Au urmat clipe de linişte.

— Ei bine atunci, cu prima ocazie…

— Da, cu prima ocazie.

— Păi… ai grijă.

— Şi tu.

A vrut să închidă, dar şi-a închis ochii strâns, sperând că el n-a închis încă.

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Ce zici de seara asta? Adică, ştiu că e din scurt, dar…

— Diseară e perfect. Pot să iau trenul şi ajung acolo în câteva ore.

Niciunul dintre ei nu a mai spus nimic. Cotten şi-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de canapea şi a privit în tavan.

— Unde vrei să mergem? a întrebat el.

— Nu contează. Alege tu.

— Zi-mi adresa ta.

I-a explicat cum să ajungă la ea.

— Ajung cât de repede, a spus el înainte să închidă.

Cotten s-a întins cu picioarele pe canapea şi şi-a tras perna peste faţă. Îi era teamă de faptul că se îndrăgosteşte de un preot.

*

*   *

— Vrei să intri să bei ceva mai întâi? a întrebat Cotten. Preoţii pot să bea, nu?

— Foarte amuzant, a spus John, zâmbind în clipa în care a intrat.

— Nu o să semene prea mult cu o întâlnire romantică dacă bem ceva înainte să ieşim, nu?

— Un pahar cu ceva de băut ar fi super, a răspuns el, dându-şi jos haina.

Cotten s-a dus spre bucătărie.

— Ia un loc, relaxează-te. Îţi spun imediat ce opţiuni ai.

A deschis dulăpiorul şi a scos o sticlă de Mike’s Hard Limonade, alta pe jumătate goală, de rom Captain Morgans’ şi o sticlă pătrată de whiskey Ballentine’s. A strigat numele fiecăreia în clipa în care le-a scos din dulap, punându-le pe masa de bucătărie.

— Şi mai am şi Absolut, a spus, deschizând frigiderul.

— Ballantine’s e perfect, cu apă şi gheaţă.

— Tătălui meu îi plăcea whiskyul de sărbători. I-a turnat whisky într-un pahar cu fund gros, apoi a adăugat apă plată. În majoritatea timpului bea bere, dar ia ocazii scotea pe masă whisky.

Pentru ea şi-a pus un pahar de Absolut cu gheaţă.

— Poftim, i-a spus, întinzându-i paharul.

Cotten s-a aşezat pe un scaun aflat în faţa canapelei şi a împins un suport de pahar spre el. Era plăcut să-l vadă în haine de stradă – o cămaşă bej cu nasturi şi o cravată de mătase de culoarea şampaniei, cu un model cu forme geometrice

pământii. Jacheta sport, maro, era asortată cu pantalonii. Arăta de parcă ar fi ieşit direct dintr-un magazin cu haine de bărbaţi şi a intrat în apartamentul ei.

A sorbit din pahar.

— Arăţi foarte bine.

— Tocmai gândeam acelaşi lucru despre tine. Roma îţi prieşte.

— Am făcut o rezervare la Taverna din Verdeaţă, a spus el.

— Perfect. Dar ne plătim fiecare.

— Nu, nu. Astăzi nu, te scot eu la cină.

— Atunci fac eu cinste data viitoare.

— O să vedem. John a mai băut o gură de whisky. Mi-ai spus la telefon că e încă ceva ce te nelinişteşte în legătură cu Graalul. De ce?

Cotten a ridicat paharul cu vodcă de pe masă şi l-a lipit de buze. Îi plăcea să o bea scoasă din frigider. Din rece ca gheaţa devenea caldă şi catifelată când înghiţeai.

— Am fost în Miami pentru o vacanţă de lucru. Eu şi prietena mea am ieşit într-o seară la un festival stradal cubanez. E o poveste lungă, dar ideea e că la un moment dat am ajuns singură în cadrul unei ceremonii religioase sau al unui ritual ciudat – Voodoo, Santeria – ceva de genul. Înainte să ies de-acolo, preoteasa care conducea ceremonia mi-a spus aceleaşi cuvinte pe care mi le-a şoptit Archer în cripta din Irak.

Simplul fapt că se gândea la asta îi făcea părul de pe ceafă să se ridice. John s-a lăsat pe spate, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— Asta chiar e bizar.

— Cum ar fi putut unul dintre ei să… ce înseamnă asta?

John a dat din cap.

— Chiar nu ştiu. În afara unei coincidenţe uluitoare, nu are nicio altă logică.

S-a tras de lobul urechii.

— Toată chestia asta a început în clipa în care Archer mi-a înmânat Graalul spunând că eu sunt unica persoană care poate opri răsăritul, iar acum o nenorocită de preoteasă negresă, vrăjitoare, mi-a spus exact aceleaşi cuvinte. A băut o gură mare de vodcă.

— Măcar nu mai eşti în posesia potirului. E deja la capătul celălalt al lumii – asta ar trebui să te liniştească într-o măsură.

Cotten îşi răsucea părul în timp ce vorbea.

— Ar trebui… dar nu se întâmplă. Am cumva sentimentul că asta *nu* s-a terminat încă. Şi nici măcar nu ştiu ce e *asta*.

— Nu te condamn că eşti îngrijorată. Unele persoane ar putea considera că toate astea reprezintă un mesaj, dar sunt total în ceaţă care ar putea fi acesta.

Cotten i-a zâmbit.

— Măcar nu m-ai întrebat dacă sunt sigură că am auzit bine ce-a spus femeia. Da, băusem, dar, John, am auzit foarte clar. Da, era o grămadă de zgomot în jur, dar nu am inventat chestia asta – nu mi-am imaginat-o. Mă crezi, nu-i aşa?

Şi-a aşezat pe masă paharul pe jumătate gol.

— Ştii ce? Hai să chemăm un taxi şi îmi povesteşti mai multe detalii despre toate astea în drum spre restaurant. Poate că lucrurile or să se lege.

Cotten şi-a netezit fusta, apăsând cu mâna pe genunchi. Va trebui să îi povestească totul despre Motnees – lucruri pe care nu le-a spus nimănui niciodată, nici măcar mamei sale.

— John, s-a forţat ea să spună în cele din urmă, mai e ceva ce nu ţi-am povestit.

LIMBA GEMENILOR

John şi-a terminat scotch-ul, iar Cotten continua să vorbească.

— Sper să ai o minte foarte deschisă, a început ea, pentru că dacă ai şi cea mai mică bănuială că sunt nebună, ceea ce am să-ţi povestesc s-ar putea să-ţi confirme această bănuială. A dat pe gât paharul de Absolut. OK, hai să începem. A respirat adânc, apoi i-a spus: mama a născut gemeni identici. Eu am avut norocul să fiu perfect sănătoasă, dar sora mea nu a avut acelaşi noroc. A avut o problemă cardiacă şi a murit la puţin timp după naştere. Pe măsură ce am crescut, una dintre primele amintiri pe care le am este a unei prietene imaginare. Era invizibilă pentru toată lumea, dar eu o vedeam la fel de reală cum te văd pe tine în clipa asta. Noaptea, mai ales când îmi era frică, trecea prin fereastra camerei mele şi plutea într-un colţ al dormitorului, aproape de tavan. Mă făcea să mă simt în siguranţă. Alte dăţi venea şi stăteam de vorbă până când adormeam. Ne jucam împreună aproape în fiecare zi. Am încercat să îi conving pe ai mei că era reală, dar mama m-a ignorat, iar tata a râs de mine, uneori prefăcându-se că mă crede. Dar, în realitate, niciunul dintre ei nu mă lua în serios. Ea mi-a spus că era sora mea geamănă. Îi spuneam Motnees, deşi acesta nu era numele pe care i l-au dat părinţii mei la naştere. Era o părticică din lumea noastră inventată.

Cotten se uită la chipul lui John. Văzând că pare interesat în mod sincer, a continuat.

— Motnees şi cu mine aveam o limbă doar a noastră. Nu era ceva la care să mă fi gândit – pur şi simplu a fost acolo de la început – ca o a doua limbă pe care ştiam să o vorbesc încă de mic copil. Mama considera că sunt doar sunete fără sens, mormăieli, şi numea asta „limba gemenilor”, din cauza faptului că insistam că Motnees era sora mea. De fapt, a fost extrem de uimită de faptul că ştiam că am avut o soră. S-a jurat că nu mi-a spus niciodată. Considera ca sunt prea copil pentru a putea înţelege. Am citit articole despre limba gemenilor – idioglosia e termenul ştiinţific pentru ea. Chiar există. E un limbaj pe care gemenii îl inventează uneori pentru a comunica unul cu celălalt chiar înainte de a învăţa să vorbească limba celor din jurul lor. Ai auzit vreodată despre asta?

— Da, e un fapt destul de cunoscut.

— Când aveam cam patru ani, m-am îmbolnăvit. A început cu o durere la o ureche şi mama mi-a dat o aspirină ca să-mi treacă durerea. Dar era mai mult de atât – era o gripă. M-am făcut mai bine, dar două săptămâni mai târziu m-am îmbolnăvit extrem de rău. Ai mei au chemat doctorul, care a descoperit că aveam

ficatul şi splina mult mărite. A întrebat-o pe mama dacă mi-a dat aspirină când am avut gripă. Când mama i-a răspuns că da, doctorul a bănuit că am sindromul Reyes. A pus-o pe mama să mă ducă direct la spital – la terapie intensivă. Am aflat ulterior că în cazul sindromului Reyes fiecare minut contează - starea se agravează extrem de repede. Ajunşi la spital, mi-au luat repede sânge, mi-au pus o perfuzie şi m-au dus într-un separeu. După câteva ore am aflat că nu era vorba de Reyes. Mi-am revenit destul cât să pot merge acasă, dar pe parcursul următoarelor luni am avut mai multe simptome îngrijorătoare. Splina mi-a rămas mărită, iar analizele indicau că sunt în continuare bolnavă, dar doctorii nu ştiau ce am. Într-o după-amiază mergeam pe tricicletă spre cutia poştală împreună cu mama şi, în timp ce ea lua scrisorile, am ieşit în drum. O camionetă m-a ocolit milimetric. Mama a auzit scârţâitul roţilor, m-a luat în braţe şi mi-a tras o palmă peste fund. O speriasem şi mi-a spus să nu mai ies niciodată pe stradă aşa. În aceeaşi seară, când mă schimba pentru culcare, a văzut mici urme de sânge pe coapsa mea - sânge chiar pe suprafaţa pielii – în forma mâinii ei. A doua zi, m-a dus la doctor, care a întrebat-o cât de tare m-a lovit. Mama i-a spus că m-a lovit cât să ţin minte să nu mai ies vreodată pe drum, dar în niciun caz atât de tare încât să-mi lase acele urme. Doctorul m-a examinat atent, mama fiind sigură că vroia să verifice dacă am fost abuzată, ceea ce bineînţeles nu era cazul. Apoi, după o săptămână sau două, mama îmi făcea baie, când a observat urme de sânge de la subraţ până pe spate. L-a chemat pe tata să se uite şi el. El i-a spus că ne jucasem în acea după-amiază şi că m-a ridicat în sus, prinzându-mă de mâini şi ridicându-mă în sus pentru a mă învârti. Urmele erau de la mâinile lui. Tata a fost atât de afectat de ideea că mi-a făcut rău, încât a plâns.

Cotten şi-a dres glasul, încercând să-şi pună ordine în amintiri.

— A doua zi am fost din nou la doctor. Ne-a trimis la spitalul Universităţii din Ohio – Bowling Green – iar specialiştii de acolo au suspectat că ar putea fi vorba de limfomă sau de leucemie. M-au programat pentru o biopsie a limfei şi una a măduvei. Din fericire, eram prea mică pentru a înţelege gravitatea situaţiei. În noaptea de dinaintea operaţiei a fost o furtună teribilă. În timp ce mama dormea pe un scaun de lângă patul meu, Motnees şi-a făcut apariţia. Mi-a şoptit că totul va fi bine, că boala va dispărea. De asemenea, mi-a spus că era ultima dată când o voi vedea. În ziua următoare doctorii au făcut biopsiile, iar rezultatele au dovedit că nu eram bolnavă de absolut nimic. Toate simptomele dispăruseră. Eram o fetiţă perfect sănătoasă.

— E o poveste foarte frumoasă, a spus John.

Mai era ceva ce trebuia să îi spună. Îşi muşca buza de jos

— Toate simptomele au dispărut – brusc, gata, pufff. Doctorii nu au avut nicio explicaţie. Dar eu ştiam ce se întâmplase. Motnees mi-a luat boala. Nu am mai văzut-o niciodată.

Cotten s-a oprit. Acum aruncase bomba. Stătea cu spatele drept şi îl privea.

— Asta e partea care e cel mai greu de înţeles, John. Limba în care Motnees vorbea cu mine e aceeaşi limbă cu cea pe care Archer şi bătrâna preoteasă au folosit-o când mi-au spus că eu sunt unica.

*

*   *

Stând la masa de pe terasa Tavernei din Iarbă, John i-a spus:

— Poate că limba pe care o foloseai tu pentru a comunica cu sora ta era ceea ce unii numesc limba Raiului. Există multe referinţe despre ea. Se numeşte enochiană. Unii spun că e limba îngerilor. Ar avea sens dacă Motnees este un înger.

— Ştii deja că nu cred în toată chestia cu Rai şi Iad. Dar poate că uneori spiritul sau sufletul celor decedaţi rămâne aici o vreme. Sau poate că sora mea, fiind o geamănă identică, provenind din acelaşi ovul, era o parte din mine. Sau poate că eram doar un copil cu multă imaginaţie, aşa cum îmi spunea mama, şi Motnees era doar în imaginaţia mea. Şi-a tras suflul şi s-a întors la aceeaşi întrebare. Lăsând toate la o parte, cum a ştiut Archer, cum a ştiut bătrâna să-mi vorbească în acea limbă specială? Mă miră chiar şi faptul că eu mi-am amintit-o.

— Nu ştiu.

— Nu crezi că sunt nebună?

I-a zâmbit.

— Nu aş merge atât de departe.

— Mulţumesc frumos, a zis ea, uşor ironic. La marginea prăpastiei, dar nu în ea?

— Cotten, consider că eşti o femeie inteligentă şi realistă – în niciun caz nu eşti nebună. Tu eşti cea care se îndoieşte de asta. Hai să mergem! Ai încredere în tine!

Cotten şi-a coborât privirea.

— Uneori asta se dovedeşte a fi extrem de dificil.

John s-a lăsat pe spate.

— În fiecare zi se întâmplă în jurul nostru lucruri pe care nu ni le putem explica. Unii le numesc miracole şi viziuni, iar alţii le explică prin soartă sau noroc – alegerea e a ta. Dar nu trebuie să mă convingi că sora ta geamănă ar fi putut fi un înger. Îngerii sunt ceva firesc pentru mine. Fac parte din „echipa” mea.

John a făcut o pauză şi i-a surâs.

— Din a ta, dar nu din a mea, i-a răspuns ea.

— Şi aici te înşeli. Nu mai fi atât de încăpăţânată, atât de refractară. Cotten, dacă Dumnezeu încearcă să îţi transmită un mesaj prin Gabriel Archer sau printr-o bătrână din Miami, chiar şi printr-un răvaş dintr-o prăjitură chinezească, lasă-L să o facă. Lasă lucrurile să se întâmple. Crezi, în mod sincer, că unele evenimente au loc fără motiv? Consideri că noi doi ne aflăm aici în seara asta datorită norocului, sorţii? Pentru mine asta ar fi cel mai înfricoşător lucru posibil. Există un scop chiar şi atunci când pare o nebunie să fie aşa – există un plan în ceea ce uneori pare să fie haos. Şi noi avem un rol de jucat în acel plan. Dumnezeu te va lămuri mai bine atunci când va considera că e momentul. OK?

Cotten s-a întors spre fereastră.

— O să te rog să mă scuzi dacă nu pot crede cu atâta tărie ca tine.

— În regulă, pot accepta asta. Şi Dumnezeu la fel. Dar măcar nu fi atât de reticentă ideii.

— Tu eşti expertul.

Îşi dorea să aibă încredere în judecata lui John, în credinţa lui, dar îi era o teamă tot mai mare că lucrurile îi scăpau de sub control. Încerca Dumnezeu să îi trimită un mesaj sau era pur şi simplu distrusă *grav?* L-a privit pe John şi şi-a alungat gândurile negre înapoi în umbră, unde le era locul.

— Hai să vorbim despre altceva! a zis ea.

Au pălăvrăgit despre mai multe subiecte, printre care şi politica din Orientul Mijlociu şi experienţa prin care a trecut acolo.

*

*   *

John s-a hotărât să relaxeze conversaţia:

— Vrei o lecţie de istorie scurtă despre localul ăsta? a întrebat-o.

— Sigur, i-a răspuns Cotten.

— Uită-te în jurul tău! Acum, încearcă să-ţi imaginezi construcţia originală din 1870. Era un saivan ce adăpostea cele peste 200 de oi care se plimbau pe aleea principală a Central Park.

Privea cum candelabrele din cristal Waterford luminează chipul femeii. În faţa lui se afla această femeie frumoasă care avea cu siguranţă un înger păzitor şi ea nici măcar nu credea în el. Dar John ştia că undeva, ceva în interiorul ei trebuia să creadă - faptul că îşi întorsese faţa dinspre Dumnezeu era doar un zid pe care ea l-a creat ca să nu mai sufere, în spatele acelui zid se afla o persoană mai apropiată de Dumnezeu decât oricare alta. Vorbea despre oi cu o femeie care a avut ocazia să *vorbească* cu un înger, care vorbea limba Raiului. Şi fie că ea

înţelegea importanţa acestui fapt, fie că nu, ea dăruise lumii cel mai important simbol religios al tuturor timpurilor - potirul sfânt. Se simţea copleşit de prezenţa ei, o admira profund, dar nu putea să îşi exprime aceste sentimente fără ca ea să se simtă stânjenită.

— Nu ai cum să-ţi mai dai seama că aici era un saivan, a spus Cotten.

Chelnerul s-a apropiat de masa lor şi John a comandat o sticlă de Pinot Gris.

— Povesteşte-mi despre Roma, l-a rugat ea. Au demonstrat că e vorba de Graal?

John şi-a aşezat şervetul din bumbac în poală.

— Nu va putea fi niciodată demonstrat fără să existe o mică urmă de îndoială. Va rămâne mereu doar o presupunere bazată pe multe dovezi. Modul în care e lucrat metalul, detaliile inscripţionate, farfuria lui Archer şi traducerea înscrisului de pe ea, sigiliul, pânza, toate astea sunt dovezi – dar nu putem fi niciodată absolut siguri.

— Dar reziduul păstrat sub ceară? E sânge? Sângele lui Hristos?

John şi-a împreunat palmele şi le-a aşezat pe masă.

— Fără să îndepărtezi ceara şi să iei o probă nu poţi să afli. Ar putea fi sânge, ar putea fi orice altceva. I-am presat să facă o analiză, dar au refuzat.

— De ce? Nu îşi doresc să afle?

— Pentru a putea afla, o parte din sânge ar trebui sacrificat. În ochii Vaticanului, asta ar fi practic un sacrilegiu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu – îmi cer scuze - dar Biserica Catolică se află încă în Evul Mediu?

— Asta am susţinut şi eu – desigur că nu cu aceleaşi cuvinte – că Dumnezeu ne-a oferit cunoştinţele necesare şi consider că doreşte ca noi să le folosim. Gândeşte-te ce impact ar avea asupra întregii creştinătăţi dacă s-ar descoperi că în potir e sânge uman, al unui bărbat, grupa 0 negativ – donatorul universal. Ce altceva ai putea să aştepţi de la sângele lui Hristos? Sângele *Său.* Trebuie să existe un motiv întemeiat pentru care cineva a sigilat şi a protejat conţinutul acelui potir. Să vezi ADN-ul. Oare ar fi descoperiţi markerii genetici? Am putea analiza ştiinţific dacă există descendenţi ai lui Hristos? Ramificaţiile sunt fenomenale.

— Şi au refuzat chiar şi după discuţia asta?

— Dacă există cea mai mică şansă ca în interiorul potirului să fie sângele lui Hristos, asta e tot ceea ce a rămas din corpul său lumesc. Nu mai există nimic altceva. Distrugerea, chiar şi a câtorva molecule, e de neconceput. De cele mai multe ori, biserica alege poziţia cea mai conservatoare până când nu este demonstrat contrariul. De asta religia şi ştiinţa se bat de cele mai multe ori cap în cap.

Cotten a zâmbit.

— Aşa cum e cazul studiului celulelor stem sau al controlului sarcinii. Şi nu e vorba doar de catolici. Fundamentaliştii luptă împotriva evoluţiei în fiecare zi. A făcut o pauză. Credeam că există un soi de lumină cu care poţi lumina orice material pentru a putea vedea dacă cineva a încercat să cureţe sângele de pe o suprafaţă. Văd mereu chestia asta prin serialele poliţiste. Nu ar merge aşa?

— Ar merge, doar că trebuie să sprayezi locul cu luminol mai întâi. Dacă ar face asta ar înlătura ceara şi reziduul nu ar mai fi protejat. Deci nu ar fi niciodată de acord.

Chelnerul le-a adus vinul. John l-a gustat – sec şi aromat. A încuviinţat chelnerului să toarne în pahare.

— Uite, a spus Cotten, privind afară prin pavilionul de sticlă. E superb.

— Ştii că ochii îţi lucesc la propriu atunci când admiri ceva – la fel şi la Colosseum, ţi s-a luminat întregul chip.

— Poate că faptul că am crescut dorindu-mi din tot sufletul să văd lumea mă face să fiu aşa. Toţi îmi spuneau că sunt o visătoare, inclusiv mama. Singurul care mă susţinea mereu era tata. Mi-a spus că sunt sortită să fac lucruri măreţe. Nu mai aveam răbdare să plec în lume. Odată ce am terminat studiile şi mi-am găsit primul loc de muncă, abia aşteptam să pot să merg în diverse locuri şi să o iau pe mama cu mine. Şi pe ea nu o interesa deloc. Considera că dacă ceva e mai departe de o sută de kilometri nu merită drumul. Nu am înţeles niciodată gândirea ei. Pierdea atât de multe lucruri.

— Unii oameni sunt mulţumiţi să stea în locul unde s-au născut, pentru totdeauna.

— Dar curiozitatea de a vedea oceanul sau un deşert? Cum poate cineva trăi o viaţă întreagă într-un cerc de o sută de kilometri?

John i-a zâmbit.

— Din multe puncte de vedere, Cotten, cu toţii avem un cerc de o sută de kilometri în interiorul căruia ne trăim viaţa. Al meu e puţin mai mic de atât - se numeşte guler de preot.

PAZNICII GRAALULUI

Cavalerii Templieri au devenit una dintre cele mai bogate şi mai puternice organizaţii din vestul Europei. O creştere a puterii şi a influenţei cum rareori s-a mai văzut înainte sau după ei. Averea acestora a crescut, iar descendenţii au păstrat controlul asupra majorităţii bunurilor aflate în posesia lor până în zilele noastre.

*
*   *

Charles Sinclair şedea în spatele mesei din abanos masiv, în centrul privat de teleconferinţe al reşedinţei sale. Privea spre zidul pe care erau prinse şapte plasme ce nu afişau nicio imagine.

Lângă el, Ben Gearhart s-a întins spre butoanele de control încastrate în masă.

— Suntem gata să îi aducem online.

Gearhart a apăsat pe primul buton şi monitorul numărul unu s-a aprins. Din Vaduz, chipul Cancelarului Lichtensteinului a apărut pe monitor.

— Bună ziua, Charles!

— Bună Hans, i-a răspuns Sinclair înainte de a-şi nota câteva idei pe un caiet.

Gearhart a apăsat al doilea buton, punând în funcţiune al doilea monitor – era CEO-ul Băncii Internaţionale din Zurich.

Unul câte unul, Gearhart a aprins toate monitoarele, pe fiecare dintre ele apărând o altă persoană. Un fost comandant din armata sovietică, actualmente şeful Departamentului de Apărare al Federaţiei Ruse; un ministru din guvernul Marii Britanii; şeful Curţii Supreme de Justiţie din Franţa; din Berlin, ministrul german de finanţe; şi din Viena preşedintele şi fondatorul GlobalStar, cea mai mare reţea de telecomunicaţii din Europa.

— Puteţi cu toţii să mă vedeţi şi să mă auziţi fără probleme? i-a întrebat Sinclair.

Cele şapte chipuri ce umpleau monitoarele au dat din cap şi au răspuns afirmativ.

— Atunci, să începem! Îndreptându-şi atenţia spre cancelar, l-a întrebat: Hans?

— Mulţumesc, Charles. Domnilor, am plăcerea să raportez că din cei două mii şapte sute de membri ai Consiliului de Relaţii Externe, peste nouăzeci la sută se află în sfera noastră de influenţă. Aceşti membri îşi creează legături în interiorul Departamentului de Stat al Americii şi construiesc relaţii cu grupurile

partenere ale guvernului nostru mondial aflate în Canada, Marea Britanie şi Japonia. Acesta este, desigur, un element extrem de important pentru a ne putea asigura succesul, deoarece CRE se dedică eliminării graniţelor naţionale.

— Un progres excelent, a spus Sinclair, în timp ce şi ceilalţi Paznici reacţionau la rândul lor.

Ministrul din guvernul britanic a spus:

— Celelalte două grupuri care s-au dedicat cauzei noastre – Comisia Trilaterală şi Grupul European Bilderberg – se află ambele aproape complet în sfera noastră de influenţă. După cum ştiţi, Comisia Trilaterală se concentrează asupra problemelor politice şi economice, în timp ce Bilderberg se ocupă de partea militară şi strategică. De vreme ce unii dintre voi sau asociaţii voştri sunt membri în acele grupuri, nu cred că mai e nevoie să vă vorbesc despre realizările noastre fantastice.

— Daţi-mi voie, domnilor, să vă pun la curent cu reuşitele noastre legate de Banca Mondială şi de Fondul Monetar Internaţional, a spus bancherul din Zurich. Un mare număr de ţări din Lumea a treia au devenit extrem de vulnerabile presiunii de a colabora cu Banca Mondială, în condiţiile stabilite de aceasta, din cauza datoriilor mari pe care le au deja către băncile occidentale. Aceasta se datorează în principal faptului că bancherii Trilaterali – bancherii noştri – se găsesc în poziţia de a dicta termenii. Nu mai au de unde să ia bani, de unde să ceară împrumuturi - aşa că vor fi nevoiţi să folosească banii noştri. Vedem asta în fiecare zi. De asemenea, facem progrese în tranzitul către o societate fără bani cash, fapt dovedit de folosirea tot mai intensă a cardurilor de credit şi debit.

— Ai dreptate, a aprobat Sinclair. Procesarea ordinelor de plată şi, în general, a tranzacţiilor electronice a devenit una dintre principalele noastre surse de profit, în special în Statele Unite. Previzionăm o cotă de piaţă de şaizeci la sută la sfârşitul acestui an. Următorul pas este să punem în circulaţie moneda cu cod de bare.

— Tehnologia banilor cu cod de bare a fost dezvoltată împreună cu unii dintre partenerii noştri strategici şi este perfect adaptată folosirii în scopuri biomedicale. Noile nano-coduri de bare, create din argint şi aur, sunt atât de mici, încât într-un singur centimetru încap câteva sute de mii. Puteţi bineînţeles vedea aplicaţiile – le vom putea folosi pentru a monitoriza poziţia cetăţenilor.

— Care e răspunsul opiniei publice la prezentarea candidatului tău la preşedinţie? a întrebat bossul de la GlobalStar.

— După cum ştiţi, a vorbit Sinclair, l-am pregătit pe Robert Wingate de ceva timp şi, ţinând cont de primele reacţii, consider că se va descurca foarte bine.

Generalul rus a luat cuvântul.

— Sursele mele m-au informat că Wingate are ceva probleme personale, care i-ar putea pune în pericol candidatura.

— Sunt conştient de această problemă. Luăm deja toate măsurile necesare pentru a rezolva acest mic amănunt, i-a răspuns Sinclair. Nu vedem niciun motiv întemeiat pentru care să ne modificăm planificarea sau obiectivele.

— Dar femeia care a descoperit potirul? a întrebat şeful justiţiei franceze. Reprezintă un pericol?

— Monitorizăm acest aspect, a venit răspunsul lui Sinclair. Vom vedea ce trebuie făcut.

— Şi când mergi la Vatican, Charles? a întrebat preşedintele GlobalStar.

— Voi pleca la sfârşitul săptămânii.

— Ce te face să crezi că îl poţi convinge pe cardinal să ne facă pe plac?

— Eminenţa Sa îşi doreşte un singur lucru în viaţă, iar eu sunt singura persoană care îi poate oferi acel lucru. Cel puţin asta am să îl fac să creadă. Sinclair a zâmbit larg. Slăbiciunile cardinalului Ianucci sunt credinţa sa nemărginită şi convingerea că va fi răsplătit pentru devotamentul său.

— Sper să nu te înşeli.

Sinclair se ridică în picioare.

— Domnilor, de secole întregi, obiectivul Paznicilor a fost să unească naţiunile lumii într-un imperiu mondial. Visul de a ne întoarce într-un veac precum cel al Romei antice, în care cetăţenii puteau călători în siguranţă mii de kilometri, vorbind peste tot aceeaşi limbă, fiind guvernaţi de aceleaşi legi, folosind aceeaşi monedă, acest vis e tot mai aproape de a deveni realitate. Vom realiza acest lucru deoarece ne aflăm în faţa pragului celei de-a Doua Veniri a lui Iisus Hristos. Aşa cum spune profeţia, El se va întoarce precum un hoţ în toiul nopţii – şi nimeni nu va şti ora sau ziua. Ei bine, vă anunţ că noi vom şti ziua - vom alege ora. El ne va conduce într-o nouă eră – una în care toţi vor asculta de cuvântul Său. Sinclair şi-a deschis braţele. Şi El va zice exact ceea ce îi vom spune noi.

BLASFEMIE

„Uriaşele posibilităţi oferite de progresul ştiinţific şi tehnologic, cât şi fenomenul globalizării, care se extinde treptat în tot mai multe domenii, ne cer să fim mereu deschişi dialogului cu fiecare persoană, cu fiecare eveniment social, având mereu intenţia de a-i oferi fiecăruia un motiv pentru care să poarte în suflet speranţă”.

— Papa Ioan Paul al II-lea – la primirea a 44 de noi cardinali în timpul consistoriului, 21 februarie 2001.

*

* *

— Eminenţă, vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi atât de repede.

Charles Sinclair se afla în mijlocul biroului cardinalului, cu mâna întinsă.

— Cum aş putea să refuz o persoană cu statutul pe care îl aveţi dumneavoastră? Cardinalul Ianucci şi-a ocolit biroul pentru a-l întâmpina pe laureatul Premiului Nobel. E o onoare şi un privilegiu să mă aflu în prezenţa unui savant atât de important, chiar şi dacă nu avem acelaşi mod de a privi unele dintre aspectele cercetărilor dumneavoastră.

A zâmbit larg pentru a îndulci ultimul comentariu. De fapt, Sinclair a fost în centrul multor discuţii extrem de aprinse în Vatican, legate atât de teorie, cât şi de etică. Perspectiva donării umane reprezenta unul dintre cele mai controversate subiecte pe care dogma papală trebuia să le înfrunte.

— Sunteţi prea bun cu mine.

Sinclair i-a strâns mâna cardinalului. În cealaltă mână ţinea o servietă argintie din titaniu.

— Vă rog!

Cardinalul Ianucci l-a invitat să se aşeze pe un scaun cu tapiseria încărcată de broderie – picioarele acestuia se terminau cu gheare de leu ce păreau să se înfigă în uriaşul covor oriental. Întors la biroul său, cardinalul a întrebat:

— Cum a fost călătoria?

— Splendidă. Raţa cu portocale a fost de vis.

— Mâncarea gourmet servită în avion e ceva tot mai rar în zilele noastre. Singura dată când am primit mâncare bună din partea unei linii aeriene a fost când am zburat cu Sfântul Părinte.

A zâmbit. Vrând să treacă mai repede peste introducere, a întrebat:

— Ce poate să facă Sfântul Scaun pentru dumneavoastră, dr. Sinclair?
— Poate că întrebarea este ce pot eu face pentru dumneavoastră, Eminenţă.
— Şi despre ce ar putea fi vorba?
— Puteţi să îmi daţi asigurări că nu vom fi întrerupţi în următoarea oră?
Ianucci a aruncat o privire pe agendă înainte de a ridica receptorul pentru a da indicaţia să nu fie deranjat.
— Vă bucuraţi de toată atenţia mea, dr. Sinclair. Dar jumătate de oră este tot ceea ce vă pot oferi.
— În cazul ăsta, este tot ceea ce pot cere. Sinclair s-a lăsat pe spate, şi-a pus diplomatul pe genunchi şi şi-a aşezat mâinile pe el. Credeţi că Biblia conţine cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu?
Cardinalul şi-a dus mâna la gură şi a tuşit încet.
— Bineînţeles, dr. Sinclair, a răspuns, uşor indignat.
— Atunci consideraţi că ea conţine viziunea Domnului asupra destinului nostru final.
— Da.
Sinclair a surâs.
— Un sfert din Biblie o reprezintă profeţiile, şi nu trebuie să ignorăm sau să negăm niciun fragment. Vă amintiţi ce spune apostolul Pavel în Faptele Apostolilor despre evrei: pentru că nu au ascultat vocile profeţilor lor au ajuns să înfăptuiască de fapt profeţia, condamnându-l pe Iisus.
Cardinalul s-a înclinat în faţă.
— Dr. Sinclair, chiar credeţi că am ajuns în această poziţie fără să ştiu ce conţine Biblia?
— Cu siguranţă că nu. Şi vă rog să nu vă simţiţi ofensat. Dar trebuie să vă pregătesc pentru ceea ce vă voi spune. Vreau să vă amintiţi Apocalipsa, când se spune „Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el“. Eminenţă, cred că astăzi Dumnezeu bate la uşa noastră. Nu trebuie să ne facem că nu auzim profeţiile.
— Lecţia dumneavoastră asupra studiului Bibliei mi se pare plictisitoare, doctore.
— Vă rog să mai aveţi puţină răbdare Eminenţă, îmi voi prezenta ideea foarte curând.
Cardinalul a aprobat, dând din cap fără convingere - avea un program încărcat şi începuse să devină enervat de explicaţiile pe un ton doctoral ale lui Sinclair.
— Îmi puteţi descrie viziunea dumneavoastră asupra celei de-a Doua Veniri? a întrebat Sinclair.
Ianucci bătea cu arătătorul pe picior. *Oare unde vroia Sinclair să ajungă?*

— Întrebarea e interesantă. Se pare că subiectul e unul destul de popular, acoperit de tot mai multe cărţi – sunt numite ficţiune apocaliptică. Ei bine, în sensul clasic suntem învăţaţi că Hristos se va întoarce într-o luptă triumfală a binelui împotriva răului, strângându-i de partea sa pe cei care au fost credincioşi şi purtându-i pe aceştia spre pace şi fericire eternă. Un model foarte bun pentru pictori renascentişti, dr. Sinclair, dar probabil diferit de realitate.

— Exact.

— Nimeni nu ştie cu siguranţă când sau cum se va întoarce Hristos. Profeţia este acolo în Biblie, dar există zeci de interpretări. Trebuie să fim de acord, însă, cu faptul că există multe semne ale întoarcerii Sale. Desigur că timpul este relativ. Cât de curând va veni El este ceva ce poate fi presupus de oricine citeşte scripturile. E un răspuns mulţumitor pentru dumneavoastră, doctore?

Ochii lui Sinclair sclipeau de mulţumire. Ianucci îşi bătea capul încercând să înţeleagă ce din răspunsul lui i-a dat atâta satisfacţie lui Sinclair, şi mai ales de ce doctorul nu îi dădea un răspuns.

Într-un final, Sinclair a vorbit.

— Eminenţă, nu numai că ştiu *când* va veni Hristos, dar şi cum.

Ianucci a marşat.

— Adică aveţi o teorie?

— Nu e o teorie. Pur şi simplu ştiu.

— Dr. Sinclair, de-a lungul veacurilor mulţi oameni şi-au dedicat vieţile ca să studieze şi să investigheze scripturile pentru a afla acest lucru.

Din nou, un zâmbet vag străbătea chipul lui Sinclair, fără ca el să spună ceva.

— Credeţi că puteţi prezice când va veni Mântuitorul pentru a doua oară şi aţi făcut atâta drum pentru a împărtăşi asta cu mine? a continuat Ianucci.

— Trebuie, Eminenţă, pentru că fără dumneavoastră nu se poate întâmpla asta.

Ianucci s-a lăsat pe spate în scaun, împreunându-şi mâinile pe burtă. Se întreba dacă faimosul om de ştiinţă se alăturase vreunui cult al Zilei de Apoi. Linia dintre geniu şi nebunie… Se hotărî să îi mai facă puţin pe plac lui Sinclair înainte de a-l goni.

— Vă ascult, doctore.

— Majoritatea celor ce răspândesc cuvântul Domnului văd profeţiile ca o dovadă a faptului că Apocalipsa se apropie. Dar se leagă în mod eronat de focul şi pucioasa din Biblie. Apocalipsa trebuie considerată a fi promisiunea lui Dumnezeu că ni-L va trimite pe fiul său printre noi a doua oară, pentru ca omenirea să se bucure, în sfârşit, de pace – Raiul pe pământ. Cine poate stabili în ce mod se va întoarce Hristos pe pământ? Dacă întoarcerea Sa se va produce într-un mod la care nimeni nu s-a gândit – un mod care se foloseşte de timpurile

actuale, de tehnologia existentă? Consider că noi doi am fost selectaţi – aleşi de Dumnezeu pentru a veghea ca aceasta să se întâmple. Recent am avut o viziune. Am fost trezit în mijlocul nopţii de o lumină albă strălucitoare. La început mi-a fost frică, dar, curând, m-a cuprins un sentiment de pace interioară. Am auzit o voce – la fel de clar precum dumneavoastră mă auziţi pe mine acum. Vocea citea din scripturi. „Atunci lupul va locui laolaltă cu mielul şi leopardul se va culca lângă căprioară; şi viţelul şi puiul de leu vor mânca împreună şi un copil îi va paşte”… Nu sunt religia şi ştiinţa mereu în contradicţie – lupul şi mielul? Dar profeţia spune că vom sta laolaltă, călăuziţi de un obiectiv comun. Şi, precum aceste discipline ale noastre, întreaga lume ne va urma – viţelul, leopardul, leul, căprioara. Pacea se apropie. Şi acordaţi atenţie la aceste cuvinte: un *copil îi va paşte. Ace*ste cuvinte m-au făcut să văd clar planul lui Dumnezeu. Aceste cuvinte mi-au dezvăluit rostul meu pe pământ – şi rostul dumneavoastră, Eminenţă. Din acea noapte, întreaga mea viaţă s-a schimbat.

— Şi care este rostul dumneavoastră doctore, şi al meu?

— Dumnezeu mi-a dăruit nişte abilităţi remarcabile, Eminenţă, la fel cum v-a binecuvântat şi pe dumneavoastră cu atâtea. Cunoştinţele mele de genetică mi-au permis să perfecţionez metoda de reproducere a unui om folosind ADN-ul său. Iar Dumnezeu v-a binecuvântat pe dumneavoastră să fiţi un mare lider spiritual care să păstorească biserica lui Hristos şi să o pregătească pentru Judecata de Apoi. Ne-a condus, ne-a călăuzit, ne-a adus împreună în această zi. Fiecare decizie pe care am luat-o de-a lungul vieţii a fost guvernată de acest fapt inevitabil şi sacru. Avem mijloacele şi puterea să ne împlinim destinele.

— Nu cred că vă urmăresc doctore. Despre ce fapt inevitabil e vorba? Ce legătură au genetica şi clonarea cu planul Domnului pentru fiecare dintre noi?

— Dumnezeu a avut grijă ca în posesia dumneavoastră să ajungă potirul de la Cina cea de Taină – potirul în care a fost strâns sângele lui Hristos. Ascuns secole de-a rândul într-un mormânt întunecat, aceasta este singura rămăşiţă rămasă în urma trecerii lui Iisus Hristos pe pământ. Sub acel strat protector din ceară de albine se află sângele lui Hristos – sânge care conţine secretul ADN-ului său. Este un dar de la Dumnezeu – un mijloc de a ajunge la final. Iar finalul este cel spre care ne-a dus chiar El – planul său divin. Iehova a făcut ca acel potir să ajungă la dumneavoastră, liderul spiritual pe care l-a ales dintre atâţia alţii. Şi a făcut în aşa fel încât acel potir să ajungă în mâinile dumneavoastră acum, când tehnologia e pregătită. Iisus Hristos, fiul Domnului, Mesia, se întoarce. Iar noi am fost aleşi să îndeplinim munca Domnului.

— Sugeraţi să vă predau potirul lui Hristos pentru ca să puteţi dona?

Ianucci a strâns pumnul şi a lovit în birou, ridicându-se în picioare.

— E o blasfemie. Ieşiţi afară! Acum!

— Nu mă surprinde reacţia dumneavoastră, Eminenţă. Sunt concepte la care nu reflectăm prea des. În special un om ca dumneavoastră. Tot ceea ce vă cer este să vă gândiţi la tot ce v-am spus. Şi când o faceţi, ţineţi cont de momentele din istorie în care un concept neobişnuit, controversat, a fost propus şi catalogat drept blasfemie, pentru ca ulterior să se dovedească a fi adevărat.

Sinclair a scos din buzunar o bucată de hârtie împăturită şi a pus-o pe biroul cardinalului

— Gândiţi-vă la asta. Rugaţi-vă. Dumnezeu vă aşteaptă.

— Ieşiţi, i-a răspuns Ianucci, cu o voce înceată, dezgustată.

Sinclair a dat din cap, ridicându-se. S-a întors şi a ieşit, cu servieta în mână.

Ianucci s-a aşezat. Înainte de a ridica şi a deschide hârtia împăturită, a fixat-o pentru câteva zeci de secunde. După ce a citit nota, a strâns hârtia în pumn. Încercând să nu se mai gândească la cele întâmplate, s-a uitat peste agendă şi a dat un telefon să verifice starea lucrărilor de restaurare la un Raphael achiziţionat recent.

Dar nu-şi putea lua gândul, nu se putea concentra la nimic altceva în afară de cuvintele lui Sinclair. După ce a terminat convorbirea, în loc să pună receptorul în furcă, a rămas cu degetul apăsat pe butonul de închidere. Stătea nemişcat, de parcă timpul se oprise. După câteva clipe a eliberat butonul şi şi-a sunat asistentul.

— Anulează-mi toate întâlnirile, a spus. Voi fi plecat restul zilei.

Ianucci şi-a părăsit biroul şi a închis uşa. Era atât de îngândurat, încât a trecut pe lângă mai mulţi cunoscuţi fără să-i salute.

Dumnezeule, dacă Sinclair avea dreptate? Dacă e dat ca Hristos să se întoarcă în felul în care spune el?

Ajuns în apartamentul său, Ianucci a căzut în genunchi lângă pat, sprijinindu-se cu coatele de saltea, aruncând pe cearceaf bucata de hârtie mototolită. Se ruga ca Dumnezeu să îl ghideze, să îi spună cum va fi.

Restul zilei şi-a petrecut-o în rugăciune şi citind din scripturi. La apus s-a dus la fereastră pentru a privi cum cerul se transformă din auriu în stacojiu şi apoi în purpuriu. Oare Dumnezeu l-a luat în palma Sa încă din primii săi ani şi l-a purtat pe un drum al cărui capăt era acest moment? Ştiuse dintotdeauna că Dumnezeu îl favorizează – ştia dintotdeauna că menirea sa era să ajungă sus, să conducă Biserica. Fiecare celulă din corpul său era îndoctrinată cu această idee. Nu îndrăznise niciodată să se gândească că ar putea fi vorba de mai mult. Poate că destinul său nu era să conducă biserica, ci întreaga umanitate. Ar fi putut fi posibil ca Cel de Sus să îi fi încredinţat lui Cea de-a Doua Venire?

Lacrimile cardinalului cădeau pe mâinile sale împreunate. A plâns până când trupul său tremura, epuizat. Sigur că va auzi corul îngerilor, şi-a aţintit privirea asupra crucifixului de pe perete.

Cardinalul stătea pe marginea patului şi desfăcea hârtia pe care Sinclair i-o dăduse, citind din nou numele hotelului şi numărul camerei.

Apoi s-a întins spre telefon.

SEMNUL

Cardinalul şi-a privit ceasul. Îi spusese lui Sinclair să vină la 11.00. Era deja 11.10. Bătea cu degetele în birou. Poate că nu ar fi trebuit să îl sune pe genetician. Dar trebuia să afle mai multe – cel puţin ceva din el îşi dorea lucrul ăsta. Pe de o parte, nega cu îndârjire logica lui Sinclair. Era, cu siguranţă, cea mai blasfemică idee, chiar şi dacă ţineai cont de modul libertin de gândire al lumii moderne. Dar undeva în subconştientul minţii sale, Ianucci îşi punea încontinuu aceleaşi întrebări. Dacă acesta era testul său final de credinţă? Dacă clonarea umană este modul prin care Hristos se va întoarce – lupul va sta laolaltă cu mielul, Biserica şi ştiinţa vor lucra împreună, precum leul şi căprioara? Şi cum va fi el judecat dacă va ignora cuvântul lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, ce ar fi dacă Sinclair are dreptate?

Zbârnâitul telefonului l-a speriat pe Ianucci. A ridicat receptorul, a ascultat şi apoi a răspuns:

— Pofteşte-l înăuntru!

În clipa în care uşa a început să se deschidă, cardinalul s-a ridicat în picioare şi şi-a netezit veşmântul.

— Bună dimineaţa, dr. Sinclair!

A făcut un gest cu mâna spre scaunul din faţa lui.

— Eminenţă, a răspuns Sinclair, salutându-l cu o uşoară înclinare a capului. Exact ca în ziua precedentă, s-a aşezat jos, cu valiza pe genunchi. Mă bucur să văd că v-aţi decis să luaţi în seamă ceea ce am de spus.

— Vă rog să nu interpretaţi greşit invitaţia mea. Nu mi-am schimbat părerea, dar vreau să aud pe ce vă fundamentaţi teoria. Voi putea măcar să am oportunitatea să o combat.

— Înţelepciunea dumneavoastră e încă o dovadă a motivului pentru care Dumnezeu v-a ales pentru această misiune.

— Nu sunt interesat să aud dulcegării din partea dumneavoastră, doctore. Dacă îmi amintesc bine, începusem o discuţie despre modul în care Mesia se va întoarce.

— Exact. A Doua Sa Venire nu va fi exact aşa cum e văzută în mod tradiţional. Bineînţeles că Ioan, Matei, Ezechiel – toţi cei care au scris despre întoarcerea lui Hristos pe pământ nu aveau cum să o descrie exact. Cum ar fi putut ei să-şi explice nişte obiecte precum un telefon, un avion, ca să nu mai vorbesc de ADN? Hristos se întoarce într-o lume modernă, în lumea noastră,

pentru a o conduce. Nimeni nu a putut să precizeze cum şi când se va întâmpla, deoarece acest eveniment a fost descris de oameni care au trăit cu două mii de ani în urmă. Dar în urma viziunii pe care am avut-o, totul a devenit foarte limpede. Întoarcerea lui Hristos e la îndemână, iar noi doi am fost aleşi pentru a o face posibilă. Matei, douăzeci şi patru – întrebat când se va întoarce, Hristos a răspuns că va fi o vreme în care neamurile se vor ridica unul împotriva altuia, în care va fi foamete, vor fi cutremure şi ciumă. A numit aceste lucruri „începutul durerilor". Nu la toate astea suntem martori pe tot globul – cutremure, erupţii vulcanice, inundaţii, climă neobişnuită cu efecte devastatoare? Apocalipsa, capitolul şase, versul opt, când Sfântul Ioan vede calul galben-vânăt – nu e adevărat că descoperim încontinuu noi boli ce apar în diferite colţuri ale lumii – boli care rezistă oricărui leac inventat de oameni? Apocalipsa, capitolul şase, versetul cinci – foamete. Peste un miliard de oameni vor suferi de foamete anul acesta. Nu este asta ceva uimitor într-o lume ce a reuşit să trimită un om pe lună? Scripturile ne învaţă că o singură generaţie, cea care este martoră la renaşterea Israelului, va fi martoră şi la întoarcerea lui Hristos. Am văzut deja falşii profeţi care îi precedă venirea – cei care îşi împing adepţii spre sinucideri în masă. Avem în acest moment armele şi tehnologia necesară să eradicăm viaţa de pe planetă. Oare acest fapt nu explică profeţiile ce vorbesc de atacuri din aer, de otrăvirea a unei treimi din planetă, de moartea a miliarde de oameni? Planul lui Dumnezeu a fost trasat acum mii de ani şi se află în desfăşurare. A sosit timpul. Mâna sa divină ne-a adus împreună – pe dumneavoastră, ca prinţ al Bisericii, şi pe mine, un slujitor nedemn căruia Dumnezeu i-a oferit darul cunoaşterii pentru ca dorinţa Lui să poată fi înfăptuită, pentru ca fiul Lui să trăiască din nou. Trebuie să avem curajul să facem ceea ce Ne cere – să fim instrumentele Tatălui. Sinclair îl privea fix pe Ianucci. Aveţi curajul să vă dedicaţi acestei sarcini, Eminenţă?

Lui Ianucci gândurile îi fluturau prin minte precum liliecii într-o peşteră – încerca să înţeleagă ceva din ceea ce spusese Sinclair, străbătea cu gândul toate textele religioase cu care crescuse, şi nu numai - Isaia, Daniel, Luca, Zaharia – căutând o confirmare. Ceea ce spunea Sinclair părea logic. Dar contrazicea toate principiile în care cardinalul credea şi pe care le învăţase. Poate că omul era nebun. Da, ăsta era răspunsul. Sinclair înnebunise – obsedat de propria sa putere – condus de un ego uriaş.

— Sunteţi nebun, i-a spus Ianucci, ridicându-se.

Sinclair a rămas calm, vorbind liniştit.

— Nu, Eminenţă. Nu numai că sunt perfect sănătos, dar sunt chiar inspirat. Gândiţi-vă pentru o clipă. De ce credeţi că potirul v-a fost adus dumneavoastră personal? De ce acum? Chiar şi Talmudul vorbeşte despre chinurile naşterii lui

Mesia… guverne iresponsabile, războaie, sărăcie, familii despărţite, dar şi un progres tehnologic uriaş - un timp al miracolelor. Nu ar fi un miracol ca Hristos să trăiască din nou dintr-o picătură din sângele pe care El l-a vărsat pentru noi? În zilele Fecioarei Maria, cine putea să îşi imagineze miracolul naşterii imaculate? Chiar nu vedeţi? Acesta este miracolul.

— Greşiţi. Toată ideea e greşită, răspunse cardinalul, care, simţind o strânsoare în coaste, îşi apăsa pieptul cu mâna. Opriţi-vă. Nu vreau să mai aud nimic.

— De unde ştiţi că greşesc? Cuvintele au mai multe înţelesuri, Eminenţă. Hristos a spus *Binecuvântaţi sunt cei ce n-au văzut, dar cred.* El v-a ales. Cum puteţi refuza?

Ianucci s-a întors cu spatele la Sinclair, privind pe fereastră spre curtea interioară.

— O clonă a lui Hristos, chiar de-ar fi posibilă, ar reprezenta pur şi simplu o replică, şi nu… Hristos, Mântuitorul. Poate că puteţi clona un om, dar cum îi daţi acestuia sufletul Mântuitorului nostru?

Cardinalul s-a întors spre vizitatorul său şi a observat cum privirea geneticianului a devenit mai nesigură.

— Nu pot, a răspuns Sinclair. Cuvintele au plutit în aer, de parcă îşi dorea ca Ianucci să se gândească la întrebare. Aveţi dreptate, ar fi doar o replică… până când Duhul Sfânt pătrunde în ea. La fel cum Duhul Sfânt a pătruns în fecioara Maria şi aceasta a dat naştere unui copil. Dacă credeţi că asta a fost posibil, nu puteţi nega ideea. Şi dumneavoastră aţi fi mentorul lui. Copilul va fi misiunea dumneavoastră. Gândiţi-vă. Sunteţi cel ales de Dumnezeu. Nu puteţi refuza.

— Să fiu mentorul copilului Hristos? Ianucci nu putea să tragă destul aer în plămâni şi, pentru o clipă, inima lui şi-a pierdut cadenţa şi a bătut aiurea. A tuşit, apoi şi-a şters transpiraţia de pe mustaţă cu arătătorul. Dar potirul a fost îngropat în deşert secole de-a rândul. Este imposibil ca ADN-ul să fie intact..

Sinclair continua să zâmbească uşor.

— Nu e adevărat – din două motive. În primul rând, din punct de vedere ştiinţific, chiar dacă globulele roşii s-ar putea să se fi distrus de-a lungul mileniilor, materialul nuclear prezent în globulele albe rămâne intact sub formă de cromozomi. Cromozomii ar trebui să se fi păstrat, deoarece potirul a conţinut în prealabil vin, la Cina cea de Taină. Alcoolul ar trebui să fi acţionat ca un conservant, împiedicând posibila degradare cauzată de diversele bacterii. Pot extrage aceste nuclee şi le pot introduce într-un ovul uman. După ce spermatozoizii şi ovulul se unesc, procesul este oprit, nucleul diploid este îndepărtat şi înlocuit cu nucleul diploid extras din reziduurile din interiorul Graalului. E un procedeu similar cu cel în care a fost creată oaia Dolly. Zigotului

astfel creat i se permite un număr de diviziuni, după care este introdus într-o mamă surogat.

Ianucci şi-a ridicat mâna, dând din cap.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, doctore. Nimic. Aţi putea la fel de bine să vorbiţi limba marţiană.

S-a întors şi s-a aşezat pe scaun.

— Atunci poate că asta va însemna. ADN-ul s-a păstrat pentru că e vorba de sângele lui Hristos – sânge divin. Dumnezeu Tatăl a vegheat şi, prin intervenţie divină, l-a păstrat intact. E un timp al miracolelor, Eminenţă.

Impactul raţionamentului lui Sinclair l-a zguduit pe cardinal. Adânc în interiorul său, ceva, ca un panou uriaş de sticlă, s-a crăpat, s-a spart în mii de cioburi. Poate că Sinclair nu era nebun, poate că era perfect sănătos… poate că avea dreptate. Încerca să-şi dea seama cum ar putea avea sens toate astea. A vorbit cu dificultate:

— S-a hotărât deja ca ceara să nu fie îndepărtată - nicio altă cercetare nu va fi făcută pe marginea aşa-numitului reziduu aflat sub aceasta. Nu ţine de mine. Orice încercare de a umbla la relicvă ar fi descoperită imediat.

Sinclair a luat geanta din titaniu şi a aşezat-o pe biroul cardinalului.

— Am o soluţie.

Ianucci privi geanta. A spus o scurtă rugăciune, în gând, pentru a primi putere. Avea nevoie de mai multă, de ceva care să-i înlăture şi ultima frântură de îndoială.

— Dr. Sinclair, consider că aveţi o imaginaţie fantastică, dar va fi nevoie de mai mult decât teoriile dumneavoastră pentru a mă convinge că noi doi – sau oricine altcineva de pe pământ – am fost aleşi pentru a duce la bun sfârşit a doua Venire.

— După ce v-am prezentat toate astea, de ce alt semn mai aveţi nevoie?

Sinapsele din creierul cardinalului s-au aprins precum un foc de paie.

— De unul care să fie indubitabil, a răspuns el. Unul pe care să nu îl pot ignora. Telefonul de pe biroul cardinalului a sunat. Îmi cer scuze, i-a spus Ianucci doctorului înainte de a răspunde. A ascultat timp de treizeci de secunde înainte de a aşeza receptorul înapoi în furcă. Un fior de gheaţă i-a străbătut corpul, fiind nevoit să-şi strângă mâinile pentru a se opri din tremurat. S-a cufundat în scaun. Privind în sus, l-a văzut pe Sinclair observându-l atent.

— Vă simţiţi bine, Eminenţă?

— Sfântul Părinte, a murmurat Ianucci.

— Ce?

— Sfântul Părinte a murit.

SĂMÂNŢA

Era miezul nopţii când limuzina neagră gonea spre vest pe Interstate 10, venind dinspre aeroportul New Orleans International. Geamurile fumurii ascundeau interiorul de orice privire. Charles Sinclair se cufunda în canapeaua de piele moale, bucuros că s-a întors acasă de la Roma. Se simţea însufleţit, fiind încântat că şi-a făcut treaba într-un mod convingător.

— Pari mulţumit Charles, a spus Bătrânul. Să înţeleg că lucrurile au mers bine.

Sinclair se urcase în maşină atât de repede, încât nici nu îl observase pe Bătrân stând în întuneric în celălalt colţ. Ochii i se adaptau încet la întuneric.

— Lucrurile au mers bine, a răspuns Sinclair. Credinţa puternică a cardinalului îl face să fie alegerea perfectă. Asta, împreună cu egoul său.

Nu mai vorbise cu Bătrânul de la botezul din catedrala St. Louis. Sinclair era încă uimit de modul în care îşi pusese întreg viitorul în mâinile Bătrânului, fără să aibă nici cea mai mică ezitare.

Totul începuse de pe vremea când Sinclair se lupta să găsească răspunsuri ascunse pentru anumite întrebări care îi îngheţau pe loc cercetarea. Bătrânul a venit la el şi i-a oferit rapid soluţiile ce s-au dovedit a fi corecte, deschizându-i astfel calea spre notorietate şi recunoaştere internaţională. Finanţări, donaţii şi retribuţii generoase obţinute în urma tururilor de lecturi şi seminarii – toate îl făcuseră pe Sinclair să devină unul dintre cei mai bogaţi savanţi din lume. Universităţile se luptau să îşi asocieze numele cu geneticianul. Corporaţiile făceau presiuni asupra sa pentru a accepta să participe în consiliile lor de administraţie, recunoscând în mod deschis că sunt interesate de prestigiul său. A îmbrăcat rapid haina celebrităţii – sfatul său era căutat în toate colţurile globului.

— Ai apucat să le relatezi celorlalţi Gardieni progresul tău? a întrebat Bătrânul.

— Sunt mulţumiţi. Suntem aproape să ne atingem obiectivele – nimic nu ne mai stă în cale.

— Cu excepţia femeii.

— Vă referiţi la reporteră? Dar am presupus că, odată ce potirul nu se mai află în posesia ei, nu mai reprezintă o ameninţare.

— Crezi că faptul că Archer i-a dat ei relicva şi că acum încearcă să îl compromită pe Wingate e o coincidenţă? Un fior a străbătut corpul lui Sinclair –

cuvintele Bătrânului tăiau precum un bisturiu. A fost aleasă. Totul e conform unui plan, Charles.

— Despre ce vorbiţi? E doar o reporteră de ştiri – chiar începătoare. A descoperit o poveste, a relatat-o, şi-a creat ceva notorietate şi a trecut mai departe. În plus, toţi reporterii îi dau târcoale lui Wingate. Palmele lui Sinclair s-au răcit. Subsuorile i s-au umezit. Cum adică a fost aleasă?

— Cum să spun asta ca să te fac să înţelegi? E ceva complicat, la un nivel foarte înalt şi dificil de înţeles de tine. A tăcut pentru câteva clipe, privind cum oraşul fuge pe lângă maşină; privea pe geam de parcă îşi căuta cuvintele. Cu nişte ani în urmă, un fost asociat m-a trădat – s-a *înţeles* cu adversarul meu. Era slab, nu făcea faţă… *vieţii*. Atât de patetic, a murit de propria sa mână. În cadrul contractului şi-a oferit sămânţa, pe fiica sa. Reportera este ea.

Sinclair simţea cum i se strânge stomacul. *Adversar? Înţelegere? Şi-a oferit sămânţa?* Aerul i se părea mai rar, respira mai greu. Nu vorbiseră niciodată despre cine era Bătrânul – Sinclair făcuse asta în mod intenţionat. Neîntrebând, putea să nu ştie. Şi neştiind, putea dormi noaptea. Dar, odată cu aceste ultime descoperiri, nu mai putea rămâne la fel de ignorant – nu se mai putea preface că Bătrânul e doar un consultant genial. Sinclair era aproape de a trece peste o limită. Gustase din fructele pe care i le oferise Bătrânul – faimă, avere, putere – ştiind că nici nu se pot compara cu ceea ce urma să primească în Noua Lume la construcţia căreia participa. Acum trebuia să ia o decizie. Şi-a amintit întrebarea pe care reporterul pe probleme ştiinţifice al revistei Time i-a pus-o – câştigăm de fiecare dată?

Nu mai exista cale de întoarcere.

— Atunci Stone este ghidată de mâna Domnului? a întrebat Sinclair.

— Da, a venit răspunsul Bătrânului. Singurul nostru avantaj este că nu şi-a descoperit încă adevărata natură. Ultima dată când am vorbit, m-am oferit să îmi pun un vechi prieten să se ocupe de această problemă. De atunci, am mai vorbit cu el de câteva ori. Mi-a spus că te-a contactat, dar că ai refuzat ajutorul său.

— I-am spus că nu avem nevoie de ajutorul lui în acest moment.

— Dar ai nevoie, Charles. Şi el este cel care te poate ajuta. Poate să obţină informaţii vitale, care să ne ajute să nu scăpăm această problemă de sub control.

Sinclair avea nevoie de informaţii directe, clare, nu de ghicitorile Bătrânului.

— Dar Stone pare atât de slabă, confuză. Vulnerabilă.

— Nu o subestima. Ceea ce ţie îţi par slăbiciuni sunt de fapt punctele ei tari. Trebuie să-i distragi atenţia, să o încetineşti până când proiectul va fi gata.

Până acum câteva clipe, Cotten Stone era ceva neimportant – nu mai reprezenta o grijă. Acum Sinclair se găsea în faţa unui alt set de provocări. Dar

înainte să se ocupe de acestea, trebuia să pună întrebarea care nu i-a dat pace încă de la început – întrebarea legată chiar de potir.

— Încă nu există nicio confirmare ştiinţifică asupra faptului că relicva e reală şi că reziduul din interior e cu adevărat sânge, a spus Sinclair. Vaticanul a refuzat să facă vreun test. Până una alta sunt doar presupunerile dumneavoastră.

— Încă mai ai rezerve? Atât de puţină încredere… Te-am înşelat eu vreodată cu ceva? Ţi-am spus vreodată ceva ce s-a dovedit a fi neadevărat?

— Dar ne bazăm numai pe cuvântul dumneavoastră. Sunteţi absolut sigur că relicva e autentică?

— Charles, ştiu că ţi-e greu să realizezi profunzimea lucrurilor cu care ai de-a face. Ai încredere în mine, potirul este autentic, iar în reziduul din interiorul său este sângele lui Hristos.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— Pentru că am fost acolo când L-au crucificat, i-a zâmbit Bătrânul lui Sinclair. Eu sunt cel care a sigilat potirul.

ARHIVELE SECRETE

Paşii cardinalului abia se auzeau de-a lungul coridorului de sub Turnul Vânturilor. De-o parte şi de alta, ascunse în umbră, se aflau rafturi de cărţi ce, dacă ar fi fost puse cap la cap, s-ar fi întins pe mai mult de zece kilometri. Precum o umbră, silueta cu cagulă roşie intră în Camera Pergamentelor, ţinând în mână o geantă argintie. În jurul său erau strânse mii de documente istorice despre care ştia că, din nefericire, erau atacate de o ciupercă pe care cei ce le conservau nu au putut-o opri, ciupercă ce le colora în violet.

La două noaptea, holurile ce duceau spre Arhivele Secrete erau pustii – ca să se facă economie, doar câteva becuri erau aprinse pentru a lumina drumul. Trecând dintr-o insuliţă de lumină în alta, lăsa impresia că se află undeva sub pământ.

Cardinalul trecu pe lângă rafturile pe care se găseau transcrierile hotărârilor de la alegerile papale din secolul XV încoace. Stomacul i se strângea de nelinişte. Oare numele său se va găsi cândva printre cei aleşi?

Fusese prins cu garda jos atât de către Sinclair, cât şi de moartea papei. De zile întregi nu mai putea dormi şi nici nu-i mai era foame – ceva neobişnuit pentru el. Se rugase să primească un sfat. Credea că, într-un final, Dumnezeu i s-a arătat într-un vis, oferindu-i o viziune în care el stătea în balconul papal purtând straiele Sfântului Părinte şi ţinând de mână un copil. Jos, în piaţă, oamenii se puneau în genunchi în faţa sa. În seara asta făcea primii paşi pe cărarea pe care Dumnezeu i-o pregătise. Lacrimile îi udau obrajii, se simţea împovărat de faptul că, dintre toţi, Dumnezeu l-a ales tocmai pe el.

În capătul coridorului se afla o uşă enormă din lemn masiv. Fiind Custode al Vaticanului, cardinalul Ianucci era singura persoană, cu excepţia prefectului, care avea cheia acestei uşi. A introdus-o uşor în broască. Făcând un uşor clic, încuietoarea a lăsat uşa să se deschidă.

Ianucci a intrat în zona cea mai veche a arhivelor, acolo unde erau păstrate obiectele cele mai vechi şi mai de preţ. Pe un zid al seifului erau dulapuri uriaşe în care se găseau straiele de luptă ale lui Paul al V-lea, acel papă din familia Borghese care a înfiinţat arhivele. Colecţii de o valoare incomensurabilă, conţinând scrisori şi documente ce datau chiar şi din secolul XI erau păstrate aici, inclusiv scrisori ale lui Khan din Mongolia; notiţe ale lui Michelangelo adresate papei; petiţia lui Henry al VIII-lea prin care cerea anularea căsătoriei sale cu Caterina de Aragon; ultima scrisoare a lui Mary Stuart, scrisă cu doar

câteva zile înainte de a fi ucisă de către Elisabeta; o scrisoare din 1655 prin care o împărătească din dinastia Ming cerea să fie trimişi în China mai mulţi misionari creştini; dogma originală despre Imaculata Concepţie, legată între coperte din catifea bleu, a cărei cerneală se îngălbenise în timp, ajungând să pară scrisă cu litere de aur.

Trecerea lor pe calculator i se părea ceva atât de clinic, de steril. Pielea i s-a făcut de găină. Preţuia aceste documente ce îmbătrâniseră atât de frumos; izul lor de pergament mucegăit era un parfum pentru el. Dar înţelegea această nevoie pentru tehnologie. Fierul din cerneala lui Michelangelo se oxidase şi rugina mânca din literele marelui artist, lăsându-le cu o grămadă de mici lipsuri. Ciuperca mov ce părea să fi ajuns peste noapte în fiecare ungher se dovedea de neoprit. Descompunerea acestor minunate lucrări şi documente câştiga războiul dus cu cei care le conservau, obligând astfel Biserica să facă apel la tehnologie. Biserica, cea care rămânea mereu în urmă, în trecut, îşi scotea acum capul din mlaştină şi păşea în noua lume. Lupul şi mielul…

Sinclair avea dreptate, se gândi cardinalul. Era o altă lume – una a tehnologiilor miraculoase. Desigur că Dumnezeu le oferise cunoştinţele – deci, desigur, El îşi dorea ca ei să le folosească.

Trecând prin seif, Ianucci a coborât pe o scară largă, în spirală, ajungând la un sub-nivel. Acolo jos se găsea un al doilea seif închis. Lângă uşă se afla tastatura unei încuietori electronice. Tastând codul, cardinalul a aşteptat până ce uriaşele zăvoare din uşă s-au deblocat, iar aceasta i s-a deschis în faţă.

A intrat într-o cameră de dimensiunea unei săli de sport. Coridoarele înguste formau un labirint prin reţeaua de rafturi şi dulapuri suspendate. Trecând pe lângă unele dintre cele mai preţioase relicve ale bisericii, inclusiv bucăţi din crucea originală pe care a fost răstignit Hristos şi frânturi de oase ale apostolilor, s-a oprit în dreptul unui seif mare, negru, pe uşa căruia era scris IHS. Sub simbol se afla o încuietoare cu cod. A lăsat servieta jos, apoi a învârtit roata în sensul acelor de ceas, apoi invers, şi din nou în sensul acelor de ceas, până când a auzit un clic. Ianucci a deschis uşa, a atins senzorul şi interiorul seifului s-a luminat. Pe cele două rafturi dinăuntrul acestuia se găseau mai multe cutii şi plicuri. Pe raftul de sus se afla cutia medievală a potirului.

Mâna cardinalului tremura în clipa în care şi-a pus o pereche de mănuşi de bumbac şi a întins mâna spre cub. Aşezându-l deasupra seifului, a repetat mişcările pe care John Tyler i le arătase, deschizând cubul. A scos cu grijă potirul învelit în bumbac. Îşi putea auzi sângele ce îi străbătea venele – pieptul îi zvâcnea cu fiecare bătaie a inimii. Şi-a făcut o cruce, rugându-L pe Dumnezeu să îl facă demn de a atinge potirul lui Hristos.

A deschis servieta din titan şi a scos din ea replica Graalului, învelind-o cu grijă în materialul cu însemnele templierilor înainte de-a o aşeza în cub. Apoi a pus adevăratul potir în lăcaşul izolat cu spumă din interiorul servietei. A închis capacul acesteia şi a aşezat-o pe podea, chiar lângă uşa seifului. După ce a pus cubul la loc, cardinalul s-a oprit pentru a verifica interiorul seifului, apoi şi-a scos mănuşile şi le-a băgat în buzunar. Totul era în ordine. A atins senzorul cu cotul şi seiful s-a scufundat în întuneric. Cu grijă, a închis uşa seifului şi a introdus codul de blocare.

Cu dosul palmei, Ianucci şi-a şters picăturile de sudoare de pe frunte. Apoi s-a aplecat după servietă.

— Eminenţă?

Vocea se auzea din spatele său. A îngheţat.

— Da, a răspuns, fără să se întoarcă.

— Ce faceţi?

APEL ÎN AŞTEPTARE

Cotten se întindea în patul nefăcut, punând o mână sub cap, în timp ce în cealaltă ţinea receptorul.

— Va trebui să pleci la Roma? l-a întrebat pe John.

— Nu, nu cred, devreme ce abia m-am întors. Şi, oricum, nu prea am ce să fac acolo.

— Când vor alege noul papă?

— Conclavul trebuie să înceapă după cel puţin cincisprezece zile de la moartea papei. Asta pentru a oferi tuturor cardinalilor care sunt eligibili suficient timp să ajungă la Roma. În plus, e nevoie de timp pentru a organiza întregul eveniment, atât din punct de vedere politic, cât şi logistic. Şi, bineînţeles, trebuie să aibă loc înmormântarea. Deci, probabil că într-o săptămână.

— Vor stabili mai întâi o listă, un fel nominalizări? Chiar, care sunt cerinţele postului?

— Teoretic, orice bărbat catolic poate fi ales.

Cotten şi-a mutat capul pentru a sta mai comod.

— Asta e tot? Orice bărbat catolic? Credeam că trebuie să treci prin toate etapele – preot, episcop, cardinal – ceva de genul ăsta.

— Nu. Orice bărbat catolic e eligibil. Desigur că, odată ales, el trebuie să accepte postul. În realitate, e o condamnare la moarte. Odată ce ai ajuns papă nu te mai poţi retrage, nu poţi demisiona, nu-ţi poţi lua concediu. Rămâi acolo pe viaţă.

— Stai să înţeleg. Mikey Fitzgerald, barmanul de Rathskeller, care e catolic, dar nici măcar nu prea practică religia, ar putea fi noul papă?

— Te-ai prins. Doar că Mikey are o şansă extrem de mică. În locul tău, aş paria pe unul dintre cardinalii seniori – o persoană precum prietenul nostru, Antonio Ianucci, e o alegere mai plauzibilă. Sunt aproximativ cinci sau şase cu şanse reale.

În telefon s-a auzit un bip.

— Aşteaptă o secundă te rog, mai am un apel, a spus Cotten.

A apăsat pe butonul care clipea.

— Alo.

— Cotten, eu sunt, a spus Thornton Graham.

— Vorbesc pe cealaltă linie.

— Nu poţi să suni mai târziu? Apelul ăsta mă costă o grămadă.

Cotten a încuviinţat cu un oftat. Nu vroia să-i închidă lui John, dar Thornton suna din Roma, aşa că s-a gândit că era corect să vorbească cu el. A comutat din nou între linii.

— John, e Thornton. E în Roma, relatează despre moartea papei şi m-a sunat de acolo. Scuze, dar trebuie să vorbesc cu el.

— Nicio problemă. Vorbim mai târziu.

A comutat din nou.

— OK, m-am întors. Sper să fie important.

— Mi-e dor de tine. Şi nu mă refer aici la distanţe geografice. Vorbesc despre modul în care te-ai distanţat de mine. Nu vreau să…

Cotten s-a întors pe o parte.

— Opreşte-te. Te rog.

— Cum aş putea? Chiar crezi că pot apăsa un buton care să tragă apa după toate sentimentele pe care le-am avut pentru tine?

— Ce alegere reuşită a cuvintelor, Thornton. Cotten şi-a închis ochii. În mod ciudat, de data asta îi era teamă să nu-l rănească, nu ca de obicei când se temea că el o va răni. Eu am făcut deja asta. O poţi face şi tu. A sosit clipa să mergem mai departe. Consider că cel mai bine ar fi să discutăm doar subiecte legate de muncă. De fapt, credeam că am stabilit asta deja.

— M-am rătăcit printr-un bar în seara asta şi stăteam acolo gândidu-mă doar la tine. După cinci sau şase pahare de whisky mi-am luat inima în dinţi şi te-am sunat.

— Nu am să stau să ascult toate astea Thornton.

— Aveam nevoie să-ţi aud vocea. A oftat lung şi adânc. Ştii că nu am mai făcut sex de când ne-am culcat ultima dată cu tine? Ce-ţi spune lucrul ăsta?

Cotten s-a ridicat în şezut.

— Că eşti excitat şi că m-ai sunat ca să facem sex prin telefon. Nu inima te doare Thornton, ci scula…

— Cotten, te rog. Faptul că-mi lipseşte căldura îmbrăţişării tale nu e o insultă. Stau aici, cu atâţia oameni în jurul meu, dar în mintea mea nu aud decât cum te alintai, cum…

S-a uitat la ceas. Era ora nouă.

— Trebuie să fie trei noaptea la tine. Du-te la culcare. Ai băut prea mult. O să-ţi revii mâine dimineaţă.

— Nu.

— Ai încredere în mine. Taci din gură, du-te în cameră şi bagă-te în pat. Am să-ţi fac viaţa mai uşoară. De acum înainte nu am să-ţi mai răspund când mă suni acasă. Şi te rog, nu-mi lăsa mesaje pe robot. Voi şti că sunt de la tine pentru că pot să văd numărul şi le voi şterge fără să le ascult. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu

mine despre servici, sună-mă la birou. Noapte bună, Thornton! Ne vedem când te întorci.

— Nu voi renunţa.

— La revedere, Thornton!

CODUL

Ultimele raze ale soarelui luminau dâra de cretă lăsată în urmă de micuţul charter ce se îndrepta spre New Orleans. Unicul pasager, cardinalul Antonio Ianucci, stătea aşezat într-un scaun lat de piele. Era îmbrăcat în negru şi avea gulerul preoţilor catolici. Privea pe geam spre vârful Bogalusa şi trecătoarea Picayune. Mai în faţă, lumina apusului se reflecta în lacul Pontchartrain.

După un lung zbor început în Roma, avionul efectuase o realimentare în New York, unde a fost verificat de către doi agenţi americani de la Vamă şi Imigrări. Cardinalul le-a prezentat paşaportul său diplomatic – îi rămăsese de pe când lucrase în Secretariatul de Stat al Vaticanului.

Nu a declarat nimic.

Imediat după ce a decolat şi-a servit cina – calamar grille, în stil sicilian, urmat de scalopini de viţel cu garnitură de ciuperci sălbatice şi o jumătate de sticlă de Revello Barolo.

— Eminenţă, vă mai pot aduce altceva? a întrebat tânăra însoţitoare de zbor chiar înainte ca pilotul să anunţe că îşi încep coborârea.

— Nu, mulţumesc.

Cardinalul se simţea bine, era sătul şi vinul parcă îl încălzea uşor pe dinăuntru. Şi-a rezemat capul de spătarul scaunului, gândindu-se la întâlnirea pe care a avut-o cu prefectul, în urmă cu două zile, în arhivele secrete. Ianucci i-a explicat acestuia că a doua zi urma să plece în America pentru a-şi vizita câteva rude. Voia să le ducă daruri – rozarii şi medalii religioase care să fi atins Sfântul Graal. Povestea l-a convins pe prefect că acea vizită în Arhive în toiul nopţii era ceva inocent. Se gândea că a reacţionat într-un mod inteligent în acele clipe.

Mai apoi, cardinalul s-a întors în apartamentele sale din Vatican, s-a lăsat în genunchi şi s-a rugat pentru iertare, deoarece minţise – o minciună însă necesară pentru a putea duce la bun sfârşit planul pe care divinitatea îl avea pregătit pentru el.

Infarctul pe care l-a suferit suveranul pontif a provocat multă agitaţie în interiorul Vaticanului, astfel că lui Ianucci i-a fost destul de uşor să plece, anunţându-şi subalternii că se va întoarce la Roma în câteva zile.

Dar toate cele ce se întâmplau în Vatican păleau în comparaţie cu neliniştea din interiorul său. Îşi repeta în minte toate argumentele pe care i le prezentase Sinclair şi rememora logica Scripturilor. Şi moartea papei… era clar vorba despre mâna lui Dumnezeu, despre un semn de sus.

Şi-a introdus degetele între gât şi gulerul alb, simţind nevoia de aer. Palmele şi tălpile picioarelor erau transpirate şi reci. Continua să îşi repete că face ceea ce trebuie. Potirul a ajuns la el – aşa şi-a dorit Cel de Sus. A primit din ceruri binecuvântarea pentru a conduce biserica, pregătind turma pentru cea de-a Doua Venire. Şi…

I-au dat lacrimile. Dumnezeu îi va încredinţa lui educaţia copilului Său.

Ianucci se uita în jos, privind cum luminile oraşului se întind prin întuneric asemeni valului de profundă credinţă ce îi străbătea trupul. Nu putea să se înşele.

Toate semnele erau acolo.

Cu o uşoară zgâlţâitură, avionul a aterizat şi a rulat prin aeroport până în dreptul unui terminal privat. Auzind cum zgomotul turbinelor se domolea, Ianucci a scos servieta din titan din interiorul dulăpiorului. A binecuvântat echipajul, apoi a coborât din avion.

Charles Sinclair s-a dat jos din limuzina care îl aştepta. Doctorul s-a îndreptat spre el, cu mâna întinsă.

— Eminenţă, bine aţi venit în New Orleans. Sper că aţi avut un zbor plăcut.

— Da, chiar foarte.

— De aici încolo va fi şi mai bine. A întins mâna spre servietă. Îmi permiteţi? Degetele cardinalului s-au încleştat pe mânerul acesteia, o ultimă urmă de îndoială străbătându-i mintea. Eminenţă?

Cardinalul l-a privit pe Sinclair.

— Dacă nu vă deranjează, aş prefera să o mai ţin puţin.

— Vă înţeleg perfect, a spus Sinclair, conducându-l spre maşină.

După câteva minute, limuzina neagră s-a pus în mişcare, străbătând pista spre ieşirea din aeroport. Apoi s-a făcut pierdută în traficul intens al oraşului.

*

*   *

Magnolii uriaşe, de un verde intens mărgineau intrarea spre proprietatea lui Sinclair, aflată pe malul Mississippiului. Ianucci observa cum luminile superbei reşedinţe apar prin întuneric, transformându-se din licurici, ce se vedeau undeva în depărtare, într-o lumină ce inunda privirea.

— Credeam că vom merge direct în laboratoarele BioGentec, a spus cardinalul.

— M-am pregătit îndelung pentru acest moment, Eminenţă. Tot ceea ce avem nevoie se află chiar aici.

În plus, asta ne asigură discreţie. Sunt convins că veţi fi impresionat când veţi vedea laboratorul. A fost gândit pentru ceea ce avem noi nevoie.

Limuzina a încetinit în dreptul corpului principal şi cardinalul a aşteptat ca şoferul să oprească. S-a dat jos şi a privit conacul de trei etaje, având o arhitectură cu coloane, scăldat parcă de cascade de lumină. *Alb, totul era alb, ce culoare perfectă. Pură. Neatinsă. Inocentă. Imaculată.*

— Foarte frumos, doctore, a spus Ianucci stând pe aleea pavată.

Stătea cu o mână la piept, iar în cealaltă ţinea servieta. Acesta era locul în care copilul urma să se *nască.* Ochii săi încercau să cuprindă întreaga reşedinţă, apoi s-au îndreptat spre cer – un cer senin, pe care se puteau vedea parcă toate stelele. Da, se afla pe un tărâm sacru.

Deşi nu îl putea vedea, cardinalul simţea că râul trece prin apropiere. Undeva în depărtare, se auzea sirena unui vapor. Lumea îşi urma cursul ei, fără să ştie ce se va întâmpla. *Precum un hoţ în noapte.*

— Bagajele vă vor fi duse în cameră, a spus Sinclair în clipa în care intrau în foaierul mare. Dalele de marmură le purtau paşii spre o scară situată sub un candelabru uriaş de cristal. Vreţi să vă reveniţi puţin după călătorie?

— Sunt în regulă, doctore. Sunt extrem de nerăbdător să ne apucăm de treabă.

— Dar sunteţi cu siguranţă obosit. Putem aştepta până mâine dimineaţă. Şi, ca să fiu sincer, Eminenţă, laboratorul vi se va părea destul de plicticos – o colecţie uriaşă de tuburi, eprubete, sisteme electronice…

— Nu, nu. Nu cred că aş putea dormi. În plus, din anumite puncte de vedere, mă simt de parcă urmează să intru în noul Bethleem. Trebuie să văd.

Sinclair i-a arătat calea.

— Atunci, pe aici.

Au trecut pe lângă mai multe camere, printre care o bibliotecă, un centru de videoconferinţe şi biroul doctorului, ajungând într-un hol extrem de simplu. La capătul coridorului se vedea o uşă metalică, similară cu cele ale seifurilor din bănci. Pe zid, lângă uşă, se găsea o tastatură electronică. Alături de aceasta mai era montat ceva ce semăna cu un polonic metalic care ieşea în afara zidului cu câţiva centimetri.

Sinclair şi-a pus degetul arătător pe acest dispozitiv. Într-o clipă, pe un mic ecran de deasupra a apărut *Dr. Charles Sinclair. Identitate verificată.*

— Vă folosiţi amprenta pentru a vă identifica? a întrebat Ianucci.

Sinclair a zâmbit prieteneşte.

— Avem o tehnică mult mai avansată decât atât, Eminenţă. Sinclair a format o combinaţie de cifre, iar pe ecran a apărut scris *învăţare utilizator nou.* Puneţi-vă arătătorul pe scaner, aşa cum am făcut şi eu, şi vă voi explica.

Cardinalul l-a ascultat, apoi s-a întors spre doctor.

— Am simţit o uşoară furnicătură.

— Într-adevăr. V-am luat o mostră de ADN – cea mai sigură metodă pe care o cunoaştem de a identifica o persoană. Un strat infim de epidermă a fost preluat de pe degetul dumneavoastră – atât de subţire încât abia aţi simţit. În câteva secunde, celulele epiteliale au fost analizate şi profilul ADN-ului dumneavoastră se află acum în baza noastră de date. Chiar dacă v-aţi schimba amprentele, ceea ce sunt convins că n-o veţi face, v-am putea oricum identifica fără probleme. Sistemul nostru de securitate pe bază de ADN, dezvoltat de BioGentec este sută la sută sigur.

Sinclair i-a zâmbit din nou, de sus, cardinalului şi a atins ecranul, atrăgându-i atenţia lui Ianucci.

— Ceea ce urmează să facem presupune măsuri de securitate excepţionale, a spus doctorul. Oricât de precisă ar fi identificarea ADN, mai există şi o a doua verificare – un cod de acces. Fără acesta, sistemul împiedică accesul, chiar şi dacă verificarea ADN este corectă.

Ianucci şi-a frecat degetul arătător cu buricul celui mare.

— Şi care este codul?

Sinclair s-a dus la tastatură şi a introdus combinaţia din şase cifre.

— Unul pe care cred că îl veţi considera a fi extrem de potrivit.

INTERFERENŢE

Cotten ţinea telecomanda în poală, privind jurnalul pe care îl înregistrase. Cu trei zile în urmă, John a sunat-o dimineaţa devreme, înainte să apuce să se dea jos din pat, pentru a-i spune că Graalul a fost furat. A rămas înmărmurită. După ce au închis, l-a sunat imediat pe Ted, care a informat-o că Thornton se ocupă deja de ştire şi că va intra în direct din Roma, în cadrul ştirilor de seară. A fost agitată întreaga zi, nervoasă, depresivă, privind încontinuu peste umăr. Vestea că Graalul a fost furat a făcut-o să se simtă precum victima unui hărţuitor care află că acesta a ieşit din puşcărie. A înregistrat reportajul lui Thornton, ştiind dinainte că îşi va dori să-l revadă.

Şi asta a şi făcut, în seara asta.

— În vreme ce pregătirile pentru înmormântarea suveranului pontif sunt aproape de final, Vaticanul a anunţat astăzi un furt de proporţii nemaiîntâlnite. Thornton Graham se afla în centrul zonei rezervate presei din piaţa Sfântul Petru şi citea de pe prompter. Experţii departamentului de autentificare a relicvelor au confirmat că ceea ce era considerat a fi cea mai importantă relicvă din lume – Sfântul Graal – a fost furat. Deşi nu au fost oferite prea multe detalii, SNN a reuşit să afle că această relicvă ce a fost recent descoperită şi dusă la Vatican chiar de către unul dintre reporterii noştri, lipseşte şi a fost înlocuită cu un fals. Obiectul a fost scos din seif pentru o scurtă sesiune foto pentru *National Geographic*. Aceasta a fost ocazia cu care s-a descoperit furtul. Surse anonime din interiorul Vaticanului ne-au relatat că replica a fost creată aproape sigur de o persoană extrem de bine pregătită, falsul fiind descoperit numai în urma unei examinări amănunţite. Atunci când potirul a ajuns prima dată în mâinile experţilor de la Vatican aceştia au descoperit o mică ciupitură în partea de jos, pe faţa opusă înscrisului. În timpul şedinţei foto, prefectul a realizat că obiectul care era fotografiat nu avea această mică ciupitură. Şedinţa foto s-a încheiat brusc. Până acum, în toate fotografiile a fost prezentată ceea ce este considerată a fi faţa relicvei, adică partea cu monograma IHS. Se presupune că falsificatorii s-au ghidat după aceste poze, motiv pentru care nu au ştiut de mica imperfecţiune. Zona în care era păstrat potirul este una dintre cele mai sigure din întreg Vaticanul. Cu toate acestea, anchetatorii nu au niciun indiciu asupra modului în care a putut fi înlocuit Graalul. Thornton s-a întors pentru a privi direct în cameră. Vă vom prezenta mai multe detalii despre acest subiect într-un segment special al emisiunii *Prim plan* din această seară, la ora opt. Pentru a fi la curent

în permanenţă cu ştiri referitoare la ceremonia de înmormântare a suveranului pontif şi cu desfăşurarea alegerilor pentru un nou papă, rămâneţi pe SNN sau intraţi pe site-ul nostru, satellitenews-punct-org. Sunt Thornton Graham şi am relatat pentru dumneavoastră în direct din Vatican. Predau legătura colegilor din studio pentru restul ştirilor.

Cotten a oprit televizorul. Thornton arătase bine. Nu părea să fie distrus de ea. Cu siguranţă, nu era acelaşi om care băuse prea multe pahare cu câteva seri în urmă, fiind prea distrus de despărţirea lor. Când Thornton era în faţa camerei, era ca peştele în apă. Cotten a dat din cap, s-a ridicat şi a aruncat telecomanda pe canapea.

Era o seară rece, friguroasă. Vroia să închirieze *Charlotte Gray,* să bea un pahar de vin, să se bage în pat şi să se uite la film. Chiar când să iasă pe uşă, a sunat telefonul. Cotten a aruncat repede o privire către ecranul acestuia pentru a vedea numărul. Era Thornton, suna de pe mobil.

S-a întins spre receptor, dar a ezitat. „Nu”, şi-a spus ea. Se va juca iarăşi cu mintea mea. Probabil că a ieşit să bea ceva şi se simţea singur, sau excitat, sau amândouă. Oricum, se vor vedea curând.

*

* *

— Cotten, cum merge cu reportajul despre Wingate?

Ridicând privirea din foi, i-a zâmbit corespondentului pe probleme ştiinţifice care se aşezase lângă ea. În sală mai erau încă zece-doisprezece reporteri, strânşi în jurul mesei din sala de conferinţe pentru şedinţa de stabilire a strategiei de la ora 7 dimineaţa.

— Ce am până acum e foarte interesant. Cotten a aruncat o privire la ceas. Încă îl mai aşteptăm pe Ted?

— Da. Cred că se întâlneşte mai întâi cu Thornton - întârzie amândoi.

— E de înţeles. Thornton nu are simţul trecerii timpului.

— Ah. Mi se pare mie sau a fost o mică ironie tipic feminină?

— Scuze.

— Şi, ce ai găsit aşa interesant despre Wingate? a întrebat-o colegul ei.

— Păi, în primul rând, se pare că cineva încearcă să-l şantajeze.

— Ei, pe naiba!

— În plus, are un temperament destul de vulcanic şi o părere extrem de proastă despre presă în general şi despre SNN în special.

— Va trebui să depăşească faza asta repede. Oricum, înseamnă că ştie să se ascundă foarte bine. În momentul ăsta e favoritul întregii prese. Toţi îl iubesc.

Cotten a frunzărit prin caietul cu notiţe.

— Cu siguranţă de mine nu i-a plăcut. Mi-a spus că ziariştii sunt nişte peşti pirania.

Cotten s-a uitat spre uşă, văzându-l pe Ted Casselman cum intră în sală. Avea umerii căzuţi – părea obosit, consumat.

— Bună dimineaţa, a vorbit Casselman, privindu-i pe fiecare în parte. Mi-e teamă că am nişte veşti foarte proaste. S-a aşezat în capul mesei şi şi-a pus ochelarii pe nas. Aşa cum mulţi dintre voi ştiu deja, Thornton a fost la Roma săptămâna asta pentru a relata despre moartea papei şi despre furtul Graalului. Trebuia să se întoarcă ieri şi să ne povestească subiectul pe larg în cadrul acestei şedinţe. Casselman s-a oprit, şi-a dres vocea şi şi-a masat fruntea.

Thornton nu a ajuns la avion.

„După cum îşi pierdea nopţile pe acolo, nici nu e de mirare”, s-a gândit Cotten.

Casselman a continuat:

— Personalul care face curăţenie în hotel l-a găsit leşinat pe podeaua băii.

Brusc, Cotten simţi că nu are destul aer. „Nu“, a murmurat ea, dând din cap de parcă ar fi vrut să alunge spusele lui Ted, în aşa fel încât nimic din ce spunea el să nu fie adevărat.

Casselman a privit-o, vrând parcă să îi spună: *Îmi pare rău Cotten.*

— A fost dus de urgenţă la spital, unde s-a constatat că a decedat. Hemoragie craniană.

*

*   *

Cotten a intrat alergând în apartament şi s-a oprit în dreptul robotului telefonic. Thornton îi lăsase un mesaj. Nu fusese în stare să se autoconvingă să-l şteargă, aşa cum îi spusese lui că va face. Dar nici nu îl ascultase. Mesajul era încă în robot – butonul clipea. Oare ce se gândise – că poate într-o seară când va avea o pornire autodistructivă o să vrea să se testeze, ascultând mesajul pentru a-şi verifica reacţiile emoţionale?

S-a aşezat lângă telefon privind lung beculeţul care clipea.

— E atât de tipic pentru tine, Thornton, a spus ea. Pleci din ţară şi mori exact în clipa în care începeam să mă simt bine din punct de vedere emoţional, când nu mă mai lăsam afectată de tine. Şi-a şters lacrimile de pe obraji. La naiba!

Într-un final, a apăsat butonul de play.

„Cotten, sunt eu. Te rog răspunde. Eşti acolo?“

A urmat un moment de tăcere, înainte ca Thornton să vorbească din nou.

„Sper… auzi Celularul meu… semnal. Cotten, e ceva în neregulă. Am… urmărind povestea despre furtul Graalului. Am descoperit… cineva cu contacte în interior sus… Şi nu doar atât… De fapt, cred că… vârful… aisberg.“

Vocea sa părea electronică, având de multe ori sunet metalic. Se auzea ba mai tare ba mai slab, ei fiind foarte greu să-l urmărească.

„Sunt… pericol… teamă… viaţa mea. Zbor… ar trebui… luni dimineaţă.“

Chiar dacă sunetul era foarte prost, lui Cotten i se părea că exista o oarecare teamă în vocea lui – ceva ce nu auzise până atunci. „Oh Doamne”, a murmurat ea.

„Cred. Că am găsit… legături internaţionale. Dacă se întâmplă ceva… încă te iubesc.”

La sfârşit s-au auzit doar interferenţe, apoi apelul s-a întrerupt.

LÂNGĂ MORMÂNT

În mările din nordul Australiei trăieşte un ucigaş aproape invizibil, meduza Irukandji, Carukia barnesi. *Atât corpul, cât şi tentaculele acesteia sunt înarmate cu celule veninoase care injectează otravă în victimă sau, uneori, într-un înotător ghinionist înţepătura iniţială nu este de obicei foarte puternică, în schimb, după un interval de cinci până la patruzeci şi cinci de minute, victima începe să resimtă dureri cumplite.*

În ianuarie 2002 se presupune că un turist a fost înţepat de o astfel de meduză. Starea de sănătate a acestuia a făcut ca înţepătura să-i fie fatală după doar câteva minute. Se operase recent pentru a-şi înlocui o valvă a inimii şi era sub tratament, luând pastile de subţiere a sângelui. Din cauza înţepăturii, tensiunea sa arterială a crescut la valori extreme, provocându-i o hemoragie craniană şi, implicit, moartea.

Otrava nu este clasificată şi nu există niciun test concludent care să îi releve prezenţa în organism.

*

*   *

Era frig şi ningea peste cei trei sute de oameni care îl jeleau. Printre ei, Cotten Stone şi Ted Casselman se îndreptau, ca toţi ceilalţi, dinspre maşină spre mormântul abia săpat. Nu mai reuşise să se odihnească de când aflase despre moartea lui Thornton şi ştia că ochii o trădează, arătându-i oboseala şi tristeţea. Oare era ceva ce ar fi putut să facă pentru a-i salva viaţa? se întreba obsesiv. Chiar dacă i-ar fi răspuns în acea noapte, nimic nu s-ar fi schimbat. Dar poate că i-ar fi povestit ce a descoperit - ce l-a făcut să fie atât de agitat.

Medicul legist italian scrisese în raportul său la cauza morţii hemoragie craniană. E posibil ca aceasta să fi fost cauzată de hipertensiune şi medicamentele pe care le lua, aşa le-au explicat. Dar ea nu putea să-i creadă. Thornton era prea tânăr ca să moară din *cauze naturale*. Cât despre pastile, abia îşi verificase dozele de Coumadin din reţetă. Dar ceea ce o nelinişte cel mai mult era acel ultim telefon şi mesajul pe care i l-a lăsat pe robotul telefonic.

Groparii au adus coşciugul lângă mormânt. Cheriyl Graham, căsătorită de cincisprezece ani cu Thornton, îi urma. În stânga şi în dreapta ei, se aflau rudele şi părinţii lui.

Cotten se uita cum văduva s-a oprit lângă mormânt. Se întreba dacă a fost alegerea ei să nu aibă copii sau dacă Thornton era cel care şi-a dorit asta. Cotten

o studia – era îmbrăcată în negru, avea o pălărie cu boruri mari şi un pardesiu închis la culoare; o pereche mare de ochelari de soare închişi la culoare îi ascundea ochii. Cheriyl îşi ştergea nasul cu o batistuţă.

La vederea coşciugului, lui Cotten i s-au înmuiat genunchii. E greu să nu mai iubeşti pe cineva, s-a gândit ea.

Se întâlnise fugitiv cu Cheriyl Graham mai demult, la SNN, când departamentul de ştiri a organizat o petrecere surpriză pentru Thornton. Se întâmpla la doar câteva săptămâni după ce îşi începuseră aventura amoroasă, iar Cotten a încercat din răsputeri să o evite pe Cheriyl, spunându-i doar un bună ziua atunci când au făcut cunoştinţă.

Acum o privea pe văduvă şi se întreba dacă ştia oare despre aventurile soţului ei. Escapadele lui extraconjugale nu erau un secret pentru nimeni din televiziune, dar oare Cherryl ştia sau nu despre ele… despre ea? Se uita la soţia lui Thornton şi avea, înuntrul ei, un sentiment neplăcut. Situaţiile prin care Thornton le-a făcut să treacă nu erau corecte pentru niciuna dintre ele.

Cotten nu povestise încă nimănui despre acel ultim apel primit de la Thornton. Chiar dacă raportul legist era clar şi concludent, i se părea o prea mare coincidenţă ca Thornton să fie găsit mort la atât de puţin timp după ce îi spusese că se simte în pericol. Ştia că Thornton avea fixul să-şi ia notiţe în carnetul său, unde îşi scria până şi cele mai mici detalii despre subiectul la care lucra. Poate că acolo ar putea găsi informaţii care să confirme suspiciunile lui sau, dimpotrivă, să dovedească că nu se afla într-un real pericol. Oricât şi-ar fi dorit să o evite pe Cherryl, trebuia să o întrebe dacă acel caiet cu notiţe se afla printre lucrurile pe care aceasta le-a primit înapoi de la Roma. Dacă l-ar fi primit şi dacă i-ar fi permis să se uite în ele, ar fi putut să dezvolte subiectul împreună cu Ted sau, dimpotrivă, să-şi alunge toate grijile. Oricât de neplăcut urma să fie, trebuia să vorbească cu soţia lui Thornton.

După terminarea slujbei, o parte din managerii şi directorii reţelei s-au strâns pentru a-i transmite lui Cherryl condoleanţele lor. Cotten a rămas în urmă şi a aşteptat răbdătoare în ciuda vântului tăios şi a ninsorii. În clipa în care a văzut că Cherryl este condusă spre limuzina celor de la serviciile funerare, Cotten s-a îndreptat spre ea, grăbindu-se să o prindă din urmă.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, a spus Cotten, întinzându-se şi atingând uşor mâna lui Cherryl.

— Mulţumesc, i-a răspuns femeia, fără a schiţa nicio expresie, după care şi-a tras mâna.

Tatăl lui Thornton a luat-o pe Cherryl de braţ pentru a o conduce din nou spre maşină.

— Aşteptaţi, le-a spus Cotten oprindu-se în faţa lor. Vă deranjează dacă vă dau un telefon la un moment dat? E important.

Cherryl a privit-o fără să spună nimic, apoi a ocolit-o şi a plecat.

— Despre ce a fost vorba? a întrebat Ted Casselman, venind lângă Cotten.

— Sper să fi fost trimis carnetul lui Thornton împreună cu celelalte lucruri ale sale. Dacă Cherryl l-a primit, aş vrea să arunc o privire în el.

— Ce-ţi închipui că vei găsi în el?

— Nu ştiu sigur.

— Haide, Cotten. Te cunosc mult prea bine.

— E frig, a spus ea. Hai să mergem la maşină.

Au mers în tăcere spre maşina companiei, un Lincoln Town Car. S-au urcat în spate şi şoferul a plecat de pe loc, îndreptându-se spre Manhattan.

— Hai povesteşte-mi, a spus Casselman.

Cotten ezita, deoarece ştia că s-ar putea să se înşele amarnic.

— Thornton mi-a dat un telefon cu câteva zile în urmă. Nu am răspuns. Mă mai sunase şi înainte, încerca să mă convingă să ne împăcăm. Nu am mai vrut să trec prin aceleaşi discuţii. Dar mi-a lăsat un mesaj. Un mesaj pe care nu l-am ascultat până în ziua în care ne-ai anunţat că a murit.

— Ce spunea?

— Suna de pe mobil şi nu avea un semnal prea grozav, dar ceea ce am reuşit să înţeleg m-a pus pe gânduri.

— Cum adică?

— Thornton povestea că a descoperit ceva ce l-a speriat.

— Glumeşti. Nimic nu îl speria pe Thornton Graham. L-am văzut în confruntări faţă în faţă cu terorişti şi mafioţi.

— Era ceva în vocea lui – ceva schimbat. A spus că a reuşit să ia legătura cu cineva din interior.

— În interiorul a ce?

— Asta e o întrebare bună. Presupun că e ceva ce are legătură cu Vaticanul, ţinând cont de reportajul de care se ocupa.

— Dar nu a spus în mod explicit?

— Nu. Mi-a lăsat impresia că nu vrea să povestească prea multe la telefon.

— Ce altceva a mai spus?

— Că se teme pentru viaţa sa şi cred că a spus ceva legat de vârful aisbergului şi ceva legat de legături internaţionale.

— Şi tu ce crezi despre toate astea?

— Fie juca un teatru ieftin ca să mă determine să mi se facă milă de el, fie era într-un mare pericol. Cotten şi-a dat părul pe după ureche. Acum că a fost găsit mort, mă gândesc…

— Dar a fost vorba de o hemoragie craniană. Nimic care să ridice suspiciuni.

— Ştiu, ştiu. Dar parcă ceva nu e chiar în regulă. Nu cred că nu există vreun drog sau otravă care să poată cauza asta.

— Ai dreptate. Şi el chiar lua un medicament de genul ăsta – ceva care subţiază sângele… Coumadin. Poate că a avut un atac cerebral – era neliniştit din cauza proiectului la care lucra, a făcut tensiune mare, medicamentul şi-a făcut efectul şi… Nu e vorba cumva de faptul că te simţi vinovată din cauza despărţirii?

Cotten a oftat, frustrată.

— Oricum ar fi, vreau să mă uit prin notiţele lui.

— Dă-i timp lui Cherryl, nu o presa.

L-a privit încruntată.

— Nu sunt insensibilă, Ted.

— Ştiu că nu eşti, şi-a cerut el scuze. Mai e ceva ce ţi-a spus Thornton?

— Mi-a zis că, dacă i se întâmplă ceva, vrea să ştiu că încă mă iubeşte.

RÂUL

Privind pe geamul taxiului, Cotten s-a simţit uşurată să vadă că John o aştepta deja în faţa restaurantului.

A luat-o de mână şi a ajutat-o să coboare. Degetele ei îngheţate au primit cu bucurie mâna lui caldă.

— Pari cam şifonată, a spus el. Te simţi bine?

Cotten şi-a aranjat puţin fusta şi şi-a îndreptat gulerul jachetei.

— Sunt distrusă. Nu mă pot concentra, nu pot dormi, nu pot lucra. Îl urmărea cu privirea în timp ce el deschidea uşa restaurantului. Ca să îţi răspund la întrebare, nu, nu mă simt bine.

S-au aşezat într-un separeu, undeva în spate.

— Ştiu că am vorbit despre asta ore în şir, a zis ea, dar în continuare nu sunt convinsă că Thornton a murit de moarte bună. A scos un elastic din geantă şi şi-a prins părul într-o coadă, la ceafă. O şuviţă a scăpat din elastic şi a căzut peste obrazul ei drept. La naiba, a spus Cotten, repetând operaţia pentru a prinde şi şuviţa rebelă.

John o privea în timp ce ea se aranja.

— Relaxează-te! i-a spus el.

Cotten a zâmbit forţat.

— Trebuia să fi răspuns când m-a sunat. Încă mai cred că aş fi putut face câte ceva, aş fi putut să-l ajut… cumva. Nu ştiu.

— Era undeva foarte departe, Cotten.

— Nu are nicio logică, a răspuns ea. Thornton era foarte bun în activitatea sa – era probabil cel mai bun jurnalist de investigaţii din lume. Mă tot gândesc la reportajele la care lucra. De vreme ce nu e nimic dubios în privinţa morţii papei, probabil că faptul descoperit de Thornton era legat de furtul potirului. Era speriat de moarte. Dacă nu cumva Thornton a aflat cine a furat Graalul, iar hoţii s-au prins că a aflat – poate de asta îi era teamă că va fi ucis. Singura nelămurire din toată teoria mea este legată de persoanele care şi-ar putea dori Graalul cu atâta ardoare. Cine ar ucide pentru el?

John i-a luat una din mâini între palmele sale.

— Nu gândeşti raţional. Am mai discutat toate astea. Nu există nicio dovadă că Thornton a murit dintr-o altă cauză în afara acelei hemoragii craniene, în plus, chiar tu mi-ai spus că e posibil să fi jucat teatru în mesajul de pe robotul tău

pentru a te impresiona. Nu putea accepta ideea că nu îl mai iubeai. Te laşi chinuită de vină.

— Nu fac asta John. Se încheiase, dar încă îmi păsa de el. Nu ai cum să nu îţi pese de o persoană care a avut un astfel de rol în viaţa ta. Şi-a tras mâna. Sunt raţională.

Sunt atât de raţională încât stau aici şi ţin de mână un preot, după care îmi trag mâna precum o iubită nervoasă. Doamne, Cotten, omul ăsta încearcă doar să te consoleze şi tu te porţi de parcă ai fi complet nerecunoscătoare.

— Nu mă îndoiesc de tine, a spus John. Încerc doar să te ajut să treci prin toate astea şi încerc să mă asigur că nu priveşti lucrurile într-un mod distorsionat.

Şi-a luat mâinile de pe masă, iar ea şi-a dat seama că îi părea rău că şi-a tras-o pe a ei. Pentru o secundă s-a gândit să facă aşa cum făcuse el înainte, să îşi pună mâinile pe masă, deschise – dar nu a făcut-o. În schimb şi-a mai aranjat din nou elasticul de păr.

— Îți spun sincer John, îl cunoşteam suficient de bine pentru a-mi putea da seama când ceva nu era în regulă.

John s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu o privire serioasă şi gânditoare.

— Bine, atunci. Hai să încercăm să ne dăm seama despre ce putea fi vorba. Cine ar vrea Graalul? Colecţionarii de antichităţi. Vânzătorii de pe piaţa neagră.

— Dar nu l-ar putea vinde. Nu e ca şi cum îl poţi pune la licitaţie pe internet.

— Nu ar fi nevoie. De obicei au cumpărător încă dinainte de a da lovitura. Dau lovitura direct „pe comandă”. Hoţul primeşte un avans, iar restul banilor îi sunt daţi când livrează relicva. Există colecţionari privaţi pentru care Sfântul Graal reprezintă piesa cea mai râvnită şi pentru care banii nu ar fi o problemă. Mai sunt şi cei care nu s-ar da înapoi de la niciun efort şi nicio cheltuială pentru a falsifica o relicvă – e celebrul caz al osuarului lui Iacob.

— Dar genul ăsta de oameni despre care vorbeşti tu nu sunt criminali. Îi face fericiţi să ajungă să deţină o operă de artă nepreţuită sau, în cazul ăsta, o relicvă de o uriaşă importanţă religioasă. Ceva tot nu se potriveşte.

— Şi atunci ce crezi că s-ar potrivi? a întrebat John. Cine ar putea ucide ca să pună mâna pe Graal?

*

*   *

Charles Sinclair privea pe fereastra ca un tablou. Va avea răbdare pentru a se face bine înţeles, s-a gândit el privind dincolo de grădini, spre râu.

— Ia loc, i-a spus lui Robert Wingate.

A auzit cum pielea moale a scaunului se lasă sub greutatea lui Wingate.

— Râul nu conteneşte să mă uimească – reprezintă puterea pură.

Sinclair s-a întors pentru a-l privi pe bărbatul pe care îl chemase. Wingate era neliniştit. Arătând cu bărbia spre fereastră, Sinclair l-a întrebat:

— Te-ai gândit vreodată la puterea sa?

L-a privit pe Wingate, părându-i-se că vede un tic nervos la pleoapa stângă a acestuia. Sinclair a făcut câţiva paşi, ajungând în dreptul uriaşului birou din mahon.

— Râul are un singur scop, un singur ţel. Pe parcursul celor trei mii opt sute de kilometri pe care îi străbate e uneori învolburat, alteori molcom, dar nu se opreşte – curge încontinuu pentru a-şi urma destinul. Încet şi sigur curentul spală şi îneacă toate obstacolele. Odată ajuns la destinaţie, se goleşte, unindu-se cu o forţă mai mare decât a sa, Golful Mexic. Oameni au crezut uneori că îl pot controla cu lacăte şi diguri. Au făcut poduri, au navigat pe el, dar nu l-au controlat niciodată. Digurile s-au rupt, podurile s-au prăbuşit, navele s-au scufundat, iar ţărmurile au fost inundate. Toate astea la o simplă toană a râului.

Sinclair s-a aşezat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului său.

— Gardienii se aseamănă cu râul, Robert. Avem un destin, avem un obiectiv pentru care am lucrat secole de-a rândul. Nu vom lăsa ceva să ne stea în cale. Înţelegi asta, da?

Lui Wingate i se zbătea un ochi, pe care l-a frecat cu mâna.

— Bineînţeles.

— Am investit resursele noastre financiare în tine şi în omologi de-ai tăi din Europa şi din alte părţi ale lumii. Fiecare dintre voi joacă un rol important în transformarea lumii – o lume aşa cum a fost ea profeţită. Ţi-a fost alocată o sumă uriaşă de bani şi, mai important, ţi-am încredinţat misiunea noastră. Nu putem lăsa nimic să ne stea în cale. Suntem precum măreţul râu, Robert – înecăm orice obstacol.

Sinclair a făcut o pauză, bătând cu degetele în marginea biroului.

— Absolut, a răspuns Wingate.

— Avem o problemă Robert. Nu ne putem permite asta şi nici nu putem tolera aşa ceva.

Wingate a dat din cap.

— Care problemă?

Pleoapa îi tremura şi un muşchi de sub ochi i s-a încordat. Şi-a trecut mâna peste faţă, atingându-şi ochiul şi obrazul.

— Şantajul ăsta. A atras atenţia lui Cotten Stone. Şi nu vrea să se lase deloc…

— Nu ştie nimic. Adulmecă, încearcă să descopere un punct sensibil. Nu e nimic grav, voi rezolva problema.

— Îţi scoate scheletele din dulap, Robert. Şi a reuşit să facă asta într-un timp extrem de scurt. E la fel de bună, dacă nu chiar mai bună, decât iubitul ei decedat, nu crezi?

— V-am spus, nu ştie nimic. Mă descurc.

Sinclair a luat un stilou dintr-un suport de piele şi a început să-l rotească pe birou în faţa sa.

— Şi scheletul pe care l-a scos ea la lumină – şantajul ăsta – e asemeni unui ţânţar enervant. Nu poţi scăpa de el. Trebuie să-i tragi un plici… să-l omori. Şi ştii ce cred? Că nu mi-ai spus toată povestea. Te-ai fofilat deja de mai multe ori şi nu mi-ai spus toate detaliile.

— Pentru că nu e important. Sunt nevinovat. E doar un nenorocit care încearcă să facă rost de nişte bani. Copilul lui a fost într-una din taberele mele pentru tineret. Acum tatăl susţine că l-am molestat pe băiat şi îmi cere bani pentru a nu face public tot scandalul. Ştie că nu e adevărat, dar şi-a făcut calculele că un candidat la preşedinţie va plăti, ca să nu aibă probleme.

— Robert, Robert, a spus Sinclair, cu accentul său sudic fermecător şi arogant. Nu contează dacă eşti vinovat sau nu. *Acuzaţia* te va distruge. Trebuie să fii fără cusur. Stone nu va scăpa această delicatesă savuroasă. Până o să-ţi dai tu seama va ajunge să fie primul titlu al ştirilor de seară.

Wingate s-a aplecat în faţă, frecându-şi genunchii prin pantalonii de lână.

— Lasă-mă să mă ocup de asta. Nu e ceva care să merite atenţia Gardienilor.

— E treaba noastră să fim atenţi şi să ne facem griji. Sinclair îl studia pe Wingate, întrebându-se dacă nu cumva a pariat pe un cal mort. Oferă-i lui Stone interviul pe care l-a cerut şi explică-i că a fost vorba de o cumplită neînţelegere – că nu e vorba de niciun şantaj. Cere-ţi scuze pentru comportamentul tău urât şi apoi discută cu ea subiecte legate de alegeri. Între timp, vom plăti o sumă generoasă tatălui copilului şi vom avea grijă să nu ne mai deranjeze.

— Şi dacă Stone nu mă crede? Charles, am prieteni care ar putea să aibă grijă de ea o dată pentru totdeauna.

Sinclair a simţit cum un val de căldură îi inundă faţa.

— Nici nu se pune problema. Nu fă nimic iraţional, Robert. Nici să nu te gândeşti la asta.

*

*   *

Telefonul suna în clipa în care Cotten a intrat în apartament. Şi-a aruncat geanta pe canapea şi a răspuns, scoţându-şi mâna stângă din mâneca pardesiului.

— Alo!

— Domnişoară Stone?

Cotten a rămas înmărmurită, cu haina atârnându-i pe umăr.
— Domnule Wingate, ce surpriză?!

PRIETENI

Schimbarea de atitudine a lui Wingate a stârnit curiozitatea lui Cotten. Fusese de acord cu interviul în exclusivitate, aşa că, imediat ce a închis telefonul, şi-a rezervat un bilet de avion spre Miami pentru a doua zi.

Ajunsă pe Miami International Airport, a închiriat o maşină şi s-a îndreptat spre apartamentul Vanessei pentru a lua cina. Au stat până târziu în noapte, povestind la un pahar de vin. Dimineaţa şi-a făcut apariţia mult prea repede.

Cotten se afla în bucătărie, încă transpirată după joggingul matinal pe plajă. Se delecta cu o brioşă cu mure şi o ceaşcă de cafea în timp ce o privea pe Vanessa cum se agita prin bucătărie.

— Doamne, o să întârzii, a spus Vanessa Perez. A muşcat dintr-o brioşă, apoi a băut o gură de suc de portocale direct din cutie. Vrei? a întrebat ea întinzându-i cutia.

Cotten a refuzat-o.

Vanessa a pus cutia jos şi a început să se învârtă prin casă.

— Unde mama naibii îmi sunt pantofii? I-am văzut acum câteva minute. S-a mai învârtit o dată, dărâmând cutia.

Sucul a sărit afară, murdărind-o pe Cotten.

— Rahat, îmi pare rău, a spus Vanessa.

Cotten a luat buretele de vase din chiuvetă şi a început să-şi şteargă bluza de lână şi pantalonii de trening.

— Nu se vor păta, a spus ea. Le bag în maşina de spălat imediat. Hai, nu mai pierde timpul.

Nessi a oftat.

— Mereu sunt un dezastru dimineaţa.

— Crezi că nu îmi mai amintesc cum în timpul facultăţii trebuia să te trag din pat ca să ajungem la primul curs din ziua respectivă? Poate dacă ai încerca să te culci la o oră normală, a spus Cotten cu o faţă serioasă.

Au râs amândouă.

— Mi-ar plăcea să pot să mă lălăi toată ziua pe aici, precum o persoană cunoscută, a spus Vanessa.

— Cum adică mă lălăi? La prânz am un interviu exclusiv cu un candidat la preşedinţie care vrea să mă împace după ce mi-a dat cu flit. Mă voi apuca să mă aranjez imediat ce tu eliberezi baia.

— Ai un serviciu aşa de uşor, a zis Vanessa, încălţându-se. Pui întrebări toată ziua. Cât de greu poate fi?

Cotten s-a dus în living şi s-a aşezat pe canapea.

— Ah, şi să înţeleg că să arăţi bine în timp ce altcineva se îngrijeşte de tine – îţi face părul, te machiază – asta nu e uşor?

Vanessa a părut că se gândeşte la spusele prietenei ei.

— Bine, ai câştigat. De mine e mai bine.

Au râs din nou, în timp ce fotomodelul şi-a luat cheile şi geanta şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit din drum, a fugit până lângă canapea şi a pupat-o pe Cotten pe obraz.

— Sună-l pe prietenul tău, preotul. E o alegere bună pentru tine. I-a zâmbit. Te iubesc.

Cotten a grăbit-o, făcând un gest cu mâna.

— Fugi! Ai întârziat deja jumătate de oră.

— Da, dar nu pot începe fără mine, a răspuns Vanessa, după care a ieşit pe uşă.

Era bine pentru Nessi că era plătită doar ca să arate bine, s-a gândit Cotten. I-ar fi tare greu să supravieţuiască în lumea reală.

S-a rezemat pe spate şi a respirat adânc, hotărându-se să-l sune pe John mai târziu, eventual după ce se va întoarce de la interviu – ştia că, aproape sigur, e sătul să audă despre Thornton şi despre cum se simţea ea de vină.

Trebuia să se uite peste notiţele lui Thornton, trebuia să afle ce a descoperit el şi dacă ea ar fi putut să facă ceva pentru a împiedica moartea lui. Cotten s-a aplecat în faţă, acoperindu-şi faţa cu palmele. „La naiba!”. De ce nu i-a răspuns la telefon? Legănându-se, şi-a cuprins talia cu ambele mâini, parcă pentru a se îmbrăţişa de una singură. „Dumnezeule, trebuie să ies din starea asta”. Şi-a trecut degetele prin păr precum un pieptene.

Şi-a luat apoi caietul spiralat de pe colţul mesei. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să îşi mai revizuiască odată notiţele pe care le pregătise pentru interviul cu Wingate. Ted Casselman o ajutase, sugerându-i mai multe întrebări. Îi scăpase ceva? Uitase ceva? Cum să se poarte cu Wingate? Rece şi distantă sau, dimpotrivă, prietenoasă şi apropiată? Trebuia să scoată cât mai multe de la el, fără să-l enerveze. Caldă, prietenoasă, asta era abordarea potrivită. Îl va omorî cu bunătate – complimente, dulcegării. Întotdeauna trebuie să înmoi biscuitele în miere, aşa îi spunea mama ei. E mai uşor să tragi de un lanţ decât să-l împingi.

Brusc, uşa s-a deschis larg şi Vanessa a dat buzna înăuntru.

— Nenorocita de maşină nu vrea să pornească şi am rămas fără baterie la mobil. A înşfăcat telefonul fix. Trebuie să-mi chem un taxi – probabil o să ajungă într-o oră.

— Nessi, stai. Cotten s-a ridicat şi s-a dus să-şi ia geanta de pe masa din bucătărie. Ia maşina mea închiriată. A scos cheile.

— Şi tu cum ajungi la interviu?

— Pot să-mi chem un taxi. Şi eu nu sunt în întârziere ca tine.

— Eşti absolut sigură?

— La ce sunt buni prietenii? a spus ea de parcă ar fi cântat un vers din Dionne Warwick. I-a întins cheile. Ia-le, nu mai sta la discuţii!

— Eşti o scumpă, a spus Vanessa. Ne vedem deseară. A luat cheile şi a fugit spre uşă. Succes cu Wingate!

Cotten i-a făcut cu mâna, dar uşa se închisese deja. A rupt o bucăţică dintr-o brioşă şi a băgat-o în gură, înainte de a ieşi pe balcon. Undeva în depărtare, câteva iahturi cu vele profitau de briza dimineţii. Fiind în plin sezon, turiştii se tolăneau pe păturile întinse pe plajă, uitând parcă de faptul că sunt în văzul tuturor. Turişti fără griji, s-a gândit ea. O pală de vânt rece s-a abătut dinspre autostrada de nord, făcând-o să tremure, în timp ce frunzele palmierilor foşneau undeva sub balcon.

O scârţâitură i-a atras atenţia. Sub balcon se afla o parte din parcarea blocului, stricând parcă frumuseţea peisajului. Vanessa traversa zona asfaltată. S-a uitat în sus şi a făcut cu mâna, apoi a deschis uşa maşinii lui Cotten şi s-a urcat în ea.

Nessi era cea mai în vârstă adolescentă pe care o cunoştea, s-a gândit Cotten. Avea multe cunoştinţe, dar Nessi era singura ei prietenă. A aruncat o ultimă privire spre plajă, după care s-a întors înăuntru.

În clipa următoare s-a văzut o lumină puternică, apoi s-a auzit un bum precum un tunet, iar Cotten a fost trântită la podea cu faţa în jos. Un ţiuit puternic i-a inundat urechile. Se simţea de parcă ar fi fost lovită cu un baros în cap, de parcă ceva i-a tras tot aerul din piept.

Totul în jur a devenit negru.

Încet, Cotten şi-a deschis ochii, dar vedea totul în ceaţă. Lumini şi umbre se învârteau în jurul său. Ceafa, picioarele şi mâinile o usturau, de parcă s-ar fi bronzat prea tare.

Pe măsură ce reuşea să se concentreze, şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur. Cioburile de la geamuri şi de la uşa glisantă erau împrăştiate prin toată încăperea, precum nişte aşchii de gheaţă.

Şi se auzeau trosnituri ca de lemne uscate. Un foc.

Ridicându-se în patru labe, a auzit în depărtare strigăte şi un cor de alarme de maşină. Dinspre balcon se simţeau venind valuri de căldură. Cotten s-a chinuit să se ridice în picioare. Privind spre parcare, a simţit cum i se pune un nod de frică în gât. Stătea şi privea înmărmurită imaginea din faţa sa, fără să mai simtă frigul de afară.

Flăcări şi fum negru ieşeau din ceea ce fusese maşina ei închiriată. Nu mai era o maşină – acoperişul, portierele şi capota se făcuseră praf, metalul era contorsionat precum o cutie de conserve. Câteva maşini din jur luaseră şi ele foc.

— Nessi, a ţipat ea, aplecându-se peste balustradă.

Oriunde se uita putea să vadă rămăşiţe – bucăţi de portieră, o fâşie din capotă, frânturi de tapiserie şi pluş din scaune, o servietă deschisă, bucăţi de hârtie, cioburi… un pantof al Vanessei.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, a murmurat ea.

Cotten încerca să se liniştească, ţinându-se de balustradă în timp ce îşi punea gândurile în ordine. Era mult prea grav pentru a fi vorba de un rezervor de benzină care a luat foc. Doar o explozie puternică putea să facă asemenea ravagii – încă alte cinci maşini erau în flăcări. Iar unda de şoc a dărâmat-o, făcând ca ramele pozelor de pe zid să se facă ţăndări. Ferestrele şi uşile balconului se transformaseră în cioburi – mobila din balcon era răsturnată.

O bombă.

Şocul acestui gând a fost mai puternic decât explozia efectivă. Bomba a fost pusă pentru ea, nu pentru Vanessa.

În depărtare se auzeau urletele sirenelor. Lumini roşii şi albastre clipeau intermitent.

Vanessa murise. Oh Doamne, prietena ei… prietena ei.

Trebuia să fugă. Cineva voia să o omoare.

Cotten şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre uşă. Ajunsă în capătul coridorului, şi-a înfipt degetul în butonul de la lift. „Haide odată!“. A apăsat din nou, privind cum se stinge beculeţul fiecărui etaj pe măsură ce liftul se apropia. Într-un final, clopoţelul a scos un sunet, după care uşile liftului s-au deschis în lateral. Cotten s-a lipit de pereţii metalici ai cabinei. A apăsat de cinci şase ori pe butonul de parter, atât de tare încât o durea buricul degetului.

„O Doamne, o Doamne!”

Respira atât de tare, încât simţea cum aerul îi presează timpanele. Simţea cum sângele îi fierbe prin gât, pe sub păr, chiar şi în încheieturile mâinilor.

Uşile s-au deschis şi a ajuns în holul de la parter. O mulţime de oameni se strânsese deja pentru a privi focul. Privirea îi sărea de la o persoană la alta - feţe, profiluri, cefe. Oare era aici – omul care pusese bomba? Oare persoana care vroia să o omoare se uita la ea în clipa asta?

Şi-a făcut loc prin mulţime, îndreptându-se spre uşa ce dădea pe terasa cu piscină. Mergea normal, privind în faţă, încercând să nu dea nimănui nimic de bănuit.

Încerca să-şi stăpânească pornirea de a o rupe la goană, deşi frica făcea ca inima ei să bată cu putere, iar plămânii să tragă şi să scuipe aer tot mai repede.

Uşa! Ieşi odată pe nenorocita aia de uşă!

Deschizând uşa larg, a traversat terasa care împrejmuia blocul, a ocolit clădirea şi a luat-o la fugă pe trotuarul dinspre South Beach.

Sirenele maşinilor de intervenţie se făceau auzite din toate direcţiile.

Cotten a alergat pe Ocean Drive şi apoi s-a îndreptat spre sud, trecând printre curioşii care se duceau să vadă ce se întâmplă. „Scuze! Scuze!” a ţipat ea, făcându-şi loc. A aruncat o privire scurtă peste umăr. Fum negru – maşini roşii – nebunie.

A străbătut în mare viteză o alee, apoi a traversat Collins Avenue, alergând printre parcări şi clădiri, îndreptându-se tot spre sud pe Washington Avenue. A lăsat în urmă Joe’s Stone Crabs şi s-a dus spre parcul pe care îl vedea în faţă, pe stânga.

S-a dus în grabă spre clădirea de beton din interiorul parcului – o toaletă publică. A privit înapoi pentru a se asigura că nu o urmăreşte nimeni.

Cotten a intrat în toaleta pentru femei şi s-a încuiat într-o cabină. S-a cuibărit pe vasul de WC, cu mâinile strânse în jurul taliei şi a început să se legene. „Oh Nessi, Nessi.” îi auzea aievea pe Dionne Warwick, Gladys Knight, Stevie Wonder şi Elton John cântând.

Knowin’ you can always count on me, oh, for sure…
That’s what friends are for.
(Să ştii că poţi conta oricând pe mine, cu siguranţă…
De asta există prietenii.)

Cotten a plâns până când, epuizată, a rămas fără aer. Simţea că pieptul şi gâtul o ard.

Privind în jos, a văzut o picătură de sânge căzută pe podea. Şi-a ridicat mâna şi şi-a pipăit mai întâi faţa, apoi a dus mâna în spatele capului. O şuviţă de păr era umedă şi lipicioasă. S-a uitat la sângele de pe degete. Pipăind cu atenţie, a găsit un ciob de sticlă înfipt în piele. Şi-a dat la o parte părul pe cât a putut şi a tras de ciob, scoţându-l din piele. Unde mai avea tăieturi?

A rupt o bucată de hârtie igienică şi a împăturit-o sub forma unui tampon pe care l-a presat pe scalp în locul de unde scosese sticla. S-a gândit din nou la Vanessa, rugându-se ca măcar să nu fi suferit, să fi murit într-o clipă.

„O Doamne, Nessi. Îmi pare atât de rău“!

Cotten a aşteptat timp de zece minute. Zgomotul sirenelor a început să se piardă prin sunetele traficului, al pescăruşilor şi al copiilor care se jucau în parc.

Simţind, în sfârşit, că se află în siguranţă, a ieşit din cabină şi s-a dus la chiuvetă să se spele. Avea doar câteva pete de sânge în jurul gulerului. Le-a spălat pe fiecare până când au rămas doar ca nişte pete de rugină vechi.

Şi-a făcut destul curaj să iasă din toaletă. La câteva sute de metri, sunetul şuierat al frânelor unui autobuz ce oprea în staţie a gonit un stol de porumbei. Nu se gândise să-şi ia mobilul când a fugit din apartamentul Vanessei. Nu se mai putea întoarce acum.

Undeva, lângă o fântână arteziană de cealaltă parte a unei zone verzi se zăreau trei telefoane publice. S-a îndreptat spre ele, cu capul în pământ. După ce s-a uitat de câteva ori peste umăr, a ridicat receptorul şi a format zero.

— Aş dori să efectuez un apel cu taxă inversă către White Plains, New York, a spus ea. Colegiul Saint Thomas, doctorul John Tyler.

A urmat o pauză lungă, înainte ca centralista să revină pe fir pentru a-i cere numele.

— Cotten Stone. John?

Nu s-a întâmplat nimic timp de câteva clipe. Apoi a auzit vocea lui John.

— Cotten, ce s-a întâmplat. Te simţi bine?

— Au încercat să mă omoare!

LACUL LURE

În inima defileului Hickory Nut din Carolina de Nord se găseşte un lac splendid, pe care National Geographic *l-a trecut pe lista celor mai frumoase lacuri artificiale din lume. Apa strălucitoare a râului Rocky Broad străbate cheile Hickory Gap printr-o vale care are forma crucii Ordinului Templier şi se varsă în lacul Lure.*

*

*   *

Cotten urmărea cu atenţie tot ce se petrece în jurul ei, în timp ce vorbea la telefonul din parc. Terminase de povestit detaliile despre moartea Vanessei.

— Cei care mi-au aruncat în aer maşina probabil cred că Thornton a apucat să-mi spună ce a descoperit. Consideră că eu ştiu tot ce aflase Thornton. Ce să fac? Nu pot să merg acasă. Ştiu unde locuiesc.

— Ai vreun ban la tine?

— Patruzeci sau cincizeci de dolari. Şi am câteva carduri, aş putea să scot nişte bani.

— Trebuie să pleci din Florida. Să dispari.

— Nu ştiu unde să merg, ce să fac.

— Cotten, ascultă-mă. Părinţii mei au o cabană la munte, în apropierea lacului Lure din Carolina de Nord. Nimeni nu se duce acolo în perioada asta a anului. Acolo ai fi în siguranţă, până reuşim să ne dăm seama ce se întâmplă. Ia-ţi un bilet de avion spre Asheville. E cel mai apropiat aeroport.

— OK, OK, a răspuns Cotten. Asheville.

— Exact. Apoi închiriază o maşină. Sună-mă când ajungi în Asheville şi o să-ţi explic exact cum să mergi de acolo.

Cotten s-a întors pentru a mai privi odată spre parcare, răsucind firul telefonului.

— În regulă, a zis ea.

— Un vechi prieten de familie locuieşte în apropiere de Chimney Rock. El are grijă de căsuţa noastră pe timpul iernii – are o cheie. O să-l anunţ că soseşti.

A înghiţit în sec, îşi simţea gâtul strâns.

— Mi-e frică.

— Ştiu, Cotten. Concentrează-te până ajungi acolo. Trebuie să te ducem într-un loc sigur şi apoi le rezolvăm pe toate.

— John…

— Da?
— O să vii… să fii acolo cu mine?
A urmat o pauză lungă.
— Da, a răspuns el înainte de a închide.

*
*   *

— Am nevoie de un bilet pentru următorul zbor spre Asheville, Carolina de Nord. Clasa economică, doar dus.
Cotten era în faţa ghişeului celor de la Delta din aeroportul Miami. Agenta companiei s-a uitat în calculator.
— Următorul zbor pleacă la 12.55
— E bine, a răspuns Cotten, privind în jur fără să pară agitată.
— Trebuie să schimbaţi avionul în Atlanta. Şi ajungeţi în Asheville la cinci fără un sfert. Vreţi să…
— Da. S-a uitat în sus la ceas. Era 11.05
— Preţul total, incluzând taxe este cinci sute şaizeci şi unu şi cincizeci de cenţi.
Cotten a băgat mâna în geantă şi şi-a scos portofelul. A luat cardul dinăuntru şi i l-a dat agentei.
— Vă puteţi grăbi, vă rog.
— Am nevoie de un act cu fotografie, vă rog.
Şi-a scos permisul de conducere şi i l-a înmânat.
— Această adresă din New York este cea actuală?
— Da.
După ce a introdus în calculator toate datele, agenta a trecut cardul prin aparatul de plăţi electronice şi a aşteptat să primească o confirmare de plată. Cotten a privit cum femeia repetă întreaga operaţie.
— Îmi pare rău domnişoară Stone, dar cardul e refuzat.
— E imposibil, a spus Cotten, simţind cum un val de căldură intensă i se răspândeşte prin corp. Puteţi să mai încercaţi odată?
— Am încercat deja de două ori. Nu mai aveţi alt card?
Cotten şi-a scos cardul de debit, ştiind că are suficienţi bani în cont pentru a putea plăti biletul.
— Sunt convinsă că trebuie să fie o eroare.
— E posibil ca sistemul băncii să aibă o problemă.
Agenta a încercat să facă plata şi cu al doilea card şi a privit spre ecranul pe care trebuia să primească o confirmare.
— Îmi pare rău, nu vrea.

Enervată, Cotten transpirase toată. Şi-a luat cârdurile înapoi. Ştia că nici cele pe care nu le încercase nu vor funcţiona. Cine încercase să o ucidă îi blocase şi conturile. Dumnezeule, s-a gândit ea. Cine are atâta putere?

— Puteţi plăti cash, i-a sugerat femeia.

— Nu am…

Cotten s-a întors şi a plecat, simţind cum femeia o fixează cu privirea. „Oh, Doamne, ce se întâmplă? Cum au reuşit să-mi facă toate astea într-un timp atât de scurt”? Avea aproximativ cincizeci de dolari în geantă, nimic mai mult. Nici măcar un bancomat nu i-ar fi fost de folos.

A găsit un telefon şi l-a sunat din nou pe John. Nu i-a răspuns. „La naiba, pe mobil. Ce număr avea”? Cotten a căutat prin poşetă şi şi-a scos portofelul. A parcurs repede cărţile de vizită pe care le pusese deoparte. „Haide, haide”! Într-un final a găsit-o. O ţinuse de la prima lor întâlnire. Mâinile îi tremurau, aşa că s-a chinuit un pic să citească numărul pe măsură ce îl forma.

— Nu am reuşit să dau de tine, a răbufnit ea după ce el a acceptat apelul cu taxă inversă.

— Linişteşte-te, i-a răspuns John. Calmează-te şi vorbeşte cu mine.

Cotten i-a explicat ce se întâmplase.

— Lasă-mă jumătate de oră, apoi du-te înapoi la cei de la Delta. Voi comanda eu biletul şi îl plătesc. Şi îţi inchiriez o maşină de la Avisul din Asheville.

— Îmi pare rău că a trebuit să… Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Vom trece peste asta, Cotten. Dar ai grijă de tine. Sună-mă când aterizezi. Iau şi eu avionul într-acolo cât pot de repede.

— Când?

— Diseară – cel târziu mâine. OK?

— Da.

După o jumătate de oră, Cotten s-a îndreptat spre oficiul de bilete al companiei Delta, dar a ales o altă agentă.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o aceasta.

— Aveţi un bilet pentru mine. Mă numesc Cotten Stone.

Femeia a introdus câteva informaţii în calculator.

— Puteţi să-mi arătaţi un act?

Cotten şi-a scos permisul de conducere şi l-a pus pe ghişeu. Agenta l-a verificat şi i l-a dat înapoi.

— Îmbarcarea începe în douăzeci şi cinci de minute, terminalul D, poarta 23. Aveţi bagaje pentru cală?

— Nu, a răspuns Cotten.

*

*   *

— Doamne Sfinte, Cotten, te-am crezut moartă, a spus Ted Casselman. Ce naiba se întâmplă?

— Nu am fost eu în maşină. A fost prietena mea. Cotten se îneca în lacrimi, răsuflând în telefon. Ted, au ucis-o pe Vanessa. Şi-a tras nasul şi l-a şters cu marginea mânecii.

— Cine? Despre ce vorbeşti?

— Şi l-au ucis şi pe Thornton.

— Cotten, nu înţeleg nimic din ce spui.

— Ted, mi-au blocat până şi cardurile. Mă urmăresc – vor să mă omoare pentru că ei cred că ştiu ceva – ceva ce mi-ar fi spus Thornton. Dar Thornton nu mi-a zis nimic. Nu ştiu cine sunt oamenii ăştia. Mi-e frică de nu mai pot.

— Unde eşti?

Cotten s-a uitat pe geamul avionului şi a privit pătura groasă de nori fără să răspundă.

— Cum pot să te ajut dacă nu ştiu unde eşti?

Linişte.

— Cotten, te rog?

— Află de ce îi era frică lui Thornton, la ce lucra, ce descoperise.

— Voi încerca. Dar cum pot să te ajut în clipa asta?

— Nu poţi, i-a zis ea.

*

*   *

Cotten conducea maşina închiriată din aeroportul regional Asheville, prin ninsoare, de-a lungul drumului US64. A trecut prin oraşul Bat Cave, îndreptându-se spre Chimney Rock. Îşi amintea că văzuse filmul *Ultimul mohican* şi că în acel moment îşi dorise să vadă zona în care acesta fusese filmat. Era aproape de a avea această ocazie.

John îi dăduse toate indicaţiile necesare când îl sunase de la aeroport. Îi spusese că, deşi cabana nu e departe de oraş, drumul până la ea va fi unul şerpuit, îngust şi extrem de anevoios. În clipa în care a ieşit de pe US64, a realizat că nu o minţise. Nu era obişnuită cu drumurile de munte, în special pe vreme rea. Ninsoarea se transformase într-o măzăriche, apoi într-o ploaie îngheţată – un amurg cenuşiu-argintiu învăluia muntele întunecat.

Cotten urma drumul de ţară, întrezărind din când în când prin ninsoare luminile şterse ale fermelor din depărtare. Ştergătoarele se mişcau parcă pe ritmul melodiei de la radio, iar Cotten se chinuia să vadă căsuţa poştală înscrisă

cu numele Jones, pe marginea drumului. A făcut dreapta pe o alee murdară şi a continuat să conducă spre o fermă veche cu două nivele.

Lumina de pe verandă s-a aprins în clipa în care a bătut la uşa cu geam de pe faţada clădirii.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Stone, a spus fermierul în timp ce deschidea uşa. Numele meu este Clarence Jones. Intraţi, înainte să îngheţaţi de frig!

Cotten bănuia că bărbatul are cam şaptezeci şi cinci de ani. Avea părul des, grizonat, pometţii lăsaţi şi purta o salopetă. Cocoaşa şi mâinile mari erau semne ale faptului că îşi petrecuse toata viaţa muncind din greu.

— Luaţi un loc acolo, până aduc eu cheia, a spus Jones, bătând uşor cu mâna pe canapea.

— Mulţumesc, a răspuns Cotten. Mobila era veche şi simplă, dar confortabilă. Pereţii erau acoperiţi de fotografii, cel mai probabil cu familia. Jones fusese un bărbat frumos în tinereţe.

— Aceasta este soţia dumneavoastră? l-a întrebat Cotten când s-a întors. A arătat cu capul spre un portret într-o ramă aurie.

— Da, ea e Lili a mea. A murit acum aproape cinci ani. Mă enerva de dimineaţa până seara. Acum, însă, mă simt singur. Mi-e dor de ea. A pus cheia pe măsuţa de cafea din faţa lui Cotten. Aceasta este cheia de la cabana familiei Tyler. Am fost deja până acolo, să dau drumul la gaz. O să vreţi oricum să faceţi focul, dar va fi măcar călduţ când o să ajungeţi acolo.

— Aţi făcut un gest foarte frumos.

— Fiul lui Owen Tyler mi-a spus că aveţi nevoie să fugiţi de lume pentru ceva timp. Aţi ales locul cel mai potrivit.

— Sper.

— O să fiţi singură acolo?

— Nu, John vine şi el.

— Atunci nu e nevoie să vin să vă verific.

— Sunt sigură că o să mă descurc.

— Nu există telefon, deci, dacă veţi avea nevoie de ceva, va trebui să coborâţi până în oraş. Există o alimentară şi o benzinărie în Chimney Rock.

— Am să ţin minte. Cotten s-a uitat la ceas. Ar trebui să mă aştern la drum. Sunt destul de obosită. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă.

— Am înţeles. E obositor să călătoreşti. Luaţi-o pe drum şi când ajungeţi puteţi să vă odihniţi. Drumul e un pic mai dificil, nu vă grăbiţi. Jones a urmat-o pe verandă. Când plecaţi de aici, vă întoarceţi de unde aţi venit până când vedeţi un semn alb pe care scrie cu roşu Riverstone. Aşa se numeşte cabana lui Tyler. O luaţi pe drumul de pământ – către nord. E destul de abrupt, dar trebuie să urcaţi

pe munte. E singura cabană de acolo. Lumina din faţă ar trebui să fie aprinsă. Faceţi focul cum ajungeţi şi până adormiţi va fi cald şi bine.

— Mulţumesc încă o dată domnule Jones, a spus Cotten, strângându-i mâna.

Cotten a pornit căldura la maxim în maşină şi a întors, îndreptându-se spre drumul principal. Ploaia se transformase la loc în ninsoare. După puţin timp a văzut semnul cu Riverstone.

A intrat pe drumul îngust şi a putut auzi cum pietrişul scrâşneşte sub cauciucuri pe măsură ce urca panta. Copacii de pe margini aveau trunchiul gros, unii cu frunzele căzute iar alţii verzi, pereni. Majoritatea însă îşi pierduseră frunzele. Din loc în loc puteai vedea bucăţi de stâncă ieşite din munte, pe măsură ce drumul îşi făcea loc prin acesta. Aproape de vârf, vântul a început să bată mai tare, aruncând valuri de zăpadă în faţa maşinii. Jones avusese dreptate. Panta era extrem de abruptă. A fost nevoită să tureze tare motorul în câteva ocazii. Cauciucurile îşi făceau loc prin noroi şi alunecau pe bucăţile de gheaţă.

Cabana apăru ca o fantomă în lumina farurilor. Un bec galben, aprins pe verandă, pâlpâia precum un far prin ninsoare. Înăuntru mai era o lumină aprinsă în mica bucătărie, deasupra chiuvetei. Un miros greu, de mucegai şi aer închis a izbit-o pe Cotten în clipa în care a început să meargă prin cabană pentru a aprinde lămpile. În frigider a găsit un bax de bere Budweiser şi câteva cutii de suc. Cam atât. Prin dulapuri a descoperit câteva borcane cu conserve de legume şi dulceţuri făcute în casă, câteva cutii de carne de porc şi fasole, amestecuri de fructe şi câteva mirodenii.

După ce a inspectat toate camerele, Cotten a făcut focul cu surcelele pe care le-a găsit lângă şemineu – *lemnişoare*, cum obişnuia tatăl ei să le numească. Nu a durat mult până când a putut să pună pe foc un buştean, clipă în care flacăra a izbucnit puternic, încălzind întreaga cameră.

Pe post de cină şi-a desfăcut o conservă de legume şi o bere. Cotten s-a trântit pe băncuţa de lângă masa formată dintr-un blat şi două capre. O masă copioasă, s-a gândit ea, sorbind din bere.

Vântul a început să bată mai tare şi Cotten s-a dus să zgândăre focul – fulgii se izbeau de geamuri precum nişte cuie. Gândurile i-au fugit către Thornton şi către Vanessa – fostul ei iubit şi cea mai bună prietenă a sa.

Ucişi.

Simţea cum viaţa ei se fărâmă. John era singurul în care putea să aibă încredere. Şi poate că îi punea şi viaţa lui în pericol.

Cabana bătrână gemea, împinsă de vântul năprasnic, iar copacii din jurul ei scârţâiau precum corăbii de lemn într-o furtună. S-a întins pe canapea şi a privit focul până când a adormit.

Cotten a visat că aude muzică – ritmul acesteia acoperind urletul vântului. Şi se auzeau râsete. Ţipete şi cântece. Se simţea trasă şi împinsă printr-o mulţime uriaşă de oameni.

Brusc, a simţit miros de lumânări aprinse şi de tămâie. Precum zumzăitul albinelor, mai multe persoane se rugau. Simţea o respiraţie fierbinte ce îi mângâia obrazul; cineva îi şoptea la ureche.

Geh el crip ds adgt quasb. Tu eşti unica persoană care îl poate opri.

Cotten a sărit în picioare. Încercând să se trezească cât mai repede, şi-a dat părul pe spate şi s-a uitat lung spre focul ce se domolise, transformându-se în jar încins. Dar nu doar cuvintele preotesei o treziseră. Auzise un zgomot pe verandă.

Privind afară pe geam, a văzut cum lumina portocalie a cabanei colorează maldărele de zăpadă, în depărtare, maşina se transforma încet într-o uriaşă movilă albă.

Cotten a crăpat uşa, lăsând un val de frig arctic să pătrundă înăuntru. Lumina din casă a ajutat-o să vadă mai bine – în zăpada de pe verandă se puteau distinge urme de paşi. Oare erau ale ei, de când sosise acum câteva ore, sau erau proaspete? Oare au şi găsit-o?

Cotten a trântit uşa, încuind broasca şi punând lanţul. S-a plimbat de la un geam la altul, verificând încuietorile acestora. Mulţumită de faptul că totul era ferecat, a înteţit din nou focul până când acesta a început să trozească, alungând vuietul furtunii.

Una câte una, a stins toate luminile, apoi s-a calmat, privind pe furiş printre draperii şi jaluzele pentru a se asigura că nu există niciun intrus. Prin întunericul nopţii nu putea vedea decât zăpadă şi copaci îndoiţi de vânt.

Cotten s-a uitat la ceas – era ora trei. Soarele trebuia să răsară în curând.

A găsit un pistol vechi şi o cutie de gloanţe deasupra şifonierului din dormitor. După ce a încărcat arma, s-a întors pe canapea şi s-a aşezat, cu pistolul lângă ea, privind spre uşă. Aştepta. Era pregătită.

MAGNOLIA

Sinclair stătea în camera de video-conferinţe din interiorul vilei sale privind spre monitoarele stinse. Trecuse deja mult timp de când chipurile Gardienilor dispăruseră de pe acestea. Şi-a lăsat capul pe spate; se simţea obosit de toate cererile care îi erau adresate. Acum, odată cu începerea ultimei etape, trebuia să evalueze activitatea Gardienilor aproape zi de zi. Bătrânul trebuia să fie mulţumit, satisfăcut – programul trebuia respectat cu stricteţe. În plus, lui Sinclair îi reveneau îndatoririle cele mai complexe – de la obţinerea Graalului până la rezolvarea părţilor ştiinţifice. Uneori i se părea că devotamentul său în cadrul proiectului nu era apreciat sau respectat suficient.

Şi mai era toată problema cu Wingate şi Cotten Stone. Ce naibii gândise Wingate când s-a hotărât să angajeze pe cineva să o asasineze pe femeie? Wingate nu făcea faţă presiunii – asta era tot mai clar. Şi avea o problemă cu respectatul ordinelor.

Cu coada ochiului, Sinclair l-a văzut pe Ben Gearhart.

— Intră.

— Cum a fost? a întrebat avocatul.

— Bine, i-a răspuns Sinclair, păstrând pentru sine gândurile de după video-conferinţă. S-a răsucit cu scaunul şi s-a uitat spre nişa din perete, de deasupra biroului său – în ea se găsea o cruce a ordinului templier şi imaginea trandafirului. Suntem atât de aproape Ben. Toate planurile noastre – întreaga noastră muncă sunt aproape să fie răsplătite.

Gearhart a aprobat, dând din cap, dar Sinclair şi-a putut da seama că e ceva ce îl nelinişteşte pe avocat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Charles… e aici. L-am văzut afară, pe terasă.

— Rahat. Sinclar a închis ochii şi şi-a pus două degete pe frunte, chiar deasupra nasului. Nu avea nevoie de asta acum.

*

*   *

Bătrânul domn avea o alură îngrijită şi relaxată. Se afla în foişor, aşezat într-un scaun împletit din răchită, cu spătar înalt.

— Bună ziua, l-a salutat Sinclair. Mă uimiţi, nu am ştiut că veniţi. A păşit în interiorul foişorului. Tocmai am terminat o altă video-conferinţă cu Gardienii, i-am pus la curent cu toate noutăţile.

— Tehnologia e incredibilă, Charles. Mă uimeşte.
Sinclair s-a îndreptat către o bancă şi s-a aşezat.
Credea că ştie despre ce vrea Bătrânul să vorbească.
— Proiectul decurge foarte bine şi conform programului stabilit.
— Mă bucură să aud asta. Vezi tu Charles, aveam impresia că unele amănunte au rămas încă nerezolvate. Aceste detalii pot fi foarte deranjante. Deşi deranjante poate că nu e cel mai potrivit cuvânt, înşelătoare ar putea să fie mai potrivit.
Sinclair şi-a aranjat nervos nodul cravatei. Brusc, simţi o presiune asupra laringelui – o senzaţie similară cu mâinile unei persoane care îl strângea uşor de gât.
— Cardinalul ne-a livrat potirul, exact aşa cum am plănuit, a spus Sinclair. Ianucci s-a descurcat de minune, aşa cum prevăzusem.
Chipul Bătrânului era de piatră.
— Vaticanul ştie că Ianucci a înlocuit potirul.
Stomacul lui Sinclair s-a contractat.
— Ştiam că îşi vor da seama. Dar nu a apărut nimic în presă.
— Şi nici n-o să apară. Ar fi mult prea jenant pentru Biserică să recunoască faptul că a fost trădată de unul dintre capii săi. Vor trece totul sub tăcere, şi probabil că în următoarele zile vor anunţa pensionarea lui Ianucci. Un fapt foarte bun pentru noi. Din tonul vocii, Sinclair simţea că Bătrânul vrea să ajungă undeva cu toate astea – vorbea încet în mod voit, chipul său avea o expresie deosebită şi folosea multe pauze în relatare. Atenţia la detalii e extrem de importantă, a spus Bătrânul. Ştii asta. Ridurile din jurul ochilor săi s-au accentuat. Nu-l pierde din vedere pe cardinal, nici măcar pentru o clipă. Şi trebuie să o ţii pe Stone departe. Nu poţi să te relaxezi. În clipa în care Ianucci îşi duce sarcina la bun sfârşit, scapă de el.
Sinclair a dat din cap, privind spre râu. Trecea peste orice îi stătea în cale.
— Am început munca de laborator, a spus el, schimbând subiectul. S-ar putea chiar să fim cu o zi înaintea programului. E o etapă delicată, nu vrem să ne grăbim, riscând o eventuală eroare.
— Oh, sunt convins că ştiinţa se află acolo unde îi este locul, Charles. Eşti cel mai bun din lume – exact omul care poate să producă miracolul, nu-i aşa? A făcut o pauză. Totul trebuie să fie perfect, Charles. Nu putem accepta altceva.
Ochii Bătrânului îl sfredeleau pe genetician. Sinclair recunoştea furia – putea vedea flăcările iadului arzând în spatele acelei priviri.
Strânsoarea pe care o simţea Sinclair asupra gâtului începu să dispară.
— Acum, povesteşte-mi despre fiascoul care a ieşit la Miami.
Sinclair şi-a schimbat poziţia, îndreptându-şi spatele de spătarul băncii.

— Wingate, a spus Sinclair. S-a decis să se ocupe personal de problemă. Nu înţelege. Lucrează într-un sistem bazat pe minima informare. Dar i-am spus să nu se atingă de Stone – să îi acorde doar un interviu, să o farmece, să nege povestea cu şantajul.

Sub privirea Bătrânului, Sinclair îşi simţea stomacul de parcă ar fi băut acid.

— În mai puţin de o oră de la atac, am încolţit-o. I-am blocat contul bancar şi cardurile. Era izolată, aproape prinsă. Dar i-a sărit în ajutorul prietenul ei, preotul. În clipa în care Stone a încercat să cumpere un bilet de avion spre Asheville am început să facem mai multe verificări şi am descoperit că familia lui deţine o proprietate în zonă. Se află acolo în clipa asta. A ajuns noaptea trecută. Credem că preotul se îndreaptă şi el într-acolo.

— Şi?

— Ea şi preotul sunt pe fugă. I-am ţinut sub presiune. E doar o chestiune de timp.

Bătrânul şi-a pus un picior peste celălalt şi s-a întors pentru a privi uriaşa magnolie din apropierea foişorului.

— Sunt nerăbdător să o văd din nou înflorită, Charles. Boboci mari, albi. Un parfum deosebit. Una dintre creaţiile cele mai reuşite, nu ţi se pare? Şi-a întors privirea spre genetician. Deschizi ferestrele pentru a permite aromei să fie purtată prin casă de briză, nu-i aşa? Ar fi păcat să nu o faci.

— Când este înflorită, a răspuns Sinclair, întrebându-se dacă discuţia avea un scop sau…

— O floare perfectă nu are boboci ce nu înfloresc. Aşa ceva supără ochiul. Un horticultor nu are ce face cu flori imperfecte. Le înlătură fără nicio ezitare. Wingate e un boboc ce nu va înflori. Sunt sigur că înţelegi ce vreau să spun.

NOTIŢELE LUI THORNTON

Un bufnet a făcut-o pe Cotten să se trezească – nu adormise adânc.

— La naiba, a murmurat ea, scoţând pistolul şi traversând camera spre fereastra din lateral.

Urmărise şi ascultase toată noaptea, uneori cu mâna pe armă. Când a văzut că soarele se pregăteşte să răsară, s-a relaxat şi a moţăit.

Acum lumina palidă a dimineţii se strecura în cameră. Cotten a dat perdeaua la o parte doar un centimentru, pentru a putea să arunce o privire afară.

Un Jeep Cherokee roşu era parcat lângă maşina ei închiriată.

Cotten s-a tras de lângă geam şi s-a lipit cu spatele de zid. Nu credea că ar putea să fie Jones. Un jeep roşu nu prea era pe stilul lui şi, în plus, nu văzuse vreunul la fermă.

Din nou s-a auzit un zgomot. Deja se trezise suficient cât să îşi dea seama ce era. Cineva bătea la uşă.

S-a uitat prin vizor, ţinând revolverul cu ambele mâini. Pe verandă era un bărbat care stătea cu spatele la uşă. Avea capul acoperit de gluga de la haină.

— Cine e? Cine-i acolo?

S-a întors şi i-a zâmbit, dându-şi jos gluga.

— John! a deschis larg uşa şi şi-a pus braţele în jurul gâtului său. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns.

— Nu vroiai să mă împuşti, nu?

— E o idee care mă înspăimântă.

— Hai înăuntru, o să îngheţi, i-a spus el apucând-o de umeri şi răsucind-o, după care a împins-o înainte în casă. Cotten, îmi pare teribil de rău, am auzit despre prietena ta, Vanessa.

John a închis uşa şi şi-a dat jos haina. Cotten simţea un nod în gât.

— Nessi avea defectele ei, dar un prieten bun, drăguţ, de nădejde. Nu merita să moară aşa.

— Nimeni nu merită. Şi-a agăţat paltonul în cuier şi şi-a frecat mâinile între ele repede. Te poţi gândi la cineva care crezi că îţi doreşte răul?

Cotten a dat din cap.

— Nu. Adică, am enervat pe destui oameni la viaţa mea, dar nu într-atât de tare încât să îşi dorească să mă arunce în aer.

Mai întâi Thornton, apoi Vanessa, eu sunt următoarea pe care o vor omorî.

— John, dacă cineva şi-ar fi dorit să îl ucidă pe Thornton şi să facă totul să pară un accident, cât de greu ar fi putut fi? Mai ales ţinând cont de problemele sale de sănătate. Mă gândesc, dacă sunt într-atât de puternici să mă blocheze aşa cum au făcut-o, atunci cu siguranţă că au putut fi capabili să afle tot ce au vrut despre Thornton. Au făcut ca moartea să pară una din cauze naturale.

— Dar bomba pusă în maşină nu mai putea fi mascată ca o cauză naturală. Nu putea fi considerată nici măcar accident.

Cotten s-a trântit pe canapea, întinzându-şi picioarele în sus.

— Asta mă derutează şi pe mine. Să fii atât de meticulos când a fost vorba să îl ucizi pe Thornton, dar atât de brutal când a venit vorba de mine. Nu înţeleg. Prima parte a fost extrem de inteligentă, iar a doua a fost o crimă evidentă. Şi nu există nicio legătură. În afară de Graal. Este singurul fir care ne leagă pe Archer, pe Thornton şi pe mine. Vanessa s-a aflat unde nu trebuia, când nu trebuia.

— Mai ştie cineva că eşti aici? Ai vorbit cu cineva?

— Nu, doar cu tine şi cu Jones. Cotten şi-a apăsat ochii cu podul palmelor, sperând să îi ia din durerea de cap pe care o resimţea. Stai! L-am sunat şi pe Ted Casselman din avion, dar nu i-am spus unde mă duc.

— Ai dormit cât de puţin?

— Nu prea. Cred că am avut un vizitator undeva pe la miezul nopţii, dar e posibil să fi fost doar imaginaţia mea. Nu îmi mai dau seama. Sunt atât de tensionată încât sar în sus la orice zgomot. Mă bucur că eşti aici. Poate că aşa reuşesc să îmi cobor garda, măcar puţin.

— Hai să găsim ceva să ne încălzim, apoi îmi povesteşti mai multe.

S-a dus după el în hol.

— Eu nu am reuşit să găsesc nici cafea nici ceai astă noapte.

— Am o rezervă secretă, i-a răspuns John.

L-a privit cum deschide uşa unei cămări. A dat la o parte un aspirator şi un mop, lăsând să se vadă nişte trepte înguste undeva în spate.

— În pivniţă e rece în perioada asta a anului şi nu trebuie să îmi bat capul că altcineva o să cureţe frigiderul sau dulapurile de bucătărie şi o să arunce din lucruri. Aşa ştiu în orice clipă că-mi pot face o ceaşcă fierbinte de cafea.

Deşi scările erau înguste, iar accesul se făcea printr-o deschidere extrem de mică, Cotten putea să vadă că erau o grămadă de lucruri jos, la baza treptelor.

— Mă întorc imediat, a spus John înainte de a se strecura în jos pe scări. În câteva clipe s-a întors cu o cutie metalică în mână. Voilă!

Ajuns în bucătărie, a luat un ibric dintr-un dulap şi a aprins aragazul.

— Crezi că e posibil să fi fost Jones aici astă noapte? a întrebat el în timp ce pregătea cafeaua.

— Nu ştiu. Am adormit pe canapea şi m-am trezit auzind ceva ce semăna cu zgomotul făcut de un om pe verandă. Dar nimeni nu a bătut şi nu a încercat să intre. Mă gândesc că dacă ar fi fost Jones, mi-ar fi spus că e aici. Cotten s-a aşezat şi a pus pistolul pe masă. Erau urme de tălpi în zăpadă, dar nu pot fi sigură dacă nu erau ale mele.

— Dar ai văzut pe cineva?

A dat din cap.

— Nu, asta a fost tot. Nu am mai auzit altceva toată noaptea. Dar cred sincer că a fost cineva afară.

— Am văzut câteva urme de animale în jurul casei când am venit. Poate o vulpe, a spus John. E posibil să fi venit, căutând hrană. Nu eşti obişnuită cu zgomotele de la munte şi nu e exclus să fi fost doar un animal care te-a speriat.

Din ibric ieşea abur.

— Da, se poate să fi fost. Am stat pe canapea cu pistolul ăla lângă mine. La fiecare scrâşnet sau zgomot…

— Sper că nu ţi-a fost frig. John a adus două căni. E o casă veche – vântul intră prin pereţi şi prin podea. Nu există izolaţie între parter şi pivniţă. E plăcut vara, dar nu în perioada asta. A scotocit prin dulap. S-ar putea să am nişte zahăr pe aici, pe undeva.

— Ştii cum îmi beau eu cafeaua, a spus ea.

A pus o pungă sigilată de zahăr pe masă.

— Ca să fiu sinceră, focul mi-a ţinut de cald. Cotten îl privea în timp ce punea cafeaua în ceşti, gândindu-se că i-ar plăcea să stea la el în braţe în faţa focului. Îi era dor să fie îmbrăţişată de un bărbat. Gândul acesta i-a adus aminte de Thornton. Murise. Vanessa murise şi ea. Clipa plăcută a trecut.

John i-a pus o cană în faţă şi s-a aşezat de cealaltă parte a mesei.

Cotten a prins cana cu ambele mâini.

— O să lămurim toată situaţia asta, a spus el. Îţi promit. Mai întâi, trebuie să aflăm cine sunt *ei*.

Durerea de cap nu-i dădea pace. Nu dormise, nu mâncase, iar nervii ei o luau razna.

John a aruncat o privire prin bucătărie.

— Ar fi trebuit să mă opresc să cumpăr câte ceva înainte să urc, dar eram nerăbdător să te văd, să ştiu că eşti bine.

— Jones mi-a spus că e un magazin în oraş.

— Mai bine mergem în Asheville. Putem cumpăra şi nişte haine mai groase şi orice altceva mai ai nevoie.

— Cred că ar trebui să îl sun pe Ted, să-i zic că sunt bine.

— Mobilul meu nu are semnal aici. Dacă ai nevoie să dai un telefon, facem asta când coborâm spre oraş.

— Sunt gata.

Cotten s-a ridicat şi a dus mâna spre pistol.

— Plănuieşti un mic jaf armat?

*

*   *

— Alo?

— Cherryl, sunt Cotten Stone. Stătea aproape de intrarea în Walmart. Centrul comercial se situa la câteva mile în afara oraşului Asheville. John s-a sprijinit de zid, privind cum clienţii vin şi pleacă. De la SNN, a spus Cotten, după câteva clipe de linişte.

— Ştiu cine eşti, a răspuns nevasta lui Thornton.

În pofida zgomotului din parcare şi a oamenilor ce vorbeau în jurul său, Cotten putea auzi răceala din vocea femeii.

— Sper că nu am nimerit într-un moment prost, a spus Cotten.

— Am ştiut despre relaţia ta cu Thornton – am ştiut încă de la început.

— Cherryl… îmi pare rău. Ştiu că nu pot spune nimic care să compenseze durerea… Cotten şi-a închis ochii strâns. Chiar vorbea serios. Niciodată nu şi-a dorit să rănească pe cineva. Dar se îndrăgostise de Thornton atât de repede. Nici nu a avut timp să se gândească…

— Ai dreptate, nu poţi spune nimic, a zis Cherryl.

Cotten ştia cât de grea era discuţia asta pentru Cherryl. Era dificilă şi pentru ea însăşi.

— Dacă nu ar fi atât de important, ai cuvântul meu că nu te-aş deranja.

— Ce vrei?

— Cherryl, e vital să ştiu dacă între lucrurile personale ai primit şi vreuna din notiţele lui Thornton.

— De ce?

— Eu… eu cred că ar putea conţine un indiciu despre cine l-a omorât.

— Despre ce vorbeşti?

— Cherryl, nu-ţi pot da mai multe detalii acum, dar am motivele mele…

— Motive? Sunt sigură că ai. Cum a fost să îi ceri să divorţeze de mine? Sau să pui mâna pe portofelul lui? Ai idee cât valorează Thornton? Sunt convinsă că ai motive.

A urmat o pauză în care Cotten a putut auzi suspine.

— Thornton a murit în urma unei hemoragii craniene, *domnişoară* Stone. Cherryl a apăsat pe cuvântul domnişoară cu mult dispreţ. Aşa că e mai bine s-o

lăsăm aşa. Vocea lui Cherryl s-a schimbat. Măcar nu trebuie să am de-a face cu posibilitatea jenantă să fi murit în timp ce ţi-o trăgea ţie.

Cotten a acoperit microfonul cu mâna pentru a-şi ascunde oftatul. Femeia avea tot dreptul să o atace. Remarcile ei dure aveau menirea să o facă pe Cotten să se simtă ieftină şi vinovată. Funcţiona, şi Cotten ştia că o merita. Trebuia să încheie. A înghiţit în sec, simţind un gust amar, apoi a respirat adânc.

— Cherryl, te rog. Thornton m-a sunat din Roma şi mi-a spus că a descoperit ceva uriaş şi că se teme pentru viaţa sa. Faptul că a murit e o coincidenţă mult prea mare. Ştii la fel de bine ca şi mine că dacă lui Thornton îi era teamă de ceva…

Cotten nu mai ştia ce să spună. Nu avea nicio dovadă. A urmat încă o pauză ciudată.

— Şi eu am vorbit cu soţul meu, cu o zi înainte să… Lui Cherryl îi tremura vocea. Şi-a cerut iertare pentru toate dăţile în care m-a supărat, pentru toate dăţile în care m-a făcut să plâng. Mi-a spus că sunt o soţie minunată şi că meritam pe cineva mai bun ca el. Aşa ceva nu îi stătea în fire. Nu am înţeles atunci de ce îmi spune toate astea. Şi-a dres glasul, încercând să nu plângă. Pentru femei, era ca un drog. Ştiu că nu ai fost prima care a devenit dependentă. Dar ai fost prima la care cred că într-adevăr a ţinut.

Cotten a auzit-o pe Cherryl cum îşi suflă nasul. A aşteptat.

— Deci, ce vrei? Vocea văduvei a devenit mai dură.

— Carnetul lui. Trebuie să aflu conţinutul ultimelor sale notiţe.

A auzit un sunet ca şi cum Cherryl a lăsat jos receptorul. După câteva clipe s-au auzit paşi, apoi un foşnet de hârtie.

— Nu l-au trimis, a spus Cherryl.

— Dar el îşi lua întotdeauna notiţe.

— Singurul lucru pe care îl am sunt două foi de hârtie ce par a fi rupte din carnetul său. Au ajuns zilele trecute – Thornton şi le-a trimis acasă prin poştă, din Roma.

— Conţin vreo referire la subiectul cu Graalul?

— Nu, doar o listă.

— O listă cu lucruri de făcut?

— Doar nume.

— Mi le poţi citi te rog?

Cotten a ascultat cam treizeci de secunde, apoi a spus:

— Stai, stop. Lasă-mă să îmi iau un creion şi o foaie.

S-a dus spre John care a căutat prin haină şi a găsit un pix. A luat un anunţ de pe o tablă de lângă magazin şi i l-a dat lui Cotten. Ea a întors foaia şi a început să scrie în continuu pe spatele acesteia.

— Încă o dată, Cherryl, mai citeşte lista încă o dată. După câteva clipe, s-a oprit din scris şi i-a spus: Mulţumesc. Mulţumesc mult.

A închis, s-a întors spre John şi a murmurat:

— La naiba!

SFÂNTUL SUPERMARKET

Jeepul Cherokee roşu a oprit în parcarea Bibliotecii South Asheville Oakley, de pe bulevardul Fairview – cam la un kilometru de autostrada 240. Petice de zăpadă încă acopereau pe ici pe colo iarba sub care puteai vedea un sol roşu-ruginiu, bogat în fier.

— Dacă te loghezi pe site-ul SNN şi le foloseşti baza de date, nu pot să îşi dea seama unde te afli? a întrebat-o John pe Cotten în timp ce urcau pe scări spre intrarea bibliotecii. Nu putem afla suficiente informaţii căutând pe internet numele de pe lista lui Thornton?

— Ba da, dar arhiva SNN permite căutări mult mai rafinate. O să mă loghez pe site-ul SNN folosind anonimizer.com, e un website care îţi ascunde identitatea şi adresa IP a calculatorului. Cotten a aşteptat în timp ce John ţinea uşa deschisă. Folosesc chestia asta tot timpul ca nimeni să nu poată şti unde sunt. Dacă fac anumite investigaţii, nu vreau ca lumea să se prindă că un reporter îşi bagă nasul. Oamenii ar fi şocaţi dacă ar şti ce urmă lasă de fiecare dată când intră pe internet.

Au vorbit cu recepţionera, care i-a îndrumat spre zona în care se aflau calculatoarele.

Erau cinci PC-uri aşezate pe un perete, unul lângă altul – la unul dintre ele erau doi tineri, celelalte patru erau libere. Cotten s-a aşezat la calculatorul cel mai depărtat de cei doi. A pornit Netscape-ul, s-a logat pe anonimizer.com, apoi a introdus în acesta adresa web a portalului SNN. Atunci când site-ul i-a cerut, şi-a introdus userul – newsbabe şi parola– kentuckywoman. A intrat în secţiunea de biografii şi a introdus numele Hans Fritche, primul din lista mâzgălită pe spatele hârtiei cu anunţuri. Aproape instantaneu pe ecran a apărut lista cu legături. S-a uitat peste ele, a ales una şi a dat clic. S-a încărcat poza cancelarului Liechtensteinului şi o scurtă biografie a acestuia. Cotten a apăsat iconiţa de print.

Următorul nume era Ruedi Baumann. Au aflat că este CEO-ul Băncii Internaţionale din Zurich. Cotten a continuat până când a scos la imprimantă biografia fiecărei persoane de pe listă – toţi lideri mondiali ce gestionau uriaşe forţe economice, militare sau politice.

— Ai vreo idee ce ar putea avea numele astea în comun? a întrebat John.

— Un foarte mare aisberg, a răspuns Cotten, îndreptându-se spre jeep.

*

*   *

— Poate că acela care a furat potirul cere o răscumpărare, a spus John.

Se aflau în parcarea supermarketului Food Lion, la câţiva kilometri distanţă de bibliotecă.

— Sau încearcă să îl vândă pe piaţa neagră a antichităţilor. Cotten răsfoia foile tipărite şi s-a oprit la judecătorul Curţii Supreme de Justiţie Franceze. El ar putea fi un potenţial client. Se uita la biografia generalului rus. Şantaj? Răscumpărare? Colecţionari care cumpără de pe piaţa neagră? Oare faptul că le aflase numele era atât de grav pentru aceşti oameni, încât să-l omoare pe Thornton?

John se uita la foi şi a ridicat din umeri.

— E o listă impresionantă, dar ar putea la fel de bine să fie doar o listă cu viitoare contacte pentru interviuri.

— Ai dreptate, e posibil să ne entuziasmăm pentru nimic. Dar totuşi, Thornton a simţit nevoia să îşi trimită singur foile astea prin poştă. De ce? Nu şi-ar fi bătut capul atât doar pentru o listă cu viitoare interviuri. Oare vroia să fie sigur că cineva o să vadă această listă în caz că el păţeşte ceva? Cotten privea o mamă care împingea un căruţ prin parcare. Şi unde sunt notiţele lui? Era obsedat să îşi ţină toate datele scrise. Obişnuia de multe ori să mă certe că nu sunt destul de minuţioasă. Mi-a zis chiar, în nenumărate rânduri, că în clipa în care îşi reciteşte notiţele, faptul că le vede scrise pe hârtie face ca lucrurile să i se pară mai clare.

John s-a lăsat pe spate.

— Ei bine, poţi să te gândeşti aşa – lipsa notiţelor lui poate reprezenta confirmarea faptului că a fost ucis din cauza subiectului pe care îl investiga – furtul Graalului. E posibil ca ucigaşul să-i fi luat carnetul.

— Deci ne întoarcem la listă.

— Ce vrei să facem acum?

— O să îl sun pe unchiul meu, Gus. Îl voi ruga să facă şi el o încercare de a găsi o legătură între toate numele astea. Dacă e cineva care poate să facă asta, el este acea persoană. Oricum trebuie să vorbesc cu el despre chestia cu Wingate.

— În timp ce faci asta, mă duc la piaţă să cumpăr câte ceva. John a aruncat o privire la lista mâzgălită pe care Cotten o ţinea în mână. Mai e ceva aici despre care nu ai spus nimic. A arătat spre foaie. S-T, S-I-N.

— Da, nu am nici cea mai vagă idee ce e aia. Cherryl mi-a zis că Thornton a încercuit ceva în josul paginii, un cuvânt, pe care însă l-a încercuit cu creionul de atâtea ori încât nu se mai poate citi. Tot ce se mai vede e începutul, S-T. Ar putea fi o prescurtare de la Saint (Sfânt)… Sfântul Cristofor, Sfântul Luca, ar putea fi la fel de bine şi Sfântul Supermarket. A arătat cu mâna spre Food Lion şi a ridicat din umeri. Apoi, un rând mai jos a scris S-T, dar urmat de o bară şi de cuvântul SÎN şi încă ceva. Cherryl a încercat să îmi descrie cum arăta şi zicea că nu înţelege nimic din tot ce e acolo.

John se uita la prescurtare.

— Nu am nici cea mai vagă idee. A dat din cap şi a privit spre Cotten. Du-te să dai telefon şi ne întâlnim aici în douăzeci de minute.

— De acord.

John a vrut să se dea jos, dar ea l-a tras de mânecă.

— Mai e ceva ce mi-a spus Cherryl, dar nu am mai notat.

— Ce?

— Nu am înţeles foarte bine din prima, aşa că am rugat-o să repete. A zis că Thornton a scris Mare Maestru.

John a rămas cu gura căscată.

— Cotten, Cavalerii Templieri se considerau păzitori ai Sfântului Graal. Liderul lor se intitula întotdeauna Marele Maestru.

13 PICĂTURI

— Crezi că organizaţia Cavalerilor Templieri mai există în zilele noastre? a întrebat Cotten, în timp ce mesteca în oala cu spaghete cu sos, stând în faţa aragazului.

— Există mai multe organizaţii care îşi au rădăcinile în Templieri. Masonii sunt un bun exemplu în acest sens.

— Cum e clubul DeMolay adică. Chiar am auzit despre el recent.

John a aţâţat focul. Norii de zăpadă se întorseseră pe cer şi temperatura scăzuse din nou.

— Mulţi istorici consideră începuturile Masoneriei ca fiind legate de Templieri. Acum, că stau să mă gândesc, capul fiecărei loji masonice e numit Mare Maestru. S-a ridicat în picioare în clipa în care flăcările s-au înteţit şi căldura a început să se simtă în cameră. Apropo, miroase bine ce faci tu acolo.

— Mulţumesc. E una din preferatele tatălui meu.

— Dacă e la fel de bună pe cât de bine miroase pot înţelege de ce. John a venit în bucătărie şi s-a uitat peste umărul ei, spre vasul cu sos roşu şi gros.

Cotten a luat câteva picături cu lingura de lemn şi i-a dat să guste.

— Excelent, a spus el.

— Ce spui, torni un pahar de Chianti până când se răcoresc puţin pastele?

John a găsit un tirbuşon şi a desfăcut sticla de vin roşu italian. A luat două căni de pe un raft.

— Îmi cer scuze, nu avem pahare de vin. Suntem mai la ţară aici.

— Nu va fi prima dată când beau vin dintr-o ceaşcă de cafea. A pus capacul peste oala cu sos. Ce ar putea să îşi dorească să facă masonii cu Graalul?

— Nu cred că i-ar interesa. Chiar dacă sunt o organizaţie întrucâtva secretă, masonii organizează acte de caritate, nu omoară reporteri. O grămadă de oameni importanţi au fost masoni – George Washington şi Winston Churchill de exemplu. La fel şi o grămadă de vedete, precum Clark Gable sau Red Skelton. Lista e incredibil de lungă. John i-a întins lui Cotten o cană de vin. Noroc! a spus el, ridicând cana sa în aer.

Ceştile s-au atins cu un clinchet. Cotten a luat o gură.

— Hai să ieşim pe terasă!

— Şi să îngheţăm?

— Numai un minut. A băut câteva înghiţituri de vin, apoi a zâmbit şi a arătat spre ceaşcă. O să te încălzească.

— De asta beţivii mor de îngheţ. Li se pare că le este cald.

— Mă întorc imediat, a zis Cotten, îndreptându-se spre hol. După câteva clipe s-a întors cu o pătură groasă de lână. Haide, a zis ea.

În clipa în care a deschis uşa, un val de aer rece i-a încremenit chipul.

John a urmat-o pe terasă, închizând uşa în urma lor.

— E frumos, a spus ea, privind spre munţi. Amurgul e un moment magic, nu ţi se pare?

John a aprobat-o în timp ce îşi freca antebraţele.

— Vino încoace! a spus ea, învelindu-se cu pătura şi ţinând o latură ridicată, ca o invitaţie.

A venit în spatele ei şi şi-a învelit umerii cu pătura.

— E mai bine? l-a întrebat Cotten.

— Mult mai bine.

Luând încă o gură de vin, l-a luat de braţ. Terenul din spatele cabanei era abrupt – stânci ieşite din pământul dezvelit de iarnă.

— E un pârâu jos, acolo, a spus John. Nu foarte mare, dar când eşti copil e un loc de joacă de vis, în fiecare zi de vară. Băteam toţi munţii ăştia de la răsărit la apus. Ştiam fiecare piatră, fiecare peşteră, fiecare scorbură pe kilometri întregi. Îl rugam pe tata să mă lase să cobor din maşină mult mai jos. Până când ai mei ajungeau sus la cabană cu maşina, eu stăteam deja pe verandă cu mâinile încrucişate şi cu un zâmbet victorios. Nu exista un loc mai frumos pentru un copil – un milion de aventuri.

Cotten îl privea, văzând inocenţa unui băiat şi înţelepciunea unui bărbat. Împreunarea aceasta i se părea fermecătoare.

— Tu unde ţi-ai trăit aventurile când erai doar o fetiţă? a întrebat el.

Cotten a râs.

— Dând de mâncare la pui.

— Haide, fiecare copil îşi creează propriile aventuri. Nu aveai un fort sau un loc secret în care te ascundeai?

Cotten s-a gândit pentru câteva clipe.

— Un copac. Era un stejar uriaş în mijlocul pajiştii din spate. Am bătut în cuie pe el scânduri de lungimea piciorului pentru a-mi face o scară şi am prins câteva mai lungi între crengi pentru a forma o platformă. Fugeam mereu la casa din copac. Acolo am fost sărutată prima dată. Cred că aveam cam doisprezece ani. Robbie White. Stăteam acolo sus, ascunzându-ne de Tommy Hipperling, când deodată Robbie s-a aplecat şi mi-a dat un mare pupic chiar aici. Şi-a pus vârful degetului pe buze. Când s-a terminat, niciunul dintre noi nu a spus nimic mult timp. Cred că s-ar putea să fi fost şi primul lui sărut. Nu am vorbit niciodată despre ceea ce s-a întâmplat, dar ne-am mai întâlnit de câteva ori acolo sus în

acea primăvară – exersam. Apoi s-a mutat şi nu l-am mai văzut niciodată. Cred că nu m-a mai sărutat nimeni până pe la şaisprezece ani, şi acela nu s-a putut compara cu amintirea sărutului lui Robbie White.

— Deci, în timp ce eu escaladam muntele şi prindeam mormoloci în pârâu, tu te sărutai cu un băiat pe nume Robbie White.

— Eram băieţoasă, cu excepţia părţii cu sărutul. Atunci deveneam fetiţă. Îmi făcea plăcere să fiu sărutată la fel de mult cum îmi plăcea să mă sui în copaci cu băieţii.

John a respirat şi a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar parcă a renunţat.

Deodată s-au grăbit spre uşa de la intrare, fiind alungaţi de vânt.

*

*   *

— Sunt delicioase, a spus John, după prima înghiţitură de spaghete.

— Mulţumesc.

Cotten nu se putea gândi la cină. Mintea îi stătea la potir.

— Dacă Templierii se consideră paznicii Graalului, atunci poate că l-au furat pentru a-l proteja, nu pentru a-l vinde.

— Posibil.

— Potirul ar putea să fie deja pus la păstrare într-un seif de bancă sau să fi ajuns într-o colecţie privată, şi e posibil să nu îl mai vedem niciodată.

John a arătat cu furculiţa spre ea.

— Asta tot nu explică de ce a fost ucis Thornton şi de ce au încercat să te omoare pe tine. Cuiva îi este foarte frică de tine – le e teamă că le ştii secretul.

Cu un zâmbet provocator, Cotten l-a întrebat:

— Mai vrei vin?

— Desigur.

Şi-a întins cana şi femeia i-a pus tot ce mai rămăsese în sticlă.

— Ştii ce am citit mai demult? l-a întrebat Cotten. Într-o carte despre cum îşi ţine un scriitor jurnalul. Autorul, Fletcher era numele său, povestea că a auzit o chelneriţă vorbind despre cât vin rămâne într-o sticlă goală. Chelneriţa spunea că întotdeauna rămân treisprezece picături. Fletcher şi-a notat asta în caiet pentru că i s-a părut o metaforă foarte frumoasă pentru acel moment în care o persoană simte că nu i-a mai rămas nimic – că e complet goală, secată. Dar nu e aşa – pentru că mai sunt încă treiprezece picături în acea persoană. A pus sticla pe masă şi s-a uitat la John. Sper că dacă am vreodată nevoie, îmi vor fi rămas cele treisprezece picături.

O pală de vânt a făcut ca întreaga cabană să tremure şi ambii s-au uitat către fereastra întunecată.

— Nu îmi vine să cred cât de repede se întunecă aici, a spus Cotten.

— Exact opusul verii. Într-o seara plăcută de vară, amurgul pare să dureze o veşnicie. Stăteam cu bunicul meu ore întregi pe verandă, numărând licurici, până când dispăreau printre stele.

— Te-ai îndrăgostit vreodată când creşteai?

— Ca să fiu sincer, da. Jones are o nepoată care obişnuia să urce până la noi, în vizită. M-am simţit îndrăgostit nebuneşte de ea toată luna iulie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu multe. Eram doar doi copii.

Cotten şi-a ridicat sprâncenele, se putea citi pe chipul său că vrea să facă o glumă.

— Ai sărutat-o?

— Lui Robbie White îi plăcea să stea în copac?

Au râs, iar Cotten l-a întrebat:

— Ai mai auzit ceva de ea?

— Nu. A devenit un licurici şi a dispărut.

— Dar după ce ai crescut – te-ai îndrăgostit vreodată?

John s-a lăsat pe spate în scaun, a băut din vin şi a privit peste masă, spre Cotten.

— Ce e? l-a întrebat ea.

A dat din cap şi, după o clipă, s-a ridicat.

— Îţi propun să desfacem încă o sticlă şi să facem curat.

*

*   *

Vântul mugea pe munte şi se izbea de cabană. Aceasta gemea, dar rezista fără probleme atacului.

Odată vasele spălate, Cotten şi John şi-au pus din nou în căni şi s-au mutat pe canapeaua din faţa şemineului. Multă vreme au stat în linişte, privind cum flăcările muşcă aerul şi aruncă mici scântei în sus pe horn.

— Aş vrea să putem închide întreaga lume în clipa asta şi să rămânem exact aşa. Stătea jos, cu un picior sub ea, întoarsă pe jumătate pentru a putea să îl privească.

— Ştii că nu putem.

— Ei bine, de ce nu? a spus ea. M-am săturat de frica asta continuă – de gândul că Vanessa a murit, că Thornton a murit – de toată salata asta emoţională.

— Nu lăsa toate astea să te înghită. Nu eşti singură în lupta cu ele. Sunt aici lângă tine.

Cotten şi-a lăsat cana pe jos, pe podea. Cum putea să îi explice cât de rău o rodeau în interior toate lucrurile astea?

— Uită-te la mine, John! Uită-te bine! Cineva mi-a ucis prietena cea mai bună şi vrea să mă omoare pe mine. L-au omorât pe Thornton. Nici măcar nu ştiu de ce. Şi toată lumea îmi spune că *Eu sunt unica.* Unica persoană care să facă, anume ce? Nu am nici cel mai mic habar ce înseamnă asta. Trebuie să opresc soarele să răsară? A aruncat un ochi spre foc, apoi s-a uitat din nou la el. Ce fel de viaţă nebună mi-am făcut? Uită-te ce fac: vreau doar ceea ce nu pot avea şi orice ating se duce naibii… sau moare.

— Moartea lor nu este vina ta. Ştiu că e o perioadă foarte grea, i-a spus John. Nu mai fi atât de dură cu tine!

S-a uitat lung în ochii săi de safir.

— Te-am băgat în acest coşmar, şi mi-e teamă să nu fii şi tu ucis.

John i-a luat ambele mâini în ale sale.

Cotten a râs printre lacrimi.

— Şi colac peste toate, încerc din răsputeri să nu mă îndrăgostesc de tine.

A regretat pe dată ceea ce spusese.

— La naiba, îmi cer scuze John. Nu ar fi trebuit să spun asta.

A simţit cum mâna lui caldă o strânge pe a ei.

— Cotten… sentimentele tale sunt amestecate. Te afli în pericol, eşti speriată şi toate astea te fac foarte vulnerabilă. Am trecut împreună prin nişte momente neobişnuite – s-a format o legătură între noi, un soi de dragoste, dar nu aceea la care te gândeşti tu.

Şi-a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău. Te-am băgat într-o situaţie aiurea. A tăcut o clipă. Mă simt o proastă. Am băut prea mult vin. Nu a fost corect să spun asta. Sunt atât de distrusă. Doamne, chiar îmi cer scuze, John.

— Nu ai de ce să îţi ceri scuze şi nu eşti distrusă, eşti doar confuză. Eşti o persoană uimitoare, care e corectă şi cinstită. Te-ai gândit vreodată că atunci când consideri că te-ai îndrăgostit de un bărbat pe care nu îl poţi avea, te protejezi pe tine pentru a nu fi nevoită să alegi între carieră şi căsătorie?

Cotten a oftat. Amintiri despre mama sa îi invadau gândurile. Încă putea să o vadă cum stătea lângă chiuveta de la bucătărie, fără nicio expresie, fără pic de pasiune, privind pe fereastră minute în şir. Riduri adânci îi săpau chipul, iar tenul îi era obosit şi ars, dar nu de soare, ci de lipsa vreunui scop sau a vreunei bucurii. Iar ochii – terni, fără pic de sclipire. Uneori aceeaşi imagine îi apărea în vise şi, precum o pictură în acuarelă lăsată în ploaie, culorile curgeau şi imaginea se

schimba – se putea vedea pe ea îmbătrânind la fel. În acel moment, Cotten se trezea hotărâtă şi îşi promitea că va trage şi mai tare la muncă pentru a nu se trezi într-o zi la fel cum şi-o amintea pe mama sa.

Nu mai rămăseseră treisprezece picături.

John i-a ridicat bărbia cu încheietura degetului.

— Dacă nu aş fi fost preot… tu eşti femeia de care m-aş fi îndrăgostit. Tu eşti cea cu care mi-aş petrece viaţa.

Cotten îl privea în ochi şi nu putea să se uite în altă parte.

— Nu trebuie să spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine. Eram prinsă într-o fantezie.

— Am spus-o pentru că asta gândesc. Îţi spun adevărul, e ceea ce simt.

— Eşti întotdeauna atât de… echilibrat, cu picioarele pe pământ. Vezi mereu lucrurile aşa cum sunt. Mi-aş dori să fiu aşa.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că nu predic pentru că nu ştiu ce ar trebui să fac cu adevărat? Viaţa mea îmi este neclară. Tu ştii ce vrei, Cotten. Ai idee cât de binecuvântată eşti?

Avea dreptate într-o privinţă – îşi dorea cu disperare o carieră strălucită, o viaţă diferită de cea a mamei sale. Dar întotdeauna ajungea să îşi dorească ceea ce nu putea avea – cel puţin când venea vorba de bărbaţi.

— Atunci când bărbatul potrivit o să apară nu va trebui să mai faci alegeri sau să sacrifici ceva pentru altceva. Vei găsi un echilibru. I-a dat o şuviţă de păr la o parte de pe obraz. Şi va fi cel mai norocos om de pe pământ.

Cotten şi-a pus mâinile în jurul lui John.

— Tot îmi mai doresc să nu fi fost preot, i-a şoptit ea.

PIVNIŢA

Întunericul a învelit muntele într-o o îmbrăţişare plină de dragoste, iar zăpada continua să cadă încet.

Cotten a ieşit din baie, îmbrăcată într-un halat lung şi gros pe care îl cumpăraseră din oraş. Părul ud îi stătea întins pe spate.

— Bună, a spus ea, văzându-l pe John cum aprinde o lumânare pe o comodă. A simţit cum un miros plăcut, de zmeură, umple aerul dormitorului şi şi-a dat seama că erau mai multe lumânări parfumate aprinse şi puse prin cameră. De unde ai…?

— Le folosim când deschidem prima data cabana, vara, a răspuns John. Uneori miroase destul de tare a mucegai după ce stă închisă o iarnă întreagă.

— Sunt delicioase, îmi vine să mănânc aerul de aici.

— M-am gândit că parfumul o să te ajute să te relaxezi. E încercarea mea personală de a face aromaterapie, atât de la modă zilele astea.

Cotten l-a luat în braţe.

— Mulţumesc pentru tot ce faci.

— O să fiu în cealaltă cameră. Dacă ai nevoie de ceva…

Cotten a ridicat cruciuliţa de aur pe care John o purta la gât. I-a luat mâna şi a strâns crucifixul în palma lui.

— Şi tu vei găsi un echilibru. Amândoi o să-l găsim.

Atunci când luminile au fost stinse şi nu mai putea auzi decât şuieratul vântului, Cotten s-a întins în pat şi se gândea. John avea probabil dreptate cu faptul că toate sentimentele ei erau amestecate şi confuze, dar totuşi mai era un junghi, o durere în interiorul ei care nu-i dădea pace. Când era cu John nu simţea nevoia să se prefacă, să se forţeze. Cu el putea fi exact aşa cum îi plăcea să fie – o libertate de care nu s-a mai bucurat de foarte foarte mult timp. John deschisese în sufletul ei o uşiţă pe care Cotten o închisese cu lacăt atunci când tatăl ei a murit.

*

*   *

Visul nu era unul frumos. A văzut-o pe Vanessa, apoi pe Thornton, apoi pe Gabriel Archer – totul printr-un voal, mai gros decât o ceaţă, ca printr-un geam îngheţat. Apoi l-a văzut pe tatăl ei, aşezat într-un genunchi, cu mâna întinsă, făcându-i semn să vină la el. Îi vorbea, dar cuvintele erau precum tunete în

depărtare. S-a apropiat de el, mai degrabă alunecând decât păşind. Cu cât se apropia, cu atât mai mult el se cufunda în ceaţă.

Brusc, o voce s-a auzit prin vălul de ceaţă. A deschis ochii, dar visul îi rămăsese încă în gând.

— Cotten, a strigat John. Trezeşte-te, repede!

A zguduit-o şi a tras-o de mână.

— Ce e? a spus ea, clipind de mai multe ori pentru a se trezi.

În cameră era întuneric, cu excepţia unei singure lumânări care mai ardea. John avea o mână în mâneca unei cămăşi şi se chinuia cu disperare să bage şi cealaltă mână.

— Repede, a zis el, trăgând-o din pat. Cabana a luat foc!

Cotten a sărit în picioare. Deja putea să simtă, mirosul înţepător de fum provenit de la lemn, pânză şi plastic ce ard.

John a prins-o de încheietura mâinii.

— Haide, i-a spus, trăgând-o după el în hol.

În timp ce îl urma, ameţeala somnului a dispărut complet; cu o mână îşi ţinea halatul strâns la piept. Fumul era tot mai gros şi putea simţi căldură radiind dinspre hol. Dinspre living putea vedea o lumină ce pâlpâia înfiorător – exact în acea direcţie se îndreptau ei. Cotten s-a împotrivit:

— Nu, ne duci exact spre foc.

S-a tras înapoi, opunându-se. John a prins-o de mână.

— Stai lângă mine!

Vocea sa era aspră.

Fumul îi va sufoca înainte ca flăcările să îi ardă, s-a gândit Cotten. Aproape că nu îl mai vedea pe John prin întuneric. Tuşea, simţind cum fumul o înţeapă în nas şi în gură.

Aproape de hol, John s-a oprit şi a deschis uşa cămării. A dat lucrurile la o parte şi a condus-o pe scara îngustă ce ducea în pivniţă. Cotten se lipea de zid, sperând să găsească o balustradă de care să se poată ţine. Frigul îi străbătea tot corpul, dar era fericită că acolo jos, în întunericul pivniţei, avea aer să respire.

Au trecut pe lângă mobilă veche, s-a lovit de lăzi, au răsturnat coşuri mari de cauciuc şi pungi de plastic cu ceea ce presupunea că ar putea fi haine sau materiale.

Cotten s-a împiedicat de o grămadă de ţevi grele, metalice, făcându-le să se rostogolească şi să zdrăngăne pe podeaua de ciment. A căzut în patru labe.

— La naiba.

Piciorul o durea cumplit în locul în care s-a lovit de ţevi. John a prins-o de antebraţ şi a ajutat-o să se ridice.

— Există o fereastră, i-a spus el. Aici.

Nu o putea vedea, nu putea vedea nimic stând în spatele lui.

— Aici, i-a zis John, căţărându-se pe un banc de lucru vechi, aşezat chiar lângă zid. A rotit mânerul ferestrei şi a încercat să o deschidă, dar aceasta nu s-a clintit.

Pivniţa era tot mai luminată, iar Cotten a aruncat o privire peste umăr pentru a vedea de unde. Focul făcuse ca intrarea de la parter să strălucească, iar dinspre scări se simţea un val de căldură. A auzit trosnete şi pocnete, urmate de sunetul unor buşteni căzuţi. Focul se înteţea şi se pregătea să coboare treptele de lemn, să invadeze pivniţa şi să se hrănească cu tot ce era în ea.

— O să murim, a ţipat ea.

John s-a mai împins odată în fereastră. Cotten a pipăit bancul de lucru şi a găsit o cheie reglabilă.

— Foloseşte asta, i-a spus ea, întinzându-i cheia.

John a luat-o şi a spart geamul. După prima lovitură, a curăţat cu cheia toate cioburile de pe conturul geamului.

— Dă-mi mâna, i-a spus el.

Cotten a întins mâna şi John a ajutat-o să se urce lângă el. Bancul tremura şi au putut auzi cum lemnul pârâie. Nu putea să suporte greutate amândurora pentru prea mult timp.

— O să te împing afară, i-a spus John. Şi-a împreunat palmele, formând o scăriţă. Pune-ţi piciorul pe mâinile mele.

Cotten l-a ascultat şi şi-a pus piciorul drept în palmele sale, iar John a împins-o în sus până la geam. A trecut prin geam până la talie, apoi s-a prins cu mâinile de pământ şi s-a tras afară. Halatul s-a agăţat de rama geamului şi s-a rupt. S-a târât agăţându-se de o stâncă aflată chiar lângă cabană.

Valul de aer rece i-a uscat ochii aproape instantaneu, înţepându-i pielea.

După o clipă, a văzut mâinile lui John pe marginea exterioară a geamului. L-a apucat de una dintre încheieturi, trăgând, ajutându-l să se ridice suficient cât să iasă cu umerii afară.

El s-a agăţat rapid de stâncă şi a ieşit pe geam.

— Eşti bine? a întrebat-o.

— Da.

— Va trebui să urcăm. Crezi că eşti în stare?

Cotten a aruncat o privire spre povârnişul muntelui, ce părea aproape vertical.

— Trebuie să fiu, a răspuns ea.

L-a urmat, escaladând panta înclinată ce îi conducea spre nivelul parterului cabanei. Se agăţa cu mâinile de iarba uscată, scoţând unele smocuri din pământ. Şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat înapoi, zgâriindu-se de pământul îngheţat. A încercat din nou să urce panta alunecoasă, săpând cu degetele în pământ,

agăţându-se, luptându-se să nu lase halatul să se agaţe de ceva. Cu fiecare metru pe care îl urca parcă pierdea alţi doi.

— Nu pot, a spus ea. E prea abrupt.

— Ridică-te, i-a zis John. Poţi să urci, mai ai un pic.

A coborât spre Cotten, s-a aşezat în spatele ei şi a împins-o în sus.

— Haide, nu te opri!

Cotten s-a uitat în sus. În dreapta, focul aprinsese tot cerul. A găsit cu mâna o piatră de care să se agaţe, iar cu piciorul s-a împins într-o rădăcină.

Când au ajuns sus, s-a uitat spre cabană. Zăpada din jur lucea în lumina focului. Flăcările ieşeau prin acoperiş şi bufneau prin ferestre. Din acoperiş săreau scântei pe crengile nucilor americani crescuţi în jurul casei.

John a împins-o pe jos şi şi-a pus mâna pe buzele ei.

— Şşt, a şoptit el, arătându-i ceva. Uită-te.

În lumina focului puteau vedea umbrele a doi bărbaţi, două siluete în ceaţă, ce stăteau la marginea pădurii şi priveau cabana cum arde. Cam la 20 de metri erau maşinile lui Cotten şi John. Ca să ajungă la ele ar fi trebuit să treacă prin faţa celor doi bărbaţi.

— Nu putem ajunge la maşini, a şoptit ea.

— Nu avem nevoie, i-a răspuns John.

HAINELE LUI LILLY

— Jones! John bătea la uşa fermei, ţinând-o pe Cotten cu cealaltă mână. Deschide Jones!

Lui Cotten îi clănţăneau dinţii. Strângea cu disperare halatul rupt în jurul ei, încercând să se încălzească. Vârfurile degetelor o înţepaseră, iar acum erau amorţite. Şi nu îşi mai simţise degetele de la picioare în ultimele cinci minute.

John a mai bătut odată în uşă, chiar în clipa în care s-a aprins lumina de pe verandă.

— Cine e? Ce se întâmplă acolo? s-a auzit o voce tremurată, a unui om în vârstă.

— Jones, sunt John Tyler. Avem nevoie de ajutor.

— John? Uşa s-a deschis şi Clarence Jones a ieşit afară. Ce naiba? Bătrânul a rămas cu gura căscată când i-a văzut. Pături, mă duc să aduc nişte pături.

John a cărat-o pe Cotten pe canapea şi a început să îi maseze cu putere mâinile şi picioarele.

— Uite aici, a spus Jones, lăsând două pături lângă ei. Mă duc să fac nişte ciocolată caldă. S-a îndreptat spre bucătărie.

— N-o să-mi mai fie cald niciodată, a spus ea, cu o voce tremurată, în timp ce tot corpul îi dârdâia.

John a pus ambele pături peste Cotten şi s-a aşezat lângă ea. I-a ridicat picioarele şi le-a aşezat pe genunchii săi, apoi şi-a suflat în palme şi i-a cuprins piciorul drept.

— Ţi-a mai revenit puţin viaţa în degetele de la picioare?

— Un pic, a răspuns ea, întorcându-se pentru a-şi rezema capul de braţul canapelei.

Singurul lucru la care se putea gândi era fuga prin pivniţă şi apoi escaladarea muntelui. Pentru că era desculţă, John a cărat-o în braţe acolo unde s-a putut – au fugit, s-au oprit să se odihnească, a luat-o pe sus, au traversat zonele stâncoase ce duceau spre pârâu, prin întuneric, ferindu-se de bolovani şi de stâncile ieşite din munte, alunecând peste pietre îngheţate şi sărind peste copaci căzuţi. De fiecare dată când se opreau şi stătea în picioare, acestea o usturau de parcă ar fi stat pe jar.

Încercând să îşi adune gândurile, Cotten a zâmbit în colţul gurii, privindu-l pe John cum o înfofolea în pături de parcă ar fi fost o mumie, având grijă ca pătura să fie cât mai strânsă, în special la picioare.

După ce le-a oferit musafirilor câte o ceaşcă fierbinte de ciocolată caldă, Jones şi-a pus şi el una şi s-a aşezat în balansoarul de lângă şemineu.

— Acum, că aţi început să vă mai încălziţi, îmi povestiţi şi mie ce aţi păţit?

Cotten a aruncat o privire către John.

— Cabana a luat foc, a spus acesta. Abia am scăpat. Cred că a fost un scurt circuit.

Jones se dădea în balansoar, sorbind din ciocolată

— Dumnezeule. Şi-a trecut mâna peste faţa mirată. Şi tu, împreună cu doamna, aţi fugit în jos pe munte până la mine? A mai sorbit o gură, privind spre foc, apoi întorcându-se spre cei doi. Hmmm… mi se pare că ar fi fost mai simplu să veniţi cu o maşină. Şi-a dus mâna la gură şi a tuşit. Nu vreau să fiu prea insistent. În general nu se prea întâmplă mare lucru pe aici şi…

John a respirat adânc şi i-a mutat picioarele lui Cotten. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

— Nu pot să îţi explic întreaga poveste, Clarence. Aş face-o dacă aş putea. Pot doar să îţi spun că ea se află într-un real pericol. Am crezut că o să fie în siguranţă sus în cabană, dar m-am înşelat. Focul a fost pus de cineva care vrea să o ucidă.

— Poftim?

Ochii lui Jones s-au făcut brusc mai mari.

— Incendiere, a spus Cotten. Focul a fost pus de doi bărbaţi. Au stat în apropierea cabanei şi au privit cum arde. Nu am putut ajunge la maşini, ne-ar fi văzut. Sper să creadă că am murit.

Jones s-a scărpinat pe faţă, şocat de întreaga poveste.

— Hai să îl sunăm pe şeful poliţiei. Bătrânul s-a împins în braţele balansoarului pentru a se ridica în picioare. Poliţia ar trebui să ajungă destul de repede…

— Nu, a sărit Cotten. Nimeni nu trebuie să ştie unde suntem. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să plecăm de aici. A explicat pe scurt cum i-au fost blocate cărţile de credit şi cum John a reuşit să îi rezerve zborul către Asheville. Am crezut că vom fi în siguranţă. Dar tot au reuşit să mă localizeze. Nu putem avea încredere în nimeni. Nici măcar în poliţie. Nu încă. Odată ce autorităţile ne verifică maşinile, vor şti că am fost acolo.

Jones s-a lăsat la loc în scaun.

— Ce o să faceţi? Cum pot să vă ajut?

— Am avea nevoie să ne împrumuţi maşina, dacă se poate, a spus John. Şi am mai avea nevoie de nişte haine pentru Cotten. Apoi vom pleca spre Greenville. Ca să găseşti maşina destul de uşor. O s-o las în parcarea muzeului Universităţii

Bob Jones, îmi pare extrem de rău că trebuie să îţi fac una ca asta Clarence, dar va trebui să găseşti o soluţie să o recuperezi tu de acolo.

— Pot să fac asta. A râs. Dar aş putea să vă duc chiar eu.

— Nu vrem să îţi pui viaţa în pericol, a răspuns John. Dacă ne vor ajunge din urmă, nu vreau să te afli la mijloc. E o problemă foarte mare să ne împrumuţi maşina?

— Nu domnule, nu e nicio problemă. Am şi vechiul Buick în spate oricum, în caz de urgenţă. Bob *Jones* zici? Ce coincidenţă… sau *coincidinţă* cum obişnuia Lilly a mea să zică.

A suflat în ceaşca de ciocolată înainte să mai soarbă din ea.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la muzeul universităţii?

— Îl cunosc, am fost acolo. Are una dintre cele mai apreciate colecţii de artă religioasă din America. Dolci, Rubens, Rembrandt, Titian, VanDyck. Şi e un loc unde Clarence poate ajunge uşor.

— Cine s-ar fi gândit – Rembrandt în Greenville, Carolina de Sud? s-a întrebat Cotten.

John a zâmbit.

— Putem lua un avion de acolo.

— Cum? Cărţile mele de credit sunt blocate. Probabil că şi ale tale.

— O să încerc să scot bani de la un ATM. Dacă e vreo problemă cu cardul meu, vom şti că mă urmăresc şi pe mine. Şi dacă e aşa, iau legătura cu un amic din White Plains. O să ne trimită suficienţi bani cât să putem pleca din ţară, undeva în Mexic sau în America de Sud.

Jones se legăna în balansoar.

— Trebuie să sun la pompieri. Nu mai e nimeni în apropiere de cabană care să poată să-i alerteze. Şi chiar dacă ar fi cineva, la ora asta ar dormi. Întreg muntele ar putea lua foc dacă incendiul e atât de puternic pe cât spuneţi voi. În afară de ultima ninsoare, a fost o iarnă destul de uscată.

— Dar trebuie să aştepţi până plecăm, a spus John.

— O să vă întrebe de unde aţi aflat de foc, domnule Jones, a spus Cotten. E trei jumătate noaptea – nu e o oră la care să fi fost la o plimbare.

Jones s-a gândit puţin.

— Şi dacă le zic că am primit un telefon anonim? O să mă întrebe de ce m-a sunat pe mine şi nu i-a sunat pe ei şi le voi spune că şi eu mă întrebam acelaşi lucru. Şi că mi s-a părut chiar ciudat şi mie, asta o să le spun. Asta o să îi pună şi pe ei pe gânduri că e ceva bizar la mijloc. O să înceapă să caute un vinovat şi poate vă scapă de oamenii ăia.

— Dar ar putea să se gândească că sunteţi cel care a pus focul, a spus Cotten. Nu vrem să vă creăm nicio problemă. Dumnezeu ştie că deja am…

— La naiba, ne cunoaştem toţi între noi pe aici. Nu e un oraş mare, majoritatea am copilărit împreună. Toată lumea se ştie cu toată lumea şi toţi ştiu ce fac ceilalţi. Uneori, asta e un lucru rău. De cele mai multe ori însă, e un lucru bun. Jones a folosit mişcarea balansoarului pentru a se ridica mai uşor din el.

— Lăsaţi-mă doar un minut să caut nişte haine pentru tine, domnişoară. S-a uitat la Cotten pentru câteva secunde. Eşti genul mai slăbuţ. Lilly era puţin mai solidă. Nu îi plăcea deloc cuvântul asta. Prefera plinuţă. A făcut doi paşi, apoi s-a oprit. Nu e un cuvânt aiurea, plinuţă? Dar ei îi plăcea. A dat din cap. O să îţi dau şi curelele ei ca să poţi strânge hainele la talie. La înălţime e bine, nu ştiu însă dacă pantofii o să se potrivească.

Ieşind din cameră, a continuat să vorbească, mai mult cu el însuşi decât cu John şi Cotten.

— Ne vor găsi, ştii asta, a spus Cotten. Va trebui să ne folosim numele şi actele ca să cumpărăm bilete de avion. Nu contează unde mergem. Ne vor localiza. Şi ne vor ucide, John. Pe amândoi.

LA ANUL, ÎN NOIEMBRIE

Charles Sinclair aştepta răbdător, lăsându-l pe Robert Wingate să fiarbă. Îl privea pe Wingate, fiind conştient de faptul că era pe cale să explodeze. În calitate de Mare Maestru, Sinclair era cel care hotăra decizia finală. Nu mai conta ce spunea acum Wingate.

Camera îl urmărea pe Wingate plimbându-se prin sala de video-conferinţe din conacul lui Sinclair – era agitat, dădea din mâini, din cap, se mişca continuu. De pe peretele cu monitoare, fiecare dintre Gardieni îl fixa pe candidatul la preşedinţie.

— Dar v-am explicat, a spus Wingate, nu există nicio dovadă. Da, acel copil a fost într-una din taberele mele pentru tineri, dar nu l-am atins, nici pe el, nici pe vreun alt copil de acolo, de altfel. Nici măcar nu l-am cunoscut. Tatăl său e un şmecher şi a găsit o cale să facă repede nişte bani. Orice persoană publică este expusă unor asemenea riscuri. Lumea e plină de oameni de genul acesta – vulturi. Se întâmplă în fiecare zi. S-a uitat în jur, mai întâi spre Sinclair, apoi spre ecrane. Haideţi! Lucrurile de genul acesta nu sunt ceva nou pentru persoane de nivelul vostru. Luaţi orice tabloid dintr-un supermarket şi uitaţi-vă pe copertă. Cu excepţia sunetului făcut de tocurile sale pe marmură, nu s-a auzit nimic – niciun răspuns. Evident frustrat, Wingate a ridicat mâinile în sus. Ce mai vreţi de la mine?

Sinclair a vorbit într-o manieră calmă, liniştită.

— Vei declara că te-ai decis să renunţi la candidatură din motive de sănătate. Ai aflat de curând că ai o problemă serioasă la rinichi, care se manifestă printr-o anemie severă şi tensiune arterială crescută. Vom aranja să primeşti o confirmare medicală. Decizia ai luat-o împreună cu familia. Îţi iubeşti soţia şi familia şi îţi doreşti să petreci mai mult timp cu ei. Mulţumeşti tuturor pentru întregul sprijin pe care l-ai primit până acum. Publicul te va simpatiza şi mai mult. Oamenii te vor îmbrăţişa cu lacrimi în ochi şi te vor trimite să trăieşti o viaţă lipsită de griji şi stres undeva în afara luminii reflectoarelor. Presa va fi şi ea plină de compasiune. Până la urmă, eşti un bărbat mult prea tânăr pentru a fi bolnav. Şi, în cel mai pur stil american, vor uita de tine complet în câteva luni şi vor trece mai departe, la următoarea alegere.

Wingate a rămas blocat, cu o expresie mirată.

— Charles, nu îmi poţi cere să mă retrag. M-am descurcat bine până acum. Totul merge şi…

— Nu, tocmai asta e problema, Robert – nu merge. Problema asta a şantajului va fi întotdeauna o povară, o piatră de moară, care va deveni din ce în ce mai greu de cărat.

— Dar nu am…

— Ţi-am mai spus, când e vorba de o acuzaţie de molestare a unui copil, nu contează dacă are măcar un gram de adevăr în ea sau nu – odată ce e făcută publică, rămâne încastrată în subconştient – o pată ce nu poate fi îndepărtată.

— Singura persoană care ştie despre povestea cu şantajul e femeia aia, Stone. Ai spus că ştii unde se ascunde şi că o să te ocupi de ea. Asta înseamnă că nu o să fie nicio…

— Stone nu mai e grija ta. Ţi s-a spus să nu faci nimic în privinţa ei – nu să faci ceva nesăbuit. Dar ai facut-o. Şi ai creat o mare mizerie pe care trebuie să o curăţăm. Nu putem să ne asumăm riscul ca acea bombă să fie legată în vreun fel de persoana ta.

— Dar m-am asigurat că nu poate fi…

— Eşti un amator, Robert. Ar fi trebuit să laşi problemele de genul acesta în seama noastră. Am folosit resurse importante pentru a-ţi acoperi urmele, în plus, sunt lucruri despre Stone pe care tu nu le ştii. Sinclair a început să explice mai multe, dar şi-a dat seama că nu are rost. Vreau să ieşi din viaţa publică, altfel există riscul ca să sape cineva suficient pentru a descoperi că ai legătură cu acel… fiasco. Din această clipă, cariera ta politică e în mod oficial încheiată. Ai devenit un risc.

— Dar ai nevoie de mine, a răspuns Wingate. Ai văzut ultimele sondaje? Conduc detaşat. Şi nu doar maşinaţiunile tale politice au contribuit la asta. I-am fermecat şi i-am captivat pe americani. Chiar şi pe jurnalişti.

Sinclair a clipit o singură dată, lung.

— Charisma, ca şi vorba, e ieftină. Ştii câţi bărbaţi plini de charismă sunt în lume, oameni care nu ar sta o secundă pe gânduri dacă ar avea şansa să candideze la preşedinţia Statelor Unite, având în spate resursele nelimitate pe care le putem noi oferi? Şi, din propria ta experienţă, trebuie să ştii cât de uşor este să te lansezi într-o carieră politică venind de nicăieri – dacă ai sprijinul necesar.

— Te rog, Charles. Sunt unul dintre voi. Familia mea are o lungă istorie.

— Atunci ştii că facem sacrificii pentru Ordin.

— Dar nu e nevoie de sacrificiu. Te rog, Charles.

Omul începuse să implore, lucru care îi făcea greaţă lui Sinclair.

— E extrem de nepotrivit, Robert. Stai jos şi adună-te.

Wingate stătea în picioare, în spatele unuia dintre scaunele cu spătar înalt, strângând cu mâinile rama de inox a spătarului.

— Calmează-te, Robert! Viitorul tău nu va fi atât de îngrozitor.
Wingate a rămas ţintuit pe loc.
— Ai fost loial şi punem mare preţ pe această calitate. Spune-mi unde vrei să te duci. Belize? Barbados? Fiji? O să ne ocupăm să fii tratat aşa cum trebuie.
Wingate şi-a tras gulerul pentru a-l aşeza, precum un ultim gest al unui bolnav aproape de moarte.
— Pot să fac asta… chiar şi fără voi.
— Dar nu o vei face.
— Nu mai am nevoie de bani de campanie. Presa mă iubeşte, aşa că voi avea parte de suficientă expunere. Americanii au încredere în mine şi cu gândul acesta vor intra în cabinele de votare la anul, în noiembrie.
Sinclair a zâmbit forţat.
— Eşti sigur că nu vrei să stai jos?
Maxilarul i s-a încordat şi dinţii i s-au încleştat.
— Care mama naibii e problema ta, Charles? Ştii că pot să duc cursa asta până la bun sfârşit şi să o câştig. Vei vedea în noiembrie, anul viitor. Voi fi preşedintele ales Robert Wingate. Nu poţi face nimic să mă opreşti.
Sinclair şi-a împreunat mâinile; răbdarea i se terminase.
— Ce spui de parfumul trandafirilor?
Wingate s-a uitat mirat la Sinclair.
— Ce trandafiri?
— Cei sădiţi pe mormântul tău până în noiembrie, anul viitor.

DATA ŞI ORA

Soarele încă nu se ridicase deasupra orizontului când Chevroletul din ’66 accelera pe autostrada US 25, ieşind din munţi către oraşul Greenville din Carolina de Sud. Cotten privea cum peisajul pastelat aleargă pe lângă maşină. În lumina farurilor, peticele de zăpadă luceau asemenea unor insule albe, presărate peste câmpurile brune şi peste pădurile lipsite de frunze. Crengile goale, ca nişte oase, se întindeau şi atingeau cerul gros.

Simţea un val de aer cald la picioare, dar nu suficient de cald pentru a-şi da haina jos. Purta una din rochiile lungi, de lucru, ale lui Lilly Jones şi o jachetă groasă de lână, cu model tricotat. Pantofii i s-au potrivit mai bine decât hainele, se gândea ea, privind în jos spre ghetele simple, maro, cu şireturi. Nici măcar lumina foarte slabă a bordului nu putea ascunde faptul că era o încălţăminte de lucru, butucănoasă, dar cu siguranţă mult mai confortabilă şi mai practică decât pantofii cu toc pe care îi purta zilnic la birou.

Un camion cu remorcă a trecut pe lângă ei, aruncând în aer o ploaie de mâzgă. Ştergătoarele vechi ale bătrânului pick-up mai mult întindeau mizeria pe parbriz.

— Ştiu, a zis John, aruncând o privire spre Cotten. Are nevoie de ştergătoare noi.

— Nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce?

— Mă gândeam ce norocoasă sunt.

— Pentru că ai ocazia să călătoreşti cu super maşina asta retro sau pentru că porţi acel costum creat de un designer celebru?

— Norocoasă pentru că te am pe tine. Deşi s-au întâmplat atâtea, tu încă eşti aici.

Încă un TIR a trecut pe lângă ei, aruncând şi mai multă mizerie. John s-a lăsat mai în faţă, de parcă acei câţiva centimetri i-ar fi sporit vizibilitatea.

— Nimeni nu poate să spună că nu priveşti partea pozitivă a lucrurilor. Ţi-am spus că sunt înnebunit după orice aventură?

— Trebuie să fii.

John încerca să relaxeze puţin situaţia, iar Cotten aprecia lucrul acesta.

— Cum stăm cu benzina?

John s-a uitat la indicator.

— Facem plinul în Hendersonville. E o benzinărie mare acolo.

— Bine. De acolo o să pot să-mi verific robotul şi să-l sun pe unchiul Gus.

— E sâmbătă. John s-a uitat la ceas, ajutat de lumina farurilor unei maşini ce venea din sens opus. Şi e cinci şi jumătate dimineaţa.

— Gus e un workholic. E în picioare şi lucrează până să răsară soarele – chiar şi sâmbăta. Dacă nu e la birou, apelul va fi redirecţionat la el acasă. Trebuie să aflăm dacă a reuşit să facă vreo legătură între numele de pe lista lui Thornton.

— Cotten, şi dacă te scot din ţară? Plecăm cu avionul undeva, în Costa Rica de exemplu.

— De-acum nu mai e vorba doar de mine. Te caută şi pe tine, a răspuns ea. Probabil consideră că lucrul pe care cred ei că îl ştiu ţi l-am spus şi ţie. Nu o să fim niciodată în siguranţă, nu vom avea niciodată linişte dacă nu dezvăluim toată povestea asta.

Au mers câtva timp tăcuţi, până când John i-a spus:

— Uite benzinăria.

Trecând pe lângă un şir parcă nesfârşit de camioane, John a tras camioneta la prima pompă liberă.

— Eu îi fac plinul până dai tu telefoane.

Şi-a scos portofelul şi i-a dat o bancnotă de zece dolari.

Cotten s-a dat jos şi s-a dus să schimbe banii în monede, trecând inevitabil pe lângă rafturile cu junk food şi sucuri acidulate. Ajunsă la telefoanele publice l-a sunat pe Gus.

Aşteptând ca unchiul să răspundă, a băgat restul banilor în buzunar şi s-a întors pentru a arunca o privire înapoi spre casier. Putea să îl vadă pe John, în afara magazinului, cum punea benzină.

La telefon i-a răspuns o voce adormită – un bărbat, dar nu unchiul ei.

— Alo.

— Bună ziua, sunt Cotten Stone. Pot vorbi cu Gus vă rog?

Pentru câteva secunde s-a lăsat liniştea. Ştia deja că ceva nu e în regulă.

— Domnişoară Stone, numele meu este Michael Billings. Sunt managerul operaţional al Ruby Investigations. Am redirecţionat apelurile de la firmă la mine acasă.

— Nu l-am auzit vreodată pe unchiul meu vorbind despre dumneavoastră.

— M-am alăturat destul de recent echipei.

— Trebuie să vorbesc cu Gus, de urgenţă.

Spera ca Gus să fi fost plecat din oraş cu treabă sau că poate şi-a luat câteva zile de concediu.

Billings pufăia, încercând încă să se trezească.

— Domnişoară Stone, îmi pare rău că trebuie să fiu cel care vă dă veşti proaste, dar unchiul dumneavoastră a suferit un accident noaptea trecută.

Cotten simţea deja cum acel fior ce începea să îi devină familiar îi străbate corpul.

— Un accident?

— În timp ce conducea spre casă, maşina lui a ieşit de pe şosea.

— Se… se simte bine?

Lungul oftat al lui Billings s-a auzit în telefon precum un cauciuc care se desumflă.

— E destul de grav. Ceea ce ştim în clipa aceasta este că Gus a suferit o traumă craniană severă, are o ruptură de ficat şi hemoragie internă. Mai are şi câteva fracturi, dar astea sunt cea mai mică problemă. Doctorii nu vor să se pronunţe dacă o să-şi revină sau nu, şi dacă îşi revine nu pot şti exact dacă vor exista traume cerebrale.

Voia să urle. Orice atingea… Da, avea o atingere deosebită. Nu precum cea a regelui Midas, ci o atingere a unui antreprenor de pompe funebre. Toţi cei pe care îi iubea mureau. Dumnezeule, te rog nu-l lăsa să moară, s-a gândit ea. În interiorul ei fierbea un sentiment de mânie nestăvilită.

— Cum s-a întâmplat?

— Drumul era îngheţat. Se pare că a pierdut controlul maşinii şi a ieşit de pe autostradă, plonjând în râu. Din cauza vremii, nu erau prea multe maşini pe şosea, astfel că accidentul nu a fost anunţat imediat. Are noroc să fie încă în viaţă.

— Pur şi simplu a ieşit de pe drum?

— Aşa se pare.

Cotten se uita în jur. Nu se crăpase încă de ziuă şi în jur erau doar câţiva camionagii, majoritatea punându-şi suc în pahare mari de plastic în zona de autoservire sau băgând sandviciuri cu ou şi şuncă la microunde. Gândurile sale erau precum acele – fiecare o înţepa cumplit. Toată viaţa ei se desfăcea precum o cusătură şi tot ce era bun şi frumos se vărsa în afară şi murea. Cum puteau toţi oamenii aceia din jur să-şi vadă de viaţă, sorbind cafea sau mâncând sandviciuri, când ea era atât de dată peste cap? Vieţile lor mergeau mai departe, asemenea unor râuri lungi şi liniştite, pe când a ei era precum o apă ce se revarsă de sus peste stânci – fără niciun control.

— Domnişoară Stone? Mai sunteţi acolo? Dacă e ceva ce…

— Nu. Cotten a închis. Gus nu a avut vreun rahat de accident, a murmurat ea, strângând din dinţi.

S-a sprijinit cu palmele de zid, cu fruntea lăsată pe telefon. Tremura toată. În curând nu o să mai rămână nimeni. Ajungeau la toţi cei din jurul ei şi îi eliminau, unul câte unul.

S-a uitat înapoi spre casă şi l-a văzut pentru o secundă pe John, care curăţa parbrizul maşinii. El era tot ce îi mai rămăsese. Oare cât va mai dura până îl va pierde şi pe el?

A scotocit prin buzunare după monede, a ridicat receptorul din nou şi a sunat la ea acasă. Ca răspuns la mesajul automat al sistemului a băgat prima monedă, dar a doua a căzut din aparat. A mai băgat-o odată şi a lovit telefonul cu podul palmei. Acesta a acceptat banii şi, după o secundă, şi-a auzit robotul telefonic. „Bună, sunt Cotten”. A introdus codul şi a auzit o voce sintetică spunând:

— Aveţi două mesaje.

Beep.

— Cotten, sunt Ted. E absolut necesar să mă suni imediat. Zi sau noapte. Autorităţile vor să discute cu tine de urgenţă.

Vocea sintetică a anunţat data şi ora: „Joi, 9:10 AM“.

Beep.

— Domnişoară Stone?

Vocea era ciudată şi înăbuşită, deghizată, de parcă cineva vorbea printr-un aparat electronic care distorsionează timbrul vocii. Cotten se chinuia să audă, să înţeleagă.

— Vă rog să mă ascultaţi. Vă pot salva viaţa, pe a dumneavoastră şi pe a preotului, dacă faceţi exact ceea ce vă spun. Sunt dispus să vă spun toată povestea furtului Graalului şi multe… multe altele. E ceva mult mai mare decât vă puteţi imagina. Urmaţi-mi instrucţiunile şi întâlniţi-vă cu mine acolo unde vă spun eu. Iată ce trebuie să faceţi.

Cotten şi-a lipit receptorul de ureche şi a ascultat cu atenţie restul mesajului. Apoi a ascultat data şi ora: „Sâmbătă, 2:20 AM“. Azi.

Beep.

— Acestea sunt mesajele. Apăsaţi unu pentru a le păstra sau doi pentru a le şterge.

Cotten a apăsat pe tasta doi a telefonului şi apoi a închis. Suspicioasă, s-a uitat în jur, grăbindu-se să ajungă în faţa magazinului. O urmărea cineva? A deschis larg uşile şi a luat-o la fugă prin parcare. John tocmai se urcase în camionetă, când Cotten a deschis larg uşa din dreptul scaunului pasagerului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. E totul în regulă?

— Au ajuns şi la Gus. Scoate-ne de aici!

— Unde mergem?

— La New Orleans.

APOCALIPSA

— Am lămurit-o a spus John, scoţând cardul din ATM.

Era dimineaţă şi se aflau în Aeroportul Internaţional Greenville-Spartamburg.

— Ţi-au blocat şi ţie conturile, a spus Cotten, dând din cap. Asta înseamnă că şi tu eşti o ţintă, ca şi mine. Vocea i-a scăzut ca intensitate. John, nu am vrut niciodată…

Şi-a pus degetele pe buzele ei.

— Sunt aici pentru că vreau să fiu.

— Ne închid toate portiţele.

— Nu de tot. S-a îndreptat spre o linie de telefoane publice, aflată în apropiere. Am un vechi prieten care ne poate ajuta.

— Arhiepiscopul Montiagro?

— Nu, cineva cu care am o legătură mult mai greu de descoperit. Prietenul meu rabin despre care ţi-am povestit – Syd Bernstein. El poate cumpăra biletele de acolo şi ne poate trimite nişte bani. Mai am şi ceva cash, dar nu suficient ca să putem ajunge prea departe. Şi fără cărţi de credit, va trebui să plătim totul doar cash. Aşa că să nu te aştepţi să stăm la Mariott când ajungem la New Orleans. O să fie, probabil, mai degrabă Motelul Să-Nu-Spui – plata la oră, în avans.

Chestia asta a făcut-o pe Cotten să zâmbească.

— Şi de unde ştii tu despre lucrurile astea?

Şi-a rotit ochii.

— Sunt preot. Confesionalul – ai uitat? Oamenii îmi spun totul.

A surâs, dar apoi a redevenit serioasă.

— Poţi avea încredere în prietenul tău?

— Absolut.

— Aşa eram şi eu cu Vanessa.

A urmat un moment de linişte ciudată, timp în care John a căutat nişte fise prin buzunar. Le-a introdus în aparat şi a format numărul.

Cât de minunat trebuie să fie să ai o viaţă atât de bogată, se gândi ea. Prin comparaţie, a ei părea atât de goală, de sterilă. John era singura persoană, în afară de Vanessa, care adăugau culoare pe tapetul tern al vieţii ei. Nici măcar Thornton nu reuşise asta.

Şi-a amintit de o veche colegă de liceu. Ţinuseră legătura câţiva ani după ce Cotten a plecat de acasă. Dar vieţile lor au căpătat curând dimensiuni complet diferite – Cotten la facultate, studiind jurnalismul, iar colega ei acasă, crescându-

şi copiii – astfel încât, curând, au realizat că nu prea mai aveau puncte comune. Treptat, prietenia lor s-a redus la câteva rânduri scrise pe o felicitare de Crăciun. John şi prietenul său reuşiseră să păstreze o legătură extrem de strânsă, chiar dacă trăiau în lumi complet diferite. Cotten nu se gândise la asta până acum, dar regreta că a eliminat atâtea din viaţa sa. Nu se putea plânge de faptul că a ajuns atât de izolată, când ea a fost cea care a lăsat lucrurile aşa. Rănile pe care ţi le faci singur sunt cele mai dureroase.

— În regulă, a spus John la telefon. Încearcă la zborul de la două şi douăzeci cu US Air. Dacă într-o oră nu găsim biletele la ghişeu, te sun din nou. Şi Syd, mulţumesc. *Shalom.*

*

* *

Zborul 319 al companiei US Air a aterizat în New Orleans la 16:51. Cotten şi John au luat un autobuz până în cartierul francez, apoi un taxi până la Checkmate Services pe strada Canal. De acolo au ridicat banii pe care Syd îi trimisese. O oră mai târziu, s-au cazat în motelul de zece camere Blue Bayou, la doar câteva străzi de cartierul francez. Au plătit cash, în avans, pentru două nopţi.

— Credeam că putem alege între fumători şi nefumători, a spus Cotten, strâmbând din nas la mirosul greu de fum de ţigară ce duhnea din absolut tot ce era în cameră.

John a lăsat uşa deschisă pentru a face curent.

— Nu poţi spune că nu te-am prevenit.

Cotten privea în jur. Era o cameră neîngrijită, mohorâtă, cu un pat dublu acoperit de o cuvertură aurie tocită – deasupra tăbliei un poster înrămat cu mai mulţi câini jucând cărţi. Lângă pat, o noptieră închisă la culoare pe care era aşezată o veioză ieftină. Becul nu avea, cu siguranţă, mai mult de 40W. În dreptul ferestrei acoperite de o perdea neagră se afla un mic birou cu un scaun. Dulapul era doar o nişă cu o bară metalică de care era agăţat un singur umeraş.

— Singurul lucru care ar mai putea salva locul acesta ar fi un incendiu, a zis ea.

— Am mai fost odată pe drumul ăla, i-a răspuns John.

Cotten a râs.

— Sau pe muntele ăla. Cred că asta mi-a venit în minte.

Era genul acela de umor întâlnit deseori la înmormântări, s-a gândit ea. Chiar şi în cele mai neplăcute situaţii, spiritul uman încearcă să se ridice singur.

John a pornit televizorul şi s-a aşezat pe pat, la picioare. A încercat să modifice volumul din telecomandă, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Nu are baterii, a zis el, ridicând-o în sus pentru a-i arăta lui Cotten cum conectorii de baterie atârnă în aer ca un cârlig de pescuit. S-a întins şi a modificat volumul de la butoanele de pe televizor. La ştirile locale tocmai începea rubrica meteo. O tânără atrăgătoare, cu un uşor accent franţuzesc, îşi mişca mâna pe harta ţării. Pe ecranul din spatele ei imaginea s-a mărit pe New Orleans. A explicat cum presiunea înaltă va aduce vreme bună, chiar la timp pentru festivalul Mardi Gras, dar a avertizat că încă e iarnă şi cei care merg la paradă ar trebui să-şi ia la ei o jachetă sau un pulover.

Pe ecran a apărut prezentatorul ştirilor – peste umărul său era o fotografie a pieţei Sfântul Petru din Vatican. Imaginea s-a transformat într-un clip ce arăta o procesiune în care bărbaţi îmbrăcaţi în roşu, cu capul acoperit, treceau doi câte doi pe lângă cameră. „Urmează la ştiri, vechiul ritual cunoscut sub numele de Conclav a început astăzi la Roma, unde cardinalii din întreaga lume s-au reunit în Colegiul Cardinalilor pentru a alege noul papă. Rămâneţi cu noi pentru mai multe detalii”.

Au început reclame.

— Deci, a început, a spus John.

— Poate vechiul meu prieten Mikey din Rathskeller e unul dintre pretendenţi, a glumit Cotten.

— Eşti incorigibilă.

— Mă tot gândesc la mesajul de pe robotul telefonic. Vocea. Era deghizată, dar avea ceva ce mi se pare cumva familiar. Nu pot să îmi dau seama. Şi de ce nu a vrut tipul ăsta să-mi zică tot la telefon şi preferă să ne jucăm aşa, prosteşte?

S-a uitat în sus la nenumăratele pete de umezeală de pe tavan.

— N-ai idee cine era?

— Nu. Părea agitat însă. Asta mi-am dat seama. Dacă e o înscenare?

— M-aş mira să nu fie. Dar nu prea avem de ales. E singura pistă pe care o putem urma.

Prezentatorul ştirilor a apărut din nou pe ecran. „Recapitulăm principalele titluri ale ediţiei: favoritul principal al alegerilor prezidenţiale, Robert Wingate, a contrazis zvonul potrivit căruia urma să se retragă din cursă datorită stării sale precare de sănătate. Grijile apărute în ultimul timp legate de sănătatea sa au fost nefondate. Într-o conferinţă de presă convocată ad-hoc în timpul vizitei sale în New Orleans, Wingate a anunţat că nu are nicio problemă medicală”.

Cotten s-a aplecat spre ecranul televizorului, privind imaginile cu Wingate. Se afla în faţa unei păduri de microfoane – în fundal era Spitalul Universităţii Tulane.

— Nu am nici cea mai vagă intenţia de a-i dezamăgi pe toţi cei care m-au susţinut şi sunt absolut determinat să rămân în cursă până la capăt, a spus Wingate.

Clipul s-a terminat şi prezentatorul a închis secţiunea.

„Rămâneţi cu noi pentru a fi la curent cu desfăşurarea evenimentelor”!

Cotten a sărit în picioare.

— Ai auzit, griji legate de starea de sănătate, pe naiba. Înseamnă că l-a plătit pe cel care îl şantaja. A citit programul paradei, ce apăruse pe ecran. Ce paradă e aia Echipajul lui Orpheus? a întrebat Cotten. Credeam că toate evenimentele au loc marţea, dar ăsta e mâine, luni.

John a răsfoit o broşură pe care o luase din aeroport.

— Parada Lundi Gras. Una dintre cele trei care au loc lunea. Carele vor purta peste o mie două sute de oameni costumaţi. Scrie aici că vor trece prin faţa a aproape un milion de privitori. Şi omul nostru misterios îşi imaginează că îl putem găsi printr-un milion de alţi oameni?

Cotten a închis uşa camerei. Prefera să simtă mirosul neplăcut, decât să-i fie frig.

— A spus că va fi îmbrăcat cu un costum de pirat, şi a precizat în mod explicit să ne vedem la intersecţia străzilor St. Charles cu Jackson. Oricum, nu cred că va trebui să ne uităm noi după el. Mă va găsi el.

John a deschis o hartă a oraşului pe care o ţinea aproape de ochi, pentru a putea vedea în lumina foarte slabă.

— Te-ai gândi că ar fi putut să pună un bec ceva mai puternic.

— Nu ai nevoie de prea multă lumină ca să faci ceea ce fac majoritatea care închiriază camera asta, a spus ea, aşezându-se lângă el pe pat.

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Probabil că becul nici nu a ars vreodată.

A lăsat jos harta şi a deschis cartea de telefon, începând să răsfoiască prin paginile galbene ale acesteia.

— Magazine de costume, a spus el. Cel puţin prietenul tău de la telefon nu ne-a spus ce fel de costume să purtăm. Ştim cum va fi el îmbrăcat, dar el nu va şti cine suntem noi din acel milion de oameni.

— Dar a spus că atunci când ajung pe colţ trebuie să îmi scot masca, a răspuns Cotten. Aşa va şti că sunt eu. Şi John, nu noi – doar eu. A spus că trebuie să merg singură.

— Nu-mi place. Asta n-o să se întâmple. Dacă purtăm ambii costume, din punctul lui de vedere, sunt doar un alt participant la paradă. Nu te pot lăsa să mergi singură, Cotten. E mult prea riscant.

— Nu, a zis ea. Dacă e o înscenare…

— Nu ai niciun argument care să mă convingă. Nu poţi spune nimic. O să stau la mică distanţă de tine, nu-ţi face griji.

Şi-a pus braţele în jurul gâtului său şi l-a îmbrăţişat strâns.

— John, nu aş putea să fac asta fără tine.

A îmbrăţişat-o şi el, apoi i-a spus:

— De ce nu încerci să tragi un pui de somn?

Cotten i-a dat drumul şi s-a lăsat pe marginea patului.

— Sunt obosită, a zis ea.

În clipa în care a pus capul pe pernă, a adormit.

Când s-a trezit, era întuneric. John stătea la biroul de lângă geam – pe el se găsea o altă veioză care abia lumina. Se uita într-o carte şi nota câte ceva pe un mic caieţel.

Pentru câtva timp, Cotten a stat întinsă şi l-a privit. Îi venea greu să-şi amintească de cum era viaţa ei înainte să-l cunoască pe John. Se întreba care e destinul lui şi care va fi al ei.

— Ţi-e foame? a întrebat-o John, ridicând nasul din carte.

— Ruptă, a răspuns Cotten. Mi-e poftă de pizza. Cu multă brânză şi acoperită cu ardei.

— Batem palma. A arătat spre noptieră. Am pus cartea de telefon înapoi în sertar. Ar trebui să găsim un restaurant în zonă, care să facă şi livrări.

Cotten s-a aşezat pe marginea patului şi a început să răsfoiască prin carte, găsind o pizzerie Dominoes. După ce au dat comanda, a venit în spatele lui John şi a aruncat o privire peste umărul său.

— La ce lucrezi?

— Câte ceva despre toată nebunia asta în care ne aflăm, lucruri care mă sâcâie de ceva timp.

Cotten a observat că acea carte din care citea John era Biblia. Umpluse deja câteva pagini din caiet cu notiţe şi diagrame.

— Crezi că răspunsurile se află aici?

— Cred că Biblia conţine răspunsuri la problemele tuturor, Cotten.

— Consideri că e atât de simplu? Nu vrei să mă luminezi şi pe mine?

John s-a întors spre ea pentru a o putea privi. A stat fără să spună nimic câteva clipe, uitându-se la ea.

— Nu încă. În curând.

Cotten şi-a dat seama că nu vroia să vorbească. Cel puţin nu s-a simţit ofensat de remarca ei neruşinată. Dacă cititul Bibliei îl făcea să se simtă mai bine, nu vroia să îi strice plăcerea.

— Cred că mă duc să fac un duş până vine mâncarea.

John a încuviinţat din cap, fără să ridice privirea.

Duşul, şi de altfel totul în baie era jerpelit. Capacul de la toaletă s-a mişcat într-o parte când s-a aşezat pe el. Oglinda ar fi trebuit reargintată, iar rosturile faianţei erau umplute cu mucegai mai mult decât cu chit. Până şi hârtia igienică era tare şi scorţoasă, de parcă ar fi fost hârtie de ambalat cadouri.

Sub jetul de apă ce şiroia din duş, Cotten nu s-a mai abţinut şi a plâns. I se părea incorect faptul că ea era în viaţă, în timp ce Vanessa şi Thornton au murit. Iar unchiul Gus se lupta să supravieţuiască – şi toate din cauza ei. John stătea în camera de alături, căutând răspunsuri în Biblie. Spunea că îl face să înţeleagă lucrurile şi că îi dă putere. Oare conţinea răspunsurile de care avea ea nevoie? Ar ajuta-o să înţeleaga? I-ar da putere? *Nu-ţi ţine respiraţia Cotten.*

Toată viaţa ei s-a redus la acest moment, în acest motel jerpelit şi mohorât – singurul ei prieten, un bărbat care îşi caută sensul în viaţă, încercând să găsească răspunsuri într-o carte scrisă acum câteva mii de ani.

A stat cu faţa în şuvoiul de apă.

„Dacă chiar eşti acolo, Doamne, atunci cum ai putea“…

John a ciocănit la uşă.

— A venit pizza.

Cotten a oprit apa şi a ieşit de sub duş. Părul va trebui să i se usuce de la sine, deoarece nu existau dotări precum un foen în baia motelului Blue Bayou. S-a şters cu prosopul, apoi şi-a prins părul într-un turban făcut dintr-un prosop alb. Se întreba câtă apă va putea acel prosop să absoarbă.

A tras pe ea o pereche de blugi şi un tricou pe care şi le cumpărase în drum spre motel.

— Ce rapizi au fost, a zis ea, ieşind din baie.

— Se pare că sunt chiar după colţ, a răspuns John. Tipul mi-a zis că a venit pe jos până aici.

— Eşti gata să mănânci?

— Apucă-te tu.

Părea îngândurat, aşa că l-a întrebat:

— E totul în regulă, John?

— Cred că da. Adică, am început să fac legătura între anumite lucruri. Şi mi-a trecut pofta de mâncare.

— Ce lucruri?

A ezitat să răspundă, încercând în mod evident să-şi adune gândurile.

— Dă-mi voie să prefaţez ceea ce am să spun prin a-ţi atrage atenţia că eu consider că Dumnezeu ne vorbeşte prin intermediul Scripturilor. De fiecare dată când am nevoie de răspunsuri, le caut în această carte. Într-un fel sau altul, îmi oferă de fiecare dată ceea ce caut. A făcut o pauză pentru a o privi. După ce ai adormit, m-am hotărât să o scot din sertarul noptierei şi m-am apucat să citesc.

Am deschis cartea şi primul lucru peste care am dat a fost acesta. A ridicat Biblia. *Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară roşie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne. Şi femeia era îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie şi împodobită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile şi de necurăţiile deşfrănării ei.*

— Nu înţeleg.

— Nici eu nu am înţeles la început. Dar apoi am început să mă gândesc la lista pe care ţi-a citit-o Cherryl. Thornton a alcătuit acea listă deoarece considera că acei oameni au legătură cu furtul Graalului. Thornton a fost ucis. Apoi îi dai aceeaşi listă unchiului tău; el reuşeşte să facă nişte legături şi aproape că moare într-un accident de maşină. Şi totul a început cu moartea lui Archer. Sunt şapte nume pe listă, cu toţii importanţi lideri mondiali, din toate domeniile – politic, economic, comunicaţii, armată. Aminteşte-ţi versul din Biblie – şapte capete - cei şapte lideri. Paharul, plin de urâciuni. Graalul. Cineva, un grup cu resurse uriaşe, a reuşit să înlocuiască potirul cu o replică aproape perfectă chiar în interiorul Arhivelor Secrete ale Vaticanului. Cred că Templierii sunt bine-mersi şi că ei reprezintă cele şapte capete. Cele zece coarne mi-au dat ceva bătaie de cap, dar mi-am dat seama că lista probabil nu conţine pe toată lumea, ci doar pe liderii mondiali. Trebuie să existe un nucleu care dirijează acţiunile grupului. Presupunerea mea este că mai sunt încă trei persoane şi că una dintre acestea este Marele Maestru. Cred că Thornton şi-a dat seama, a început să investigheze câte ceva şi au fost nevoiţi să îl oprească.

— Dar dacă Templierii sunt Gardienii Graalului, de ce să fie consideraţi personaje negative în Biblie? Cotten îşi ştergea părul cu prosopul. Şi de ce să vorbească de urâciuni şi necurăţii? Dacă potirul conţine sângele lui Hristos, cum ar putea cineva să îl considere necurat?

— Asta este partea care m-a şocat cu adevărat. Nu e vorba de sânge, ci de ce ar putea cineva *să facă* cu sângele… asta este urâciunea.

— Tot nu înţeleg.

John a dat paginile Bibliei până când a ajuns la una al cărei colţ îl îndoise.

— Cred că o să vrei să stai jos.

Cotten s-a aşezat pe marginea patului, iar el lângă ea. John nu a spus nimic pentru câteva clipe.

— Haide, zi-mi!

A oftat lung.

— Cred că am o idee despre planul pe care îl are Dumnezeu în privinţa ta… a noastră – despre motivul pentru care ai ajuns aici, acum. Cred că *eşti o* fiinţă extraordinară.

Stomacul lui Cotten s-a contractat. John se pregătea să spună ceva care, în mod clar, o va speria îngrozitor.

— Zi-mi odată, a spus, închizând ochii.

— Eşti foarte specială, a spus el. De fapt, cred că eşti mai mult decât specială. Eşti aleasă. Acelaşi lucru l-a crezut şi Gabriel Archer. Ţi-a spus că eşti unica. Acelaşi lucru ţi l-a spus şi bătrâna preoteasă. Dacă ei au fost nişte mesageri? Care purtau mesajul Domnului? Şi au făcut-o vorbind într-o limbă pe care doar tu o poţi înţelege – limba Raiului, a îngerilor. Ai crezut că îţi spun să opreşti soarele, răsăritul. Dar nu i-ai înţeles bine. Cotten, nu are nicio legătură cu opritul soarelui. De fapt, asta ar fi o sarcină uşoară comparativ cu ce te aşteaptă. Cotten şi-a ţinut respiraţia, privindu-l cum răsfoieşte din nou prin Biblie. Nu *ceva* trebuie să opreşti, ci pe *cineva*.

A urmărit cu degetul prin carte până a ajuns la Isaia 14:12, şi i-a ridicat Biblia pentru a putea să citească.

Cotten a privit acea propoziţie. S-a uitat din nou la John – rămăsese cu gura larg deschisă, simţea că se sufocă, palmele i se umeziseră.

Camera a îngheţat.

Privind înapoi spre text, Cotten l-a citit din nou, de data aceasta cu voce tare: *Cum ai căzut tu din ceruri, Lucifer, fiu al zorilor.*

PROFETUL MINCINOS

Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi profeţi mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi. (Matei 24:24)

*

* *

— Lucifer? Diavolul Lucifer? a întrebat Cotten. Nu înţeleg. Ceea ce înţeleg eu, nu poate fi corect. Nu se poate…

John a aşteptat liniştit în timp ce Cotten încerca să facă faţă sutelor de gânduri care i se rostogoleau prin minte, asemenea unor biluţe de sticlă ce se rostogolesc pe o podea de marmură.

— Fiul Zorilor, a spus Cotten. Deci nu era vorba de răsărit, ci de Fiul Răsăritului, al Zorilor… Lucifer… Satana? Trebuie să îl opresc pe Satana? Simţea cum capul îi explodează. Sfinte Hristoase, ai înnebunit?

Imaginile cu Archer şi cu preoteasa i-au străbătut gândurile precum un stol de păsări. Cutia. Potirul. Crucea Ordinului. John sorbind din ceaşca de cafea şi povestind despre Cavalerii Templieri. Thornton. Lista lui. Vanessa făcându-i cu mâna. Pantoful lui Nessi. Gardienii Graalului.

Fiul Răsăritului!

Cotten şi-a dus mâinile la tâmple, dând din cap.

— Nu, e o nebunie. Nu are nicio logică. Mă simt ca şi cum m-aş uita la un film horror – *Exorcistul* sau ceva de genul.

— Cotten, i-a spus John, prinzând-o de încheieturi şi lăsându-i mâinile în jos. Acum totul are sens. Nu înţelegi? Gabriel Archer se afla acolo în criptă nu pentru a păstra Graalul, ci pentru a ţi-l înmâna ţie. Se afla acolo pentru a-ţi transmite mai departe această sarcină.

— Rahat, a zis ea, trăgându-şi mâinile şi ridicându-se în picioare. Era doar un moşuleţ, nu un mesager al Domnului. Şi acum e mort! L-am văzut cu ochii mei cum şi-a dat suflul.

— Da, dar nu înainte de a-şi duce la bun sfârşit sarcina – să-ţi transmită ţie mesajul că eşti într-adevăr unică.

— Ăsta e un mare rahat din ăla catolic. Nu cred că există Dumnezeu. Se învârtea prin cameră, întorcându-se cu spatele. Şi chiar dacă ar exista, ar fi nebun să mă aleagă pe mine. Nici măcar nu merg la biserică. Sunt o nimeni. Şi-a trecut degetele prin păr şi a repetat. O nimeni.

John s-a sculat şi a atins-o cu mâna pe umăr.

— Hai să o luăm de la început, a zis el. Pas cu pas.

Cotten s-a întors spre el, impunându-şi să-l asculte. Simţea că oasele i se dizolvă şi că toată structura care o ţinea în picioare se prăbuşeşte.

— Lucifer era cel mai frumos dintre îngeri – atât de frumos încât numele său înseamnă Fiul Răsăritului. Dar a fost alungat din ceruri deoarece a condus o revoltă împotriva Domnului, susţinând că îi este egal Lui. După ce a fost înfrânt, numele său pe pământ a devenit Satana. De-a lungul vremurilor, a aşteptat ocazia să se răzbune pe Dumnezeu pentru faptul că l-a alungat. Cred că aceasta este clipa când încearcă să o facă. M-ai urmărit până acum?

— Cred că da, a şoptit ea.

— Bun, i-a răspuns el. Potirul ce conţine sângele lui Hristos a fost bine păstrat, şi în interiorul său, sub stratul gros de ceară de albine, se găseşte ADN-ul lui Hristos. Cotten a făcut un pas înapoi, iar John a vorbit mai rar, ridicând mâinile de parcă i-ar fi cerut să aibă răbdare şi să-l asculte. Ştiu că partea asta va fi ceva mai dificilă. Şi pentru mine a fost. Dar asta e cheia întregii poveşti, legătura care uneşte toate punctele. Sub îndrumarea lui Lucifer, cineva a furat Graalul şi vrea să folosească ADN-ul pentru a recrea trupul lui Hristos. Acea persoană, aflată sub influenţa Satanei, este profetul mincinos. Cred că această persoană este actualul Mare Maestru al Templierilor. El pregăteşte calea pentru Antihrist. Este cel care organizează totul – liderul celor şapte capete. Va fi răzbunarea absolută a lui Lucifer – să folosească trupul şi sângele Domnului în scopurile sale malefice. Asta e urâciunea, necurăţia.

John a luat din nou Biblia de jos.

— Am recitit Apocalipsa cât timp dormeai. Toate indiciile, toate răspunsurile se găsesc aici. A căutat un pasaj pe care a început să i-l citească. Apocalipsa, 13:14 – *Şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ prin miracolele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia şi a rămas în viaţă.* Până acum câţiva ani, nimeni nu s-ar fi gândit, nici măcar în glumă, la ideea de a crea o imagine *reală* a fiarei. Dar cu tehnologia zilelor noastre şi fiind în posesia ADN-ului lui Hristos, îi va fi uşor profetului mincinos să creeze Antihristul prin *miracolul* donării trupului lui Hristos – un trup care s-a ridicat din morţi după ce a fost crucificat şi rănit cu o suliţă. Şi uite aici, a mai spus el. Apocalipsa 13:15: *I s-a dat putere să dea suflare chipului fiarei […]* Clonând trupul lui Hristos, profetul mincinos are puterea de a da viaţă, de a crea viaţă. Cu excepţia naşterii, cum altcumva decât prin clonare poate un om să creeze viaţă? John a respirat adânc, apoi a vorbit din nou. Şi Cotten, tu eşti cea pe care Dumnezeu a ales-o pentru a împiedica asta.

— De ce eu? De ce nu vreo Maică Tereza sau vreun predicator, sau papa?

— Nu pot să pretind că ştiu motivele pentru care Dumnezeu face unele lucruri, dar, dintr-un anumit motiv, El te-a ales pe tine. Ai primit darul cunoaşterii limbii Raiului, a îngerilor. Toate lucrurile sunt conduse de către mâna Sa. Gândeşte-te la asta Cotten. Ai fost trimisă la mine, dar dacă ar fi fost o altă femeie, poate că nu mi-aş fi bătut capul şi cutia nu ar fi ajuns la Vatican. O altă femeie nu m-ar fi găsit pe o casetă video din arhivă, nu m-ar fi căutat. Nu ar fi existat niciun subiect de presă pe care să-l fi urmărit, nu ar mai fi existat Thornton şi Vanessa - nimic care să o determine pe acea altă femeie să descopere misterul. Potirul putea pur şi simplu să dispară şi, ajuns în mâini malefice, Satana şi-ar fi pus planul în aplicare fără niciun obstacol. Dumnezeu şi Satana se află în război; se luptă în fiecare minut al fiecărei ore. Nu putem să le înţelegem pe toate. Suntem doar instrumentele Sale. Dumnezeu te-a ajutat să treci prin viaţă într-un asemenea mod încât să ajungi în acea criptă din Irak exact în acea zi, la acea oră. Când Gabriel Archer ţi-a înmânat cutia, el ţi-a transmis sarcina de a-l înfrânge pe Satana pentru a doua…

— Opreşte-te! Nu mai vreau să mai aud. Opreşte-te! Cotten s-a prăbuşit în braţele lui John, izbucnind în plâns. Nu, a şoptit ea printre lacrimi. Nu pot face asta. Nu pot. A fost o greşeală.

John a strâns-o în braţe.

— Dumnezeu nu te-ar fi ales pe tine dacă nu ar fi crezut în tine. Şi dacă ar fi o greşeală, de ce crezi că ei fac tot ce le stă în putere să te oprească?

Şi-a tras răsuflarea, lipită de pieptul lui.

— Dar de ce nu m-au oprit? De ce Vanessa şi Thornton? De ce nu eu?

John i-a cuprins faţa cu mâinile sale şi i-a ridicat încet chipul.

— Pentru că El are o misiune pentru tine. Eşti a Lui – aleasă, Cotten.

— Nu ştiu ce să fac.

— Până acum, se pare că ai făcut tot ce ţi-a cerut El. John i-a dat la o parte părul din ochi, apoi a continuat. Mi-ai spus cândva că tatăl tău îţi zicea că eşti menită pentru ceva măreţ. Cred că avea dreptate. Chiar te consider specială. Acum trebuie să începi şi tu să crezi asta.

Vocea lui Cotten era slăbită.

— Eu sunt doar Cotten Stone, o simplă fată crescută la o fermă din Kentucky, fiica lui Furmiel şi a Marthei Stone – oameni simpli, fermieri. Nu sunt cu siguranţă o persoană specială. Tu ai fi o alegere mai bună. Ar avea o logică. De ce nu ţi-a fost dată ţie sarcina de a opri chestia asta – orice ar fi ea?

— Poate că El ştie că nu pot. Nu m-a ales pe mine, dar m-a lăsat să te ajut. Poate că El ştie că niciunul dintre noi nu ar fi putut de unul singur.

— Tu eşti cel care are credinţa. La naiba, doar vorbeşti cu El tot timpul. Cotten i-a atins crucifixul de la gât cu vârful degetului, spunând: Nu m-am mai rugat de când eram copil.

— Rugăciunea nu e ceva ce şopteşti în biserică, stând în genunchi. Rugăciune înseamnă pur şi simplu să comunici cu Dumnezeu. Mie mi se pare că a găsit o cale foarte bună de a te lăsa să comunici cu El, nu crezi? El poate să vadă toate lacunele credinţei mele. John a continuat cu o voce gravă. Niciodată nu a existat nimic ce mi-am dorit mai tare decât să îl slujesc pe Dumnezeu. Dar indiferent cât de mult am crezut că îmi doresc să îmi trăiesc viaţa pentru a face munca Lui, nu am reuşit să găsesc o cale, astfel că am trecut de la o îndatorire la alta. Mi-am îngropat orice îndoială atunci când ele au apărut. Dar nu ne putem ascunde de Dumnezeu.

— Opreşte-te, John! Am văzut cât de puternic eşti, cât de solidă e credinţa ta. Eu în schimb, nu am crezut niciodată în nimic, nici măcar în mine însămi. Mi-am dorit mereu lucrurile pe care nu le puteam avea. Uită-te la tine, priveşte în câte feluri ţi-ai demonstrat devotamentul faţă de Dumnezeu. Eu n-am făcut nimic!

Simţea că începe să o doară stomacul. Oare i-a distrus credinţa? N-ar fi corect; era un om bun. Dacă ei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată, dacă nu l-ar fi târât după ea, în viaţa ei dată peste cap… Tot ce atingea ea…

— Trebuie să am încredere în El, să am încredere că m-a adus până în acest moment, că m-a adus lângă tine. John îi căuta ochii cu privirea, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Cotten, mai e ceva…

S-a depărtat de lângă ea. Căldura corpului său a fost înlocuită de aerul rece al camerei.

— John? Ce e? Nu îmi ascunde nimic acum. Nu mai e nimic ce mi-ai putea spune care să fie mai rău decât tot ce mi-ai zis deja.

*

*   *

Era miezul nopţii, dar Charles Sinclair nu reuşea să-şi găsească somnul. Moţăise cam douăzeci de minute, după care ochii i s-a deschis; mintea sa era concentrată, ageră. Nu era momentul potrivit pentru stări relaxate. Creierul şi trupul său primeau o doză continuă de energie, ştiind ce se petrece la doar câţiva paşi de locul în care dormea.

Sinclair s-a dat jos din pat, a aranjat cuvertura şi a aşezat o pernă la spatele soţiei sale, astfel încât ea să nu sesizeze că a plecat. Nu avea de ce să o deranjeze şi pe ea. S-a plimbat prin casă, din dormitor până în zona laboratorului, pentru a se linişti că totul e bine – că procesul se desfăşura fără probleme, conform planului.

Sinclair şi-a pus degetul în analizorul de ADN, înainte de a introduce codul. După o clipă a auzit zgomotul binecunoscut, metalic şi înfundat, al sistemului magnetic de închidere al laboratorului. A împins uşa care se descuiase şi a intrat.

În laboratorul de biologie moleculară era întuneric - camera era luminată doar de câteva lumini de siguranţă şi de două-trei monitoare rămase aprinse. Privind spre posesia lui cea mai valoroasă, Sinclair a zâmbit. A trecut pe lângă o centrifugă şi câteva incubatoare şi s-a apropiat de un blat lung – pe acesta, înăuntrul unei cutii acrilice se afla Graalul – lângă el servieta argintie din titan.

Pus într-un loc atât de modern, înconjurat doar de crom, inox, alamă şi sticlă, Graalul părea că nu-şi găseşte locul – un anacronism. Ceara de albine, îndepărtată meticulos din potir, stătea într-un container separat, sub sigiliu. Fusese înlocuită de un polimer conceput special, transparent precum celofanul, care adera la suprafaţa potirului, conservând atât interiorul cât şi exteriorul acestuia.

Sinclair s-a îndreptat spre un al doilea container, din policarbonat, aflat la câţiva metri distanţă. Acesta era cu adevărat extraordinar, fiind conceput şi produs special în acest scop. Era montat la un microscop, astfel încât preţiosul său conţinut să nu fie alterat în niciun fel în timpul observaţiei. Avea ataşate mai multe tuburi şi furtune care asigurau un mediu controlat, cu umiditate şi temperatură constante, înăuntrul său, în interiorul unei mici cutiuţe de sticlă se găsea miracolul. Dar, spre deosebire de toate celelalte donări reuşite de alţi savanţi, nu urma să existe o mamă surogat. În locul ei – şi poate aceasta era cu adevărat cea mai fantastică invenţie, se gândea el – fecioara care va da naştere pruncului-Hristos va fi un pântec sintetic. Experimentase ani de zile cu femei care, pentru un preţ, se ofereau să fie mame surogat. Şi, mai târziu, a experimentat şi cu utere *donate,* dar rata de eşec în ambele cazuri era mult prea mare. De multe ori embrionii se divizau bine la început, apoi se opreau. Iar aceia pe care reuşea să îi facă să se dividă corect, nu supravieţuiau de cele mai multe ori implantului. Şi chiar cei care supravieţuiau acestei etape, mureau ulterior.

În acele clipe de adâncă frustrare apăruse Bătrânul în viaţa lui Sinclair. În câteva luni, l-a ghidat pe genetician în asemenea fel, încât creaţiile sale rivalizau cu cele ale naturii – un uter sintetic perfect, în plus, rezolvase misterul donării primatelor – de ce apărea haosul cromozomilor în ultimele etape. Mai mult decât atât, îi dăduse o soluţie pentru a remedia această problemă printr-o supă chimică bogată în proteine. Gândul i-a adus pe chip o expresie de mulţumire.

Zumzăitul ventilatoarelor computerelor şi al mini-pompelor umplea camera. Sinclair privi în microsop şi a ajustat focusul.

— Lumea e aproape să se schimbe pentru totdeauna, a şoptit el. Fiul Domnului aparţine Fiului Răsăritului.

VIŢELUL ROŞU

Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ, şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine. (Apocalipsa, 3:3)

*

*   *

— Ce vrei să spui? Cum adică mai e ceva?

Lui Cotten îi tremurau mâinile de nerăbdare. John s-a mutat din dreptul ferestrei.

— Aşa cum ţi-am povestit, cât timp ai dormit, am recitit Apocalipsa. Mi-a fost evident că avem de-a face cu răul în cea mai pură formă a lui. Dar mai apoi am citit şi alte pasaje – din Ezechiel, Matei şi alţii, pasaje ce descriau a Doua Venire. Trebuie să ţii cont că toţi aceşti oameni au descris această a Doua Venire crezând că ea va avea loc curând, poate chiar în timpul vieţii lor. De aceea fac referire la credinţe, obiceiuri, tradiţii, de fapt la un mod de viaţă cu care erau ei obişnuiţi – folosesc terminologia vremurilor lor. Nu aveau nicio idee despre ce va urma peste sute, chiar mii de ani. Dacă le-ai fi descris conceptul de clonare, te-ar fi considerat nebun – poate chiar eretic, pentru faptul că îndrăzneşti să susţii că ai puterea divină de a crea un om. Când am recitit scrierile lor referitoare la modul în care Hristos se va întoarce pe pământ, am realizat că poate, subliniez *poate*, aşa trebuie să se întâmple.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea.

— Aceasta ar putea fi cu adevărat a Doua Venire.

— M-ai pierdut.

— Cartea Apocalipsei conţine mai multe viziuni ale Apostolului Ioan, un om care nu avea cum să aibă habar de ştiinţa de azi. A prezis lucrurile aşa cum a putut, pe baza cunoştinţelor din timpurile sale. În seara asta, am folosit cuvintele sale pentru a te convinge că întreaga poveste este o încercare a lui Lucifer să se răzbune pe Dumnezeu – că suntem pe cale să asistăm la crearea Antihristului. Dar gândeşte-te pentru o clipă că poate fi ceva mai complex. Dacă ADN-ul din Graal şi clonarea lui Hristos *reprezintă* de fapt a Doua Venire? Momentul e potrivit. Semnele sunt în jurul nostru. Dacă în încercarea noastră de a opri ceva rău devenim responsabili pentru împiedicarea celei de-a Doua Veniri? John s-a uitat în tavan, apoi din nou la Cotten înainte de a continua. OK, o să vorbesc cu fata de la fermă acum, şi vom vorbi despre vaci. Cotten a zâmbit. În Biblie, unul dintre ultimele semne care arată că sfârşitul este aproape, că e timpul ca Hristos

să se întoarcă, este reprezentat de reconstrucţia Templului din Ierusalim. Dar, mai întâi, cei care urmează să refacă Templul trebuie să treacă printr-un ritual de purificare. În capitolul „Numeri” din Biblie se spune că pentru aceasta e nevoie de sacrificiul unui viţel roşu, fără defecte şi care nu a purtat niciodată jug. Acesta va fi ucis şi incinerat, iar din cenuşa sa va fi făcută o pastă ce se va folosi în ritualul de purificare.

— Nu ar trebui să fie prea complicat.

— Decât că un viţel roşu fără defecte nu s-a mai născut de pe vremea lui Irod, din anul 70, când Templul a fost distrus – adică de vreo 2000 de ani. Asta până în aprilie anul acesta. S-a mai crezut că s-a născut unul în 1997, dar în vârful cozii i-au ieşit fire albe şi s-a hotărât că nu este potrivit pentru a fi sacrificat. În schimb, puiul născut în aprilie s-ar putea să fie fără defecte. Vezi tu, dacă purificarea poate avea loc conform ritualului lui Moise, evreii vor ocupa cu siguranţă muntele Templului şi vor începe reconstrucţia. Naşterea viţelului roşu ne arată că aceasta este clipa.

Cotten şi-a încruntat sprâncenele, încercând să pună cap la cap toate informaţiile.

— Ceea ce îmi spui acum este că, sau această clonare este opera Satanei, sau ea reprezintă cea de-a Doua Venire, care trebuie să aibă loc.

— Dacă adevărata misiune a Satanei este să se folosească de noi doi pentru a întrerupe planul Domnului?

Cotten s-a aşezat pe pat.

— Sunt tare confuză, nu mai pot gândi cum trebuie. Abia mă convinseseşi că cineva îl va crea pe Antihrist, iar acum m-ai dat peste cap.

A prins-o de umeri.

— Mă bazez pe instinct. S-ar putea să mă înşel. Dar cred că suntem foarte aproape de a da ochii cu cei care au furat Graalul şi vor să îl cloneze pe Hristos. Vom afla cine sunt şi vom încerca să îi oprim. Dar dacă am înţeles totul pe dos?

Cotten i-a luat mâinile de pe umerii ei şi i le-a ţinut în ale sale.

— Nu. Dumnezeu nu ar lăsa să ţi se întâmple una ca asta. Nu ar face-o. Eşti prea bun. Nu există nici cea mai mică celulă în tine care să fie concepută pentru a face rău.

L-a privit pe John în ochi – intensitatea, neliniştea, albastrul închis al mării pe timp de furtună – şi s-a rugat să aibă dreptate în ceea ce tocmai i-a spus bărbatului.

ECHIPAJUL LUI ORPHEUS

A doua zi dimineaţă, după o noapte neliniştită în care au dormit doar câteva ore, John şi Cotten s-au urcat într-un taxi, îndreptându-se spre Magazinul de Închiriat Costume – MGM. Au încercat mai întâi câteva magazine care vindeau costume, dar preţurile erau prea piperate. Era mult mai convenabil să le închirieze.

John a probat mai întâi un Henri al VIII-lea, dar datorită constituţiei sale svelte, costumul se plia în cute exact acolo unde ar fi trebuit să stea umflat şi atârna acolo unde ar fi trebuit să stea fix. Nu arăta ca un rege, cel puţin aşa i-a spus Cotten. Când s-a îmbrăcat în regele Tut, Cotten a murit de râs, trimiţându-l înapoi în cabina de probă. Iar când l-a văzut apărând îmbrăcat în Elvis, cântând „Blue Suede Shoes”, hohotele ei de râs au inundat întreg magazinul.

Cotten a încercat mai întâi Maria Antoaneta, apoi Peter Pan şi… un înger. Stătea în faţa lui John în chip de înger, cu aripi din pene albe, într-o rochie ca de borangic prin care treceau fire argintii şi l-a auzit pe acesta cum a respirat adânc.

Cotten şi-a ridicat sprâncenele.

— M-am gândit că merită măcar o încercare.

— Eşti atât de… frumoasă, a zis el.

Modul în care a spus asta a lăsat să pară că mai degrabă a gândit-o cu voce tare, aşa că ea nu i-a răspuns. Privindu-se într-o oglindă înaltă s-a gândit la Motnees şi s-a întrebat dacă îngerii chiar au aripi. Costumul era adorabil, dar avea nevoie de ceva mai practic, ţinând cont de faptul că ar fi putut fi nevoită să scape repede de acolo, dacă era cumva vorba de o capcană.

Precum o palmă peste faţă, realitatea dură a situaţiei în care se aflau a stricat bucuria momentului.

Într-un final, John s-a hotărât să ia mantia fantomei de la operă, împreună cu o mască din plastic transparent, iar Cotten a ales rochia lui Alice în Ţara Minunilor, împreună cu acelaşi gen de mască, doar cu buze roz.

— Bune alegeri, le-a zis tipa de la recepţie. Vă daţi seamă că deja majoritatea costumelor sunt luate, dar voi doi arătaţi chiar foarte bine. Le-a scris de mână nota, apoi a citit-o. O sută patru dolari.

John i-a dat două hârtii de cincizeci şi una de cinci, iar vânzătoarea i-a dat restul.

— O să am nevoie şi de un credit card, pentru garanţie, a spus ea.

— Dar am plătit cash, a răspuns Cotten.

— Ştiu. Dar uneori clienţii noştri nu aduc înapoi costumele. E politica magazinului. Nu vă oprim bani de pe card decât dacă nu aduceţi costumele înapoi în patruzeci şi opt de ore.

John a luat-o pe Cotten de mijloc, a tras-o lângă el şi a zâmbit larg.

— Jan şi cu mine încercăm să o luăm de la capăt, a spus el.

Jan? Cotten repeta numele în cap şi se abţinu cu greu să nu-i dea un cot.

John a continuat.

— Când eram proaspăt căsătoriţi, am avut nişte necazuri financiare. Atunci când, în sfârşit, am scăpat de datorii, ne-am tăiat toate cardurile. Dacă nu putem cumpăra ceva cu bani cash, atunci renunţăm. E regula noastră. Nu-i aşa iubito?, a întrebat el, zâmbind spre Cotten.

— Aşa e, a răspuns ea.

— Nu e OK dacă mai lăsăm încă o sută de dolari garanţie? O mişca încet pe Cotten de talie, făcând-o să se lovească încet de el, apoi a pupat-o pe obraz şi a continuat. Am făcut o promisiune. Nu o să mai avem niciodată datorii.

Vânzătoarea s-a uitat cum John scoate o sută de dolari şi o pune pe tejghea.

— Managerul magazinului nu e aici să ia o decizie, a spus ea, privind în jur. Nu ştiu dacă…

— Suntem oameni cinstiţi, a vorbit din nou John. Şi e primul Mardi Gras la care venim. Am strâns bani tot anul. Tragem de ultimul bănuţ ca să putem fi aici.

— Vă rugăm, a spus şi Cotten. Eu şi Buddy am aşteptat asta tot anul.

După ce a vorbit nu s-a putut abţine să nu se uite spre John. *Jan şi Buddy.*

Vânzătoarea a oftat.

— Bine, dar juraţi că le aduceţi mâine înapoi.

— Cu siguranţă, a spus John. Mulţumim.

— Dragă? Jan? a întrebat Cotten după ce ieşiseră din magazin. Eşti un artist al păcălelilor. Ai o limbă de…

S-a oprit.

— De drăcuşor? a întrebat el.

Cotten a privit în pământ. Îi părea rău că nu s-a gândit înainte să deschidă gura.

— Mi-ar prinde bine un fermoar, poate nu ar mai vorbi gura fără mine.

— Hai mai bine să mâncăm ceva, a spus John.

Au mers câteva străzi, ţinând costumele în mână, până au ajuns la Mulates Cajun, unde au mâncat un sandvici, după care au luat un taxi până la motel.

*

*   *

— Parada Echipajul lui Orpheus începe la ora trei, a zis John, răsfoind broşura despre Mardi Gras pe care o aveau în cameră. Tu trebuie să te vezi cu tipul ăsta abia la şase jumate?

— Bănuiesc că preferă întunericul. Parada durează cinci ore şi jumătate.

— Cotten, o să fiu la doar câţiva metri în spatele tău, aşa că…

— Ştii că nu vreau să vii. Dacă ţi se întâmplă ceva din cauza mea…

La ora cinci s-au îmbrăcat, apoi au cercetat harta zonei.

— Va purta un costum de pirat, e tot ce ştim, a spus Cotten. Probabil că la ora aia vor fi cel puţin zece piraţi la intersecţia străzii St. Charles cu Jackson.

— Te duci prima, i-a spus John. O să-ţi las suficient timp să ajungi la colţul străzii, apoi o să ies şi eu. Nu e exclus ca tipul să ştie unde stăm şi să ne urmărească încă de aici. La a treia intersecţie, opreşte-te pe colţ până când te ajung din urmă. Vezi tu, îţi aranjezi costumul sau ceva, ca să câştigi puţin timp pentru mine. Să nu întorci cumva capul, pentru că mă vei da de gol. Eşti gata?

— Nu, a zis ea. Dar mergem.

John stătea în spatele uşii în clipa în care Cotten a ieşit. După câteva minute a urmat-o.

Cârduri de oameni inundau străzile, pe măsură ce se apropiau de locul paradei.

La al treilea colţ, Cotten s-a oprit, aranjându-şi danteluţa albă prinsă în faţa costumului de Alice. Apoi a desfăcut şi a legat din nou panglica, folosindu-se de ocazie pentru a trage cu ochiul peste umăr. Era mult prea multă lume pe stradă ca să-l poată vedea pe John.

Brusc, a fost luată pe sus de un puhoi de oameni

— Purtată ca o frunză pe un pârâu. Toată înghesuiala, înghiontelile şi împunsăturile îi măreau pulsul atât de tare, încât îşi putea simţi bătăile inimii chiar şi în vârfurile degetelor. Şi-a amintit de festivalul de pe străzile Miamiului – în acea clipă a simţit cum i se strânge stomacul. Omul care i-a lăsat acel mesaj pe robotul telefonic, cel care şi-a deghizat vocea, omul a cărui unică sarcină ar putea fi să o ucidă, omul acela ar putea fi chiar lângă ea, ar putea să o atingă chiar în această clipă.

În apropiere s-a auzit explozia unor artificii. Cotten a tresărit, iar gura i s-a uscat instantaneu, de parcă cineva i-ar fi dat să înghită praf. Sub masca de pe faţă, tenul i s-a umezit, iar broboane de transpiraţie îi curgeau pe şira spinării.

A continuat să meargă, făcându-şi loc prin masa de oameni. Un uriaş car alegoric decorat cu gargui trecea pe lângă ea – era încărcat de şiruri de mărgele strălucitoare, panglici ce imitau aurul şi ghirlande de pus la gât. Sute de participanţi la paradă îşi întindeau mâinile spre suvenirurile oferite. A simţit cum îi curge un lichid rece pe spate. Cotten s-a întors într-o clipită.

— Scuze, a zâmbit un bărbat aflat în spatele ei, ţinând în mână, deasupra mulţimii, un pahar din plastic cu bere.

Cotten a făcut un pas în lături şi a avansat prin mulţime încă puţin, luptându-se pentru a reuşi să ajungă la punctul de întâlnire. Ar fi vrut să se întoarcă să-l caute pe John din priviri, dar a rezistat tentaţiei. Ce aiurea, s-a gândit ea, a ajuns să se roage în ultimele câteva zile mai mult decât a făcut-o în ultimii zece ani.

A reuşit să ajungă la intersecţia străzilor St. Charles şi Jackson. Mulţimea devenise înăbuşitoare, sufocantă. Nu toţi cei din jur purtau costume – unii aveau doar măşti, alţii erau îmbrăcaţi în haine obişnuite, având însă la gât inconfundabilele mărgele de Mardi Gras. Şi mai erau ciudaţii – precum cel care a trecut pe lângă ea cu blugii tăiaţi la spate în aşa fel încât să i se poată vedea fundul, sau ca fetele care stăteau topless, doar cu mărgele la gât. Toţi aveau mărgele la gât.

Cotten şi-a dat masca jos şi s-a rotit încet, privind spre oamenii din jurul ei, studiindu-le feţele, lăsându-i să o privească.

Mai întâi a observat petecul pus peste un ochi, apoi pantalonii mov, cămaşa albă, barba, mustaţa, pălăria de marinar – şi, destul de nepotrivită costumaţiei, o pereche de mănuşi de lucru. Bătăile inimii sale au luat-o razna văzând că bărbatul îşi face drum spre ea şi o apucă de mână.

S-a opus, trăgându-se.

— Haide cu mine, i-a vorbit el. Nu-ţi fie frică!

Cotten l-a urmat, asumându-şi însă riscul de a privi înapoi, căutându-l din priviri pe John. Dacă era pe acolo, mulţimea de oameni îl ţinea ascuns. I-a atras însă atenţia un alt personaj, îmbrăcat în costum de călugăr şi cu mască, ce îşi făcea drum prin mulţime dându-i pe cei din jur la o parte într-un mod violent.

Piratul a tras-o înainte.

— Haide, a ţipat el, sesizând parcă ezitarea femeii.

Ochii ei erau aţintiţi asupra călugărului – dimensiunile sale îl împiedicau să poată fi agil în încercarea de a-i ajunge din urmă.

Piratul s-a uitat peste umăr către Cotten şi apoi a privit în direcţia în care se uita ea. A îngheţat.

O altă explozie de artificii a speriat-o pe Cotten. S-a făcut mică, strângându-şi umerii şi acoperindu-şi faţa cu o mână. În aceeaşi clipă, călugărul a scos o armă dintr-un toc prins sub roba maro, chiar sub talie. A auzit câteva pocnete rapide – mai aproape şi mai puternice decât artificiile. A văzut flama de la capătul ţevii şi a simţit cum mâna ce o ţinea se înmoaie. Piratul s-a prăbuşit la pământ.

Cotten a ţipat – frica a invadat mulţimea. Cine fusese ţinta, ea sau piratul?

Mai multe persoane s-au prăbuşit, dărâmate de alţii care încercau să fugă de acolo.

O persoană a sărit pe bărbatul înarmat, încercând să-i ia pistolul. Călugărul l-a lovit cu cotul în faţă şi apoi, cu arma în mână, a trecut peste cei prăbuşiţi la pământ.

Prin nebunia creată, Cotten a văzut pentru o secundă cum John se luptă ca să ajungă la agresor. Dintr-un salt lung, s-a agăţat de spatele acestuia, punându-l la pământ. Alţii prinşi în isteria mulţimii s-au împiedicat şi au căzut jos. Oamenii urlau, alergând în toate direcţiile.

I-a pierdut din vedere pe John şi pe călugăr – au fost din nou înghiţiţi de nebunia mulţimii. Cotten s-a lăsat jos, lângă pirat. Din colţul gurii îi şiroia sânge, prin barba artificială. Cămaşa lui se înroşise.

Pe măsură ce treceau secundele, mulţimea s-a rarefiat, eliberând intersecţia.

— Ajutoarele sunt pe drum, i-a spus Cotten piratului. O să-ţi revii, i-a zis ea, uitându-se încontinuu după John.

„Oh Doamne, te rog nu lăsa să păţească ceva“! Şi-a dat seama că se leagănă încet. „Te rog, te rog“!

Piratul a tuşit, dar s-a auzit cam la fel ca atunci când sufli aer prin pai într-un pahar de suc.

— St. Clair, a mormăit el. Opriţi-l pe Sinclair!

Cotten i-a tras barba şi mustaţa de pe faţă şi i-a dat la o parte pălăria.

— Oh Doamne Dumnezeule, a spus ea, recunoscându-l.

— Cotten! Eşti rănită? A strigat John venind spre ea, cu o buză însângerată şi gâfâind, gata să se sufoce.

Cotten a sărit în picioare şi l-a strâns în braţe.

— Mulţumesc, Doamne. Mulţumesc Dumnezeule, a spus ea. Nu, sunt bine. Şi tu eşti bine. Ce s-a întâmplat cu călugărul ăla?

— A reuşit să mă dea la o parte şi a dispărut în mulţime. Am încercat să-l urmăresc, dar erau prea mulţi oameni.

— Nu contează, a spus ea, punându-şi mâinile pe obrajii lui. Cotten a privit în jos spre omul rănit, spunând aproape şoptit: John, este…

John s-a aplecat şi s-a uitat către pirat.

— Sfântă Fecioară!

INVITAŢIA LA BAL

În 1442, undeva în Scoţia, Sir William St. Clair, un membru a familiei St. Clair/Sinclair, care făcea parte din Ordinul Templierilor încă din 1118, a început construcţia unei mănăstiri dedicată Sfântului Matei. Biserica a fost proiectată sub formă de cruce, dar singura aripă finalizată vreodată a fost capela. Aceasta a fost proiectată după planul Templului lui Solomon şi reprezintă o enigmă până în prezent. Prinse în mortarul acestei construcţii se află plante din Lumea Nouă – porumb şi aloe – dar capela a fost construită înainte de prima călătorie a lui Columb. Pretutindeni în interiorul capelei se regăsesc imagini creştine, islamice, celtice, păgâne, masonice şi chiar hieroglife şi simboluri. S-a presupus de nenumărate ori că Templierii şi-au ascuns comorile şi alte relicve sacre în acest loc. Numele acestei construcţii gotice este Capela Rosslyn.

*

* *

— Tu eşti cel care mi-a dat telefon? Care mi-a spus să vin la New Orleans? Cotten se folosea de căptuşeala rochiei pentru a şterge sângele de pe faţa bărbatului îmbrăcat în pirat. De ce? Ce ştii tu şi vroiai să-mi spui?

— Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Un păcat îngrozitor. Sunt gata să-mi accept soarta. Întins pe caldarâm, cardinalul Antonio Ianucci privea în sus spre cerul nopţii. Oh Doamne Dumnezeule, te rog, iartă-mă! Vocea îi tremura. Voi… trebuie să îl opriţi pe Sinclair. Ceea ce vrea să facă este cumplit.

Ianucci s-a agăţat de mâna lui Cotten, încercând să-şi ridice capul.

— Cotten! Lista lui Thornton, a spus John. St. Sin. St. Clair. St. Clair era numele francez. Apoi au devenit familia Sinclair. Una dintre primele familii templiere. Asta e. Sinclair este numele Marelui Maestru, a zis John. Unde e? Cum îl oprim?

Din interiorul cămăşii, Ianucci s-a chinuit să scoată un plic pătat de sânge.

— Luaţi-l şi…

A tuşit puternic, încercând să tragă aer, umplându-şi cu greu plămânii. Îngenunchind lângă cardinal, John a citit conţinutul plicului, apoi a privit-o pe Cotten.

— Este o invitaţie la un bal mascat ţinut în seara asta la locuinţa doctorului Charles Sinclair.

— La naiba, a spus Cotten. Charles Sinclair.

John s-a apropiat de Ianucci.

— Vrei să mergem acolo? Trebuie să folosim asta ca să intrăm la bal?

Cardinalul a dat din cap şi şi-a atins buzunarul cu degetele. John a băgat mâna în buzunarul acestuia şi a scos de acolo o cutiuţă de plastic. A deschis capacul acesteia şi l-a închis imediat la loc, apoi s-a uitat spre cardinal.

— Sfinte Doamne, ce-ai făcut?

Zgomotul sirenelor a început să se audă tot mai aproape.

Cardinalul a deschis gura, parcă vrând să vorbească, dar a schiţat doar o grimasă.

— Stăm cu tine, i-a zis Cotten.

Lui Ianucci i s-au zbătut pleoapele de câteva ori, iar strânsoarea cu care îi ţinea mâneca lui Cotten a slăbit. Mâna i-a căzut jos; a respirat tot mai încet, apoi deloc.

Cotten i-a atins chipul cu mâna.

— A murit.

John l-a binecuvântat, apoi s-a uitat la ea.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Nu ar trebui să spui câteva cuvinte la căpătâiul lui – stâlpii sau aşa ceva?

— Cotten, e posibil ca tipul acela să fi vrut să tragă în tine, nu în Ianucci. Trebuie să plecăm, acum.

John a ridicat-o pe Cotten în picioare, trăgând-o parcă după el în timp ce ea încă privea în urmă spre cardinalul mort ce zăcea într-o baltă de sânge.

Au apucat-o repede pe străduţe laterale şi pe alei întunecate şi înguste până când sunetul sirenelor s-a auzit tot mai slab, în depărtare, fiind încet acoperite de muzica de Dixieland şi de strigătele vânzătorilor ambulanţi.

Aplecată în faţă – durerea de stomac devenea tot mai puternică – Cotten a fost nevoită să se oprească. A poposit într-o nişă din dreptul intrării într-un mic magazin de antichităţi, închis noaptea. L-a tras pe John lângă ea şi s-a sprijinit cu spatele de uşă, respirând cu greu.

— Nu mai pot, a spus ea.

El şi-a dat jos masca, respirând greoi.

— Ar trebui să mergem la motel să scăpăm de costumele astea? l-a întrebat.

A dat din cap, aplecându-se în faţă, cu mâinile pe genunchi.

— Avem nevoie de ele la balul mascat.

— Şi ce facem cu asta? a zis ea, arătând spre pata de sânge de pe rochie.

— Vom găsi o baie şi o să o spălăm cât de bine putem. Încă respirând greu, a privit-o pe Cotten şi a întrebat-o: Mi s-a părut mie sau ai auzit de Sinclair?

— Da, a răspuns ea, închizând ochii. Ce ai spus tu despre clonare– probabil chiar se întâmplă. Charles Sinclair este un genetician şi câştigător al Premiului

Nobel. Cercetările sale se axează pe clonarea umană. SNN a prezentat mereu ştiri despre realizările sale.

John şi-a îndreptat spatele şi a făcut câţiva paşi, respirând încă greoi. S-a lovit cu palma peste frunte.

— De ce nu mi-am dat seama mai devreme, din ceea ce scrisese Thornton. St. Sin. Ar fi trebuit să-mi pice fisa.

— Dar nu ştiai despre Charles Sinclair, despre faptul că e genetician.

— Nu, dar ştiu despre familia St. Clair, adică familia Sinclair. De asta ar fi trebuit să-mi dau seama. Undeva, prin secolul al cincisprezecelea, William St. Clair a construit în Scoţia, în apropiere de Edimburgh, capela Rosslyn. Avea legături puternice cu templierii şi cu masonii de azi. Capela se pare că a fost construită pentru a ascunde o comoară secretă. De-a lungul timpului, s-a zvonit că acolo s-ar găsi Chivotul Legii – sau chiar capul mumificat al lui Hristos, dacă îţi vine să crezi. Familia St. Clair are o lungă linie de succesori. Pot să pun pariu că se termină cu Charles Sinclair ca descendent direct al lui William St. Clair. Marele Maestru.

— Ce trebuie să facem la acest bal? a întrebat Cotten.

John a dat din cap.

— Nu putem decât să sperăm că vom realiza asta, odată ce ajungem acolo. Crede-mă, Ianucci avea ceva în minte.

A scos din buzunar cutiuţa de plastic şi a deschis-o.

Imediat ce a văzut ce conţine, lui Cotten i s-a tăiat respiraţia.

*

*   *

— Coborâţi din maşină vă rog, a spus agentul de pază, deschizând portiera taxiului.

John s-a dat jos, iar Cotten l-a urmat – ambii erau costumaţi.

— Invitaţia vă rog, a spus un alt agent, întinzând mâna. John i-a înmânat acestuia cartonul cu scris embosat, iar agentul l-a luminat cu lanterna.

— Întindeţi mâinile în lateral domnule, a spus primul agent.

John s-a conformat, iar bărbatul l-a scanat cu un baston pentru detectat metale. Apoi s-a dus spre Cotten şi a făcut acelaşi lucru.

Agentul le-a dat înapoi invitaţia.

— Vă urez o seară plăcută, a spus el, făcând un pas în lături.

John a plătit taxiul. Apoi el şi Cotten au trecut de punctul de pază aflat la intrarea cu poartă din fier a proprietăţii Sinclair. Au străbătut aleea pavată şi au ajuns pe o terasă cu gazon tuns atent, care cobora domol spre râu. Alţi oaspeţi costumaţi sorbeau şampanie din cupe de cristal, plimbându-se pe aleile luminate

cu torţe, printre fântâni şi grădini cu flori. Un cvartet de corzi cânta Mozart, muzica fiind purtată parcă de-a lungul râului de briza ce adia dinspre Mississippi.

Judecând după numărul de limuzine şi alte maşini extravagante ce continuau să sosească, Cotten presupunea că toată lumea bună din New Orleans era prezentă.

John a strâns-o de mână, arătând cu capul spre placa sculptată ce era aşezată deasupra intrării – dedesubtul numelui erau gravate crucea Ordinului Templier cu doi trandafiri şi o frunză aurită.

— Conacul Rosslyn, a citit John. Sinclair a botezat acest loc după numele capelei.

În ciuda securităţii de la intrare, Cotten nu vedea agenţi de securitate în uniformă în timp ce se plimba cu John prin grădină.

— Mă mir că nu ne-au cerut vreun act cu poză, a spus ea.

— Ar fi fost inutil, suntem la un bal mascat, i-a răspuns el, arătând spre o femeie care trecea pe lângă ei, cu faţa pictată precum un curcubeu. Să fii atentă la orice lucru care ţi se pare ciudat, i-a zis el. Orice ieşit din comun.

— Glumeşti? Toată chestia asta e o nebunie, i-a răspuns Cotten. În primul rând, nu-ţi poţi da seama cine e în spatele costumului. Au trecut pe lângă o fântână cu un băiat călare pe un delfin. Asta îmi aminteşte de locul din Miami despre care ţi-am povestit, a zis ea.

— Vizcaya, acolo unde l-ai întâlnit prima dată pe Wingate? a întrebat el.

Cotten a dat din cap că da şi şi-a pus mâna pe braţul lui.

După puţin timp au ajuns pe un ponton de lemn, pe malul Mississipiului. Precum bastonul unui orb, lumina farului unui împingător ce muta barje prin întuneric a trecut pe lângă ei. Cvartetul s-a oprit din cântat, iar la microfon s-a auzit o voce.

— Aş dori să vă urez tuturor bine aţi venit la banchetul meu anual de Mardi Gras.

— Trebuie să fie Sinclair, a zis Cotten.

— Vă rog să vă strângeţi sub verandă pentru a putea vedea toate costumele voastre minunate, a spus aceeaşi voce.

Cotten şi John au luat-o pe o potecă pietruită, alăturându-se celor strânşi deja acolo.

La balcon se afla un bărbat îmbrăcat ca un cruciat, cu o sabie prinsă la curea. Pe piept avea crucea roşie a Templierilor.

— Bine aţi venit la conacul Rosslyn.

Oaspeţii i-au răspuns cu aplauze entuziaste.

— El este, sunt sigură, a zis Cotten. I-am mai văzut faţa pe la ştirile noastre.

Gazda a continuat:

— Am pregătit pentru voi o seară fantastică, cu mâncare şi distracţii deosebite. Până când vom servi cina, vă rog nu ezitaţi să vă plimbaţi prin grădini şi să admiraţi cerul luminat de stele. Cred că veţi fi cu toţii de acord că Louisiana este ţinutul Domnului.

Un alt ropot de aplauze a inundat terasa, în vreme ce Sinclair a făcut cu mâna şi apoi a dispărut în casă.

— Nu pare atât de periculos, a spus Cotten.

— Nu uita de povestea lupului îmbrăcat în piele de oaie.

Cei doi au privit până când mulţimea de oameni s-a dispersat.

— Şi acum? a întrebat Cotten.

— E momentul să investigăm puţin conacul.

— Ai înnebunit? Cum?

— Făcând exact lucrul la care nu se aşteaptă. Vom intra chiar pe uşa din faţă.

ÎN VĂZUL TUTUROR

„Şi voi da putere celor doi martori ai mei […]” (Apocalipsa 11:3)

*

*   *

John a ciocănit în uşă cu mânerul de alamă, iar Cotten a sunat la sonerie.

— Eşti pregătită? a întrebat-o el.

Cotten a încuviinţat din cap.

În clipa în care s-a deschis uşa, Cotten a început.

— Ţi-am zis că ne trebuie un mobil acum că avem un copil. Un pager nu e…

Cotten s-a întors cu faţa spre bărbatul care se afla în pragul uşii. Era înalt, cu un început de chelie, dichisit, la frac şi cravată albă.

— Bună seara, a spus el.

Era majordomul, a presupus Cotten, botezându-l în sinea ei Jeeves, căci semăna atât de bine cu mascota unui popular motor de căutare pe internet.

— Cina va fi servită la ora nouă, a spus Jeeves. Până la acea oră dr. Sinclair nu va primi invitaţi.

— Nu, nu, i-a răspuns Cotten. Trebuie să dăm un telefon. Bona tocmai ne-a trimis un mesaj.

— Copilul a fost bolnav, a completat-o John. Soţia mea e puţin agitată. E primul nostru copil şi prima dată când plecăm fără el.

Cotten şi-a dat părul pe spate şi s-a întors spre John.

— Ţi-am spus că nu trebuia să vin. Apoi s-a întors spre majordom. Putem să folosim telefonul? Vă rog?

Jeeves a ezitat, apoi a făcut un pas în spate, făcându-le loc. A făcut un mic gest cu braţul, permiţându-le să intre.

— Mulţumesc, i-a spus Cotten.

L-au urmat pe majordom prin foaierul pavat cu marmură, trecând pe lângă o scară dublă în spirală.

— Pe aici, i-a îndrumat Jeeves.

I-a condus într-o cameră de lucru – lambriuri mari de culoare închisă, un birou masiv cu picioare sculptate şi biblioteci din podea până în tavan, burduşite cu sute de titluri. Ferestrele care se înălţau până în tavan erau ascunse de draperii groase.

Cotten a văzut cum majordomul aprinde veioza aşezată pe birou, lângă telefon.

— Mulţumim mult, a spus John.

Jeeves a traversat camera, dar s-a oprit în dreptul uşii.

Cotten a ridicat receptorul cordless şi a format, fără să apese butonul de *apelare*. A ţinut receptorul la ureche şi a aşteptat, apoi şi-a rotit ochii şi l-a lăsat pe birou.

— Sună ocupat.

— Probabil că baby-sittera e pe internet, a spus John, privind spre majordom. Suntem printre ultimii oameni din lumea asta care mai folosesc dial-up.

S-a uitat fix la John.

— După tine ar trebui să trăim fără curent…

Tonul ei era unul rece. Cotten s-a sprijinit de birou, apoi l-a întrebat pe Jeeves:

— Vă deranjează dacă aşteptăm un pic şi apoi mai încercăm o dată?

John s-a aşezat într-un jilţ de piele.

— Nu vrem să te reţinem, i-a spus el lui Jeeves. Imediat ce ne răspunde la telefon ieşim.

Jeeves şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă se gândea care e responsabilitatea sa.

— Prea bine, a răspuns el, uşor ezitant. Vă descurcaţi să găsiţi ieşirea?

— Cu siguranţă. Şi vă mulţumim mult de tot, a spus Cotten, zâmbindu-i fermecător. Imediat ce uşa s-a închis, a completat. La naiba, credeam că nu o să ne mai lase în pace.

John a crăpat uşa.

— Haide să începem de la etajul doi. Aici jos o să fie prea multă activitate.

S-au strecurat afară din birou şi au luat-o în sus pe scări – Cotten tresărind la fiecare sunet. Primele trei uşi pe care le-au încercat au fost dormitoare, iar în spatele celei de-a patra au găsit un centru multimedia complet – plasmă, DVD, şi toate celelalte - acoperind un perete întreg.

— Impresionant, a spus Cotten.

În cameră se mai găsea şi un birou cu un calculator, despre care Cotten a presupus că era lăsat spre a fi folosit de către oaspeţi – pentru a intra pe net sau a-şi verifica e-mailul.

Cotten s-a îndreptat spre o fereastră, a tras într-o parte draperia şi a aruncat o privire afară.

— Deci, astea sunt bogăţiile de care ai parte după ce ţi-ai vândut sufletul. S-a întors spre John şi a continuat. Ai idee ce căutăm?

John a dat din cap.

— Sper că vom realiza în clipa în care o să vedem ceva.

Au mai intrat în câteva camere care s-au dovedit a fi tot dormitoare – extravagante, dar nu le erau de ajutor. Cotten se întreba dacă Ianucci a stat în toiul nopţii pe marginea unuia dintre acele paturi, gândindu-se la fapta sa.

La capătul holului se putea vedea o uşă mai mică decât celelalte.

— O debara? a întrebat Cotten.

— Probabil.

Uşa s-a deschis pentru a dezvălui o cămăruţă cu un proiector aşezat pe un stativ. Era orientat spre un gemuleţ prin care se putea vedea o cameră de conferinţe mare, cu tavan înalt. Rafturi cu echipamente audio şi alte electronice înconjurau proiectorul. De undeva de jos, de sub geam, se puteau auzi voci înăbuşite.

John şi Cotten s-au înghesuit între proiector şi rafturile cu echipamente pentru a putea privi pe gemuleţ. Cotten putea vedea că sala de jos avea, la mijloc, o masă mare de fildeş, în jurul căreia erau aşezate zece scaune cu spătar înalt. Doi bărbaţi stăteau la masă. Unul dintre ei era Sinclair, iar pe celălalt nu îl recunoştea. Pe peretele opus se găseau şapte monitoare aprinse – pe fiecare dintre ele se vedea un alt chip.

— Dumnezeule, a şoptit Cotten. Îi recunosc pe bărbaţii ăştia. Sunt cei de pe lista lui Thornton.

— Gardienii – cele şapte capete, i-a răspuns John vorbind încet. A făcut un semn către Sinclair şi către celălalt bărbat aşezat la masă. Şi încă doi dintre cele zece coarne. Aproape toată gaşca e strânsă.

— Cine lipseşte? a întrebat Cotten.

— Nu ştiu.

Sinclair vorbea cu Gearhart, dar izolaţia fonică a camerei de proiecţie făcea ca discuţia lor să devină aproape neinteligibilă pentru John şi Cotten.

— Uite, a spus John, rotind de un buton montat pe zid sub care scria *difuzor de monitorizare*. După ce l-a rotit încet, vocile de jos au devenit clare.

Sinclair a spus:

— Domnilor, bine v-am găsit. Îl cunoaşteţi cu toţii pe asociatul meu, Ben Gearhart.

Cotten a avut o tresărire. *Gearhart… Gearhart.* L-a înghiontit pe John.

— Ben Gearhart, acesta e numele de pe cartea de vizită – cea care i-a fost dată lui Robert Wingate în acea noapte la Vizcaya. La naiba, e mâna dreaptă a lui Sinclair. Cuvintele îi ieşeau din gură mai încet decât îi era invadată mintea de gânduri. Wingate e şi el legat de toate astea, a continuat ea.

Şi-a închis ochii. Teoriile lui John despre Dumnezeu şi diavol o speriaseră, dar într-un fel parcă îndepărtat, supranatural. Nu putea să îşi imagineze lupta dintre Dumnezeu şi Lucifer decât într-un loc diafan, sau proiectată cumva pe marile

ecrane. Dar aşa… Implicarea candidatului prezidenţial a făcut ca acel ceva ce plutea într-o ceaţă a fantasticului să devină brusc o realitate dură. Toate astea deveneau prea reale.

— Te simţi bine? a întrebat-o John.

Până să apuce să răspundă, a auzit vocea lui Sinclair şi şi-a întors atenţia către geam.

— Aş vrea să ne oprim o clipă pentru a sărbători întreaga noastră muncă. Suntem pe creasta valului ce se va vărsa peste omenire. Vom primi, în sfârşit, recunoaşterea pe care familiile noastre o merită. Planul nostru a fost bine gândit şi eficient până la cele mai mici detalii. Până şi cardinalul şi-a jucat rolul şi s-a comportat aşa cum ne-am aşteptat. A făcut tot ce trebuia şi a fost îndepărtat din turmă.

Un murmur i-a cuprins pe bărbaţii de pe ecrane.

Sinclair a vorbit mai departe.

— Doar cei mai puri dintre noi ne-am strâns în seara asta la startul celei mai importante călătorii din istoria omenirii – călătoria care ne va purta spre a Doua Venire a lui Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu. La doar câţiva paşi de această cameră, miracolul are loc chiar în timp ce vorbim.

— Miracol, a şuşotit Cotten. Crezi că va crea clona chiar aici, în conacul Rosslyn?

John a dat mai încet sonorul în difuzor.

— Ce loc ar fi mai potrivit? Aşa trebuie să fie, a spus el. Probabil că are un laborator undeva în casă - de asta a vrut Ianucci să venim aici – pentru a opri clonarea, pentru a distruge ce încearcă Sinclair să facă.

— Dar dacă e aşa, de ce a chemat Sinclair atâţia oaspeţi aici?

— Poate pentru că e arogant şi crede că nu poate fi oprit. Şi dacă stai să te gândeşti, paza a fost extrem de strictă încă dinainte să intrăm pe proprietate. Se poate justifica invocând evenimentele de la 11 septembrie. Sinclair e o persoană extrem de importantă în această comunitate şi dacă obişnuieşte să dea această petrecere în fiecare an, omiterea ei nu ar fi făcut decât să trezească suspiciuni. S-ar putea să găsim laboratorul mai uşor decât ar părea la prima vedere. Ştii că uneori cea mai bună metodă să ascunzi ceva e să o pui în văzul tuturor.

Gândurile lui Cotten îi alergau prin minte, încercând să lege totul laolaltă.

— Ceva nu e în regulă.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o el.

— Ai spus că va fi uşor să îl găsim. Deja a fost uşor să intrăm aici – prea uşor. Şi-a apăsat tâmplele cu degetele. Nu am fost noi atât de deştepţi încât să ajungem singuri la petrecerea lui Sinclair. Am fost atraşi aici. Am făcut exact ceea ce îşi doreau. Noi suntem moliile, iar locul ăsta e focul.

John s-a schimbat la faţă.

— L-ai auzit pe Sinclair? a continuat Cotten. Ianucci şi-a dus sarcina la bun sfârşit. Nu trebuia doar să schimbe potirul adevărat cu unul fals. Ştia că ne va duce la ei. El a fost momeala. El ne-a dat invitaţiile.

John şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos la iveală cutia pe care le-o dăduse cardinalul.

— Crezi că ştiu despre asta?

Un clic înfundat l-a făcut pe John să o bage repede la loc în buzunar. Uşa camerei de proiecţie s-a deschis - în lumina holului puteau vedea doar silueta unui bărbat bine făcut.

— *Solpeth*, Cotten!

Pentru o clipă, ca o străfulgerare, a vrut să fugă spre el, să-şi înfăşoare mâinile în jurul gâtului său şi să-l îmbrăţişeze. Dar inima ei a bătut tot mai tare, iar mintea sa făcea eforturi să înţeleagă. Îi spusese *bună*… precum Motnees, în enochiană.

— Unchiule Gus?

Ce căuta aici… într-o robă de călugăr şi cu un pistol îndreptat spre ea? Cotten a dat din cap, neîncrezătoare. L-a privit cu atenţie.

— Credeam că eşti…

— La terapie intensivă în urma unui accident cumplit? Nu, sunt bine. Trebuia să îţi spunem ceva ca să rămâi înspăimântată şi pe fugă – să îţi distragem atenţia până când reuşeam să punem lucrurile pe roate aici.

Cotten putea să vadă zâmbetul său atât de familiar – tonul său era liniştit, blând.

— Am încercat să te reţinem în New York. Ar fi fost mai simplu. Dar părintele Tyler ne-a stricat ploile, sărindu-ţi în ajutor. S-a uitat spre John şi a continuat să vorbească. Tu nu erai în planul iniţial. Aşa că a trebuit să te încetinim puţin, aşa cum am făcut şi cu Cotten. Să-ţi blocăm banii. Dar, în acelaşi timp, să te ţinem sub tensiune. Când o persoană e disperată, îi lipseşte vederea de asamblu.

— Thornton… Vanessa? a întrebat Cotten, înecată de un sentiment de trădare.

— Prietenul tău era un reporter al naibii de bun. A ajuns mult prea aproape. Eram convinşi că ţi-a spus totul. Cât despre fotomodel… a fost o întâmplare nefericită. Wingate a intrat în panică. A sărit calul rău de tot. Ar fi putut să te rănească.

Cotten a înghiţit în sec – gâtul îi era atât de uscat încât o durea.

— Şi focul de la cabană? Tot voi l-aţi pus?

Gus i-a răspuns:

— Am stat cu puţină teamă acolo. Pentru ceva timp, ne-a fost teamă că nu veţi scăpa. Aproape că am venit şi am bătut în uşă să vă trezesc.

— De ce? Ce se întâmplă unchiule Gus?

Vocea îi tremura.

— Îmi pare rău prinţesă, dar trebuie să mă asigur că tu şi cu preotul nu ajungeţi mai departe. Totul se opreşte aici.

Cotten îl privea uimită.

— Am avut încredere în tine. Dintotdeauna, de când eram o fetiţă. A făcut o pauză înainte să îşi continue gândurile. Tu l-ai omorât pe cardinal?

Gus a oftat.

— Şi-a dus treaba la bun sfârşit.

— Nu pot să cred că Ianucci s-a implicat de bună voie, a zis John. Nu ar fi avut cum să ştie ce se întâmplă aici – clonarea.

— Oh, ba dimpotrivă, părinte. A ştiut. Deşi a fost un pic indus în eroare, crezând că participă la a Doua Venire a lui Hristos. În mod ironic, chiar aşa este, dar numai pe jumătate. Va fi într-adevăr a Doua Venire – în cele din urmă, chiar urmează ca Hristos să se nască pentru a doua oară – cu ceva în plus.

— Dar Ianucci s-a revoltat, a răspuns John. A realizat ce a făcut şi i-a cerut iertare lui Dumnezeu.

Gus şi-a rotit ochii.

— Poate. Cine ştie ce e, de fapt, în sufletul unui om. Dar cardinalul era previzibil. Ştiam asta din start. De asta a şi fost ales. Sinclair l-a lăsat pe Ianucci *să descopere* adevăratul nostru plan, apoi *i-a permis* să scape şi să ia legătura cu voi – să vă invite la bal. A fost doar un pion.

— De ce nu m-ai omorât atunci când l-ai ucis pe el? a întrebat Cotten.

— E mult mai curat aşa. Ştiam că veţi veni aici – şi tu şi Tyler. Doi la preţ de unu, ca să zic aşa. Superofertă. Gus Ruby s-a oprit, fiindu-i parcă teamă să continue. De prietenul tău preot trebuie să avem grijă, dar la fel de sigur este că pe tine nu te pot omori.

— Pentru că eşti unchiul meu?

Încerca să caute o logică în explicaţia lui.

— Ei bine, a răspuns Gus, lungind cuvintele exagerat de mult. Cum să-ţi explic? Sunt fratele tatălui tău, dar nu chiar în felul în care crezi tu. Dar fac parte din familie chiar şi aşa.

Cotten a clipit repede, dând din cap.

— Nu înţeleg.

— Bineînţeles că nu înţelegi. Exact cum nu ai înţeles atunci când Archer ţi-a spus că eşti unica. Asta, apropo de a subestima pe cineva. Bănuiesc că acest moment e unul la fel de bun ca oricare altul, a continuat Gus.

Cotten s-a întins pentru a-l lua pe John de mână.

Gus i-a făcut semn lui John.

— Poate că e cazul să ne prezentăm. Părinte, ai idee cui ai ţinut companie? Fă cunoştinţă cu Cotten Stone, fiica lui Furmiel Stone. Sunt convins că ai auzit de Furmiel – îngerul Orei Unsprezece? Furmiel… unul dintre cei pe care voi îi numiţi căzuţi… fratele meu.

Cotten se simţea de parcă avea halucinaţii.

— Opreşte-te, opreşte-te, a murmurat ea. Despre ce vorbeşti?

— Tatăl tău a fost cu noi încă de la început. A luptat în Marea Bătălie. Când am fost înfrânţi, am fost izgoniţi şi condamnaţi să umblăm pe pământ până la sfârşitul lumii. După un timp, tatăl tău s-a înmuiat şi i-a cerut iertare lui Dumnezeu. A ieşit din rândurile noastre… un trădător. S-a târât în genunchi, ne-a făcut de ruşine. Lui Dumnezeu i-a fost milă de el şi i-a oferit o viaţă de muritor de rând. I s-a permis să se căsătorească şi să aibă copii. Tu şi cu sora ta sunteţi copiii lui – corcituri, Nephilimi. Dar tatăl tău a trebuit să plătească pentru mila Domnului. În cel mai egoist mod, Dumnezeu a luat-o pe sora ta şi te-a lăsat pe tine singură pe pământ să-I porţi bătăliile. Desigur că tatăl tău a cedat sub povara faptului de a fi devenit muritor şi simţindu-se vinovat pentru povara pusă pe umerii tăi. Şi pentru ce? Pentru o viaţă de nimic. A ales să-şi pună capăt zilelor, dezamăgindu-l încă o dată pe Dumnezeu. Aşa cum am zis, era slab. Gus şi-a mutat privirea către John şi a vorbit mai departe. Şi tu, popă, Dumnezeul tău nu e ceea ce crezi. Nu e un zeu atât de milostiv şi de iertător de păcate aşa cum credeţi voi. Nici Furmiel şi niciunul dintre noi nu ne mai putem întoarce acasă în Paradis. Din fericire pentru tine, Cotten, toţi fraţii mei au jurat să nu facă niciodată rău cuiva din neamul nostru – din neamul tău – căci nu am face decât să ne împuţinăm singuri. Pentru a ne atinge obiectivele am recrutat muritori – oameni egoişti, avizi de putere, precum Charles Sinclair şi Templierii. Dar tu, draga mea Cotten, eşti diferită – eşti unică. Pentru că doar o parte din tine aparţine acestui loc, iar o parte ţine de ceva superior. Eşti una dintre noi.

Expresia feţei i s-a schimbat, iar Cotten a putut vedea acelaşi zâmbet cald pe care îl îndrăgise de atâta timp – devenit acum o mască a răului şi a trădării. I se făcea greaţă gândindu-se.

Lăsându-şi în jos pistolul, Gus Ruby a spus:

— Nu sunt aici să te omor Cotten. Sunt aici să te aduc acasă.

LABORATORUL

Imediat ce Gus Ruby a lăsat în jos pistolul, John a făcut un salt în faţă, lovindu-l pe bărbat în capul pieptului şi împingându-l înapoi în hol. Lăsându-şi toată greutatea pe Gus, John i-a sucit încheietura, luându-i arma. Luptându-se să tragă o gură de aer, Gus a încercat să se ridice dar s-a oprit în clipa în care John i-a pus ţeava pistolului în faţă.

— Nu mişca, i-a spus John. Şi nu scoate niciun sunet.

Aproape fără suflare, Gus a tuşit şi s-a chinuit să vorbească.

— Nu m-ai ascultat atent, popă. Buzele sale au schiţat un rânjet arogant. Îţi pierzi timpul, nu mă poţi omorî.

Cotten a venit lângă cei doi bărbaţi.

— Ai dreptate, unchiule Gus, a spus ea.

Geh el crip. Tu eşti unica. Totul devenea atât de clar pentru ea.

— *El* nu te poate răni, a zis Cotten, întinzând încet mâna pentru a lua arma de la John. A orientat-o spre Gus. Dar eu pot, nu-i aşa? Ai spus că nu mă poţi ucide – că există un pact să nu faci rău unuia de-al tău – de-al *nostru*. Asta înseamnă că avem puterea să ne rănim unii pe alţii… că eu am puterea să fac asta.

John s-a dat jos de pe Gus şi s-a ridicat în picioare.

Cotten a făcut un semn cu pistolul.

— Hai, în picioare unchiule Gus.

Făcând un efort considerabil, Gus Ruby a reuşit să se adune şi să se ridice. S-a uitat înspre Cotten. Respira atât de adânc, încât nasturii de la cămaşa sa stăteau să plesnească.

— Nu o să mă împuşti.

Încrederea sa părea să se fi diminuat.

— Dar nu eşti convins de asta, nu-i aşa? i-a zis Cotten. Nu ştii care parte a mea ţine de fapt degetul pe trăgaci.

— Cotten, ai făcut destule pentru a plăti datoriile tatălui tău, i-a răspuns Gus. E timpul să fii eliberată. Vrem să te aducem printre noi.

— Nu îl asculta, i-a spus John.

Gus a început să râdă.

— Eşti total depăşit, popă. Nu poţi să te bagi cu nimic în treaba asta.

Gus s-a uitat lung spre Cotten.

— Cum a fost viaţa ta până acum drăguţo? Ţi-a luminat-o cumva Dumnezeu cu graţia sa divină? Hmm?

— Las-o în pace, a intervenit John.

— Spre deosebire de Dumnezeul tău, părinte Tyler. Fiul Răsăritului este iertător. Cotten, tatălui tău nu i-a fost permis să se întoarcă în Paradis, indiferent de câte a făcut şi cât a cerşit. Şi povara pedepsei sale nu i-a fost ridicată de pe umeri până la final, nu-i aşa? Lupta sa zilnică pentru supravieţuire, pentru a oferi un trai decent familiei sale – lucrurile astea l-au distrus. Dumnezeu nu l-a slăbit nicio secundă. Îţi aminteşti de secetă? De vremurile acelea cumplite? Într-un final bietul Furmiel a cedat. De ce ar putea alege cineva să se închine unui asemenea zeu? Dar noi ne deschidem braţele pentru a te primi. Vei primi tot ce îţi doreşti – avere, faimă, mulţumire – nu există nicio limită.

Vocea sa a devenit mai blândă, mai caldă, precum vocea acelui unchi Gus pe care ea îl iubise toată viaţa.

— Vino acasă, Cotten!

A ridicat arma cu obrajii brăzdaţi de lacrimi şi cu mâinile tremurânde.

— Sunt acasă… şi eu sunt cea care trebuie să pună punct la asta.

A îndreptat pistolul spre capul lui Gus.

— Draga mea, nu fă cea mai mare greşeală a vieţii tale.

Cotten a dat din cap.

— Unde e laboratorul?

— Asta e problema ta, i-a răspuns Gus.

— Întoarce-te, a zis ea.

Odată ce Gus s-a întors cu spatele spre ea, Cotten i-a îndesat ţeava pistolului în umăr, spunându-i:

— Hai, ia-o înainte pe hol!

L-au condus pe bărbat într-unul din dormitoarele de oaspeţi în care intraseră mai devreme. Cotten l-a împins pe Gus în dulap.

John a tras lenjeria de pe patul matrimonial şi a înfăşurat cearceaful în jurul lui Gus, apoi l-a legat cu husa pentru pilotă.

În timp ce făcea asta, Gus le-a vorbit:

— De câte ori trebuie să vă spun că vă pierdeţi timpul?

— Trebuie să-l facem să tacă din gură.

Cotten şi-a dat jos şorţuleţul şi a rupt o fâşie din materialul ieftin, făcând-o ghemotoc.

— Uite, bagă-i asta în gură şi leag-o cu restul.

După ce John a terminat, Cotten s-a uitat spre Gus pentru o clipă, întrebându-se dacă tot chinul lor va fi în van.

— Crezi că o să-l ţină? a întrebat ea. Sau crezi că are abilităţi speciale…

— Îi va ţine trupul. E tot ce pot să presupun, a răspuns John.

— În regulă, hai să mergem.

Au coborât scările, au luat-o în direcţia opusă biroului şi au ajuns într-o cameră mai dichisită decât holul unui hotel de pe Park Avenue. Aceasta se continua cu sala de mese. Au îngheţat la vederea mulţimii de servitori care alergau de colo până colo aranjând ultimele detalii pe mesele pregătite pentru invitaţi.

Auzind zgomotul vaselor, clinchetul paharelor şi vocea cuiva – probabil chelnerul şef – care ţipa la ajutoare, Cotten s-a oprit brusc.

— Nu pe acolo, a spus ea. Pe acolo trebuie să fie bucătăria.

S-a întors şi a intrat pe un hol care se termina cu o uşă. Cotten a rotit de mâner şi uşa s-a deschis.

Această aripă a casei părea aridă, sterilă. S-a uitat fix în lentila camerei de luat vederi.

— Haide, haide, i-a spus John, aproape împingând-o pe holul pustiu.

Aici iluminatul nu mai era realizat cu candelabre Strauss sau Waterford, ci cu tuburi fluorescente. Pereţii păreau extrem de solizi, iar uşile erau din oţel inoxidabil.

— Vezi ce e acolo, a zis Cotten, arătând cu degetul spre prima uşă.

John a deschis-o.

— Par a fi diverse materiale de laborator, a răspuns el.

— Înseamnă că suntem aproape. Aripa asta trebuie să fie cea în care se află laboratorul privat al lui Sinclair.

Următoarele uşi pe lângă care au trecut erau deschise, iar camerele spre care dădeau păreau să conţină aparatură pentru proceduri chirurgicale, materiale farmaceutice, aparatură pentru operaţii de laborator, rafturi de depozitare, chiar şi o bibliotecă plină cu reviste şi materiale ştiinţifice. Holul făcea o curbă la dreapta şi se termina cu o impunătoare uşă de oţel.

S-au oprit în faţa ei.

— Arată ca un seif de bancă, a spus Cotten. Asta trebuie să fie.

John i-a atras atenţia, arătând cu degetul spre o tastatură cu cifre şi un aparat cu formă concavă, de lingură.

— Oh la naiba, a bombănit Cotten, dându-şi seama la ce serveşte.

John a băgat mâna în buzunar.

L-a privit cum deschide cutia pe care o primise de la cardinal. Înăuntrul ei se afla un deget arătător care fusese tăiat de la a doua încheietură. John s-a întors şi a aruncat o privire după colţ, în lungul holului.

— Cred că am auzit ceva. Trebuie să apară din clipă-n clipă.

Cotten a făcut un semn spre cutie.

— Fă-o.

John a scos degetul din cutie.

Cotten a înghiţit în sec, încercând să-şi reprime senzaţia de vomă pe care a avut-o în clipa în care a văzut cum la capătul secţionat atârnă o bucată de ţesut.

John a aşezat degetul în interiorul *lingurii*. Aparatul a scos un mic zgomot şi a adus la viaţă tastatura, ce avea acum fiecare cifră luminată cu albastru. Pe ecran a apărut un mesaj: „Cardinalul Antonio Ianucci. Identitate confirmată”. Ecranul s-a stins, apoi a afişat un alt mesaj: „Introduceţi codul”.

Cotten s-a uitat spre John.

— Ce cod?

— N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns el.

— Suntem morţi.

CLONA

Chiar la sud de capitala Scoţiei, Edimburgh, se află satul Roslin, unde se găseşte capela Rosslyn şi castelul Rosslyn. Acesta este locul de baştină al familiei St. Clair (Sinclair). În acest sătuc se află, de asemenea, un modern centru de cercetare – Institutul Roslin. Aici a fost clonată oaia Dolly.

Iar Dumnezeul păcii va zdrobi repede sub picioarele voastre pe Satana (Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, 16:20).

*

*   *

— Un cod, un cod, a murmurat Cotten. De ce să ne fi ajutat cardinalul să ajungem până aici şi să nu ne spună codul? Dacă ştia despre măsurile de securitate, ştia cu siguranţă şi că avem nevoie de un cod.

Deodată, Cotten a auzit în minte o parte din ceea ce reuşise să înţeleagă de la Archer. Un val de căldură i-a străbătut trupul. Ca şi cum ar fi avut o inspiraţie, a spus:

— O, Doamne! John, cred că ştiu ce este. Am ştiut dintotdeauna – Archer mi-a zis. A dus mâna spre tastatură, continuând să vorbească. Te rog să fie aşa! Te rog! S-a uitat spre John. Matei, a murmurat ea, şi apoi a apăsat 2-6-2-7 2-8.

Din albastru, tastatura s-a luminat în verde, iar pe ecran a apărut: *Cod acceptat. Intrare autorizată.* Au putut auzi un bufnet metalic, puternic – sistemul de închidere magnetică fusese deblocat, iar uşa era deschisă încet de un motor electric.

Pe peretele din interior se găsea un buton dreptunghiular roşu, cam de mărimea unui pachet de ţigări, sub care scria *deschidere/închidere.* John l-a lovit cu palma, iar motorul a început să lucreze în sens invers. Uşa s-a închis şi s-a blocat la loc, scoţând un zgomot înfundat.

Cotten s-a rotit prin cameră pentru a avea o vedere completă a laboratorului.

— Unde este?

Privirea i s-a oprit asupra unei serviete argintii lângă care, într-un container transparent, se găsea Sfântul Graal. S-a apropiat de containerul acrilic, parcă uimită de frumuseţea şi simplitatea relicvei din interiorul acestuia. Cu două mii de ani în urmă, Hristos a băut din ea, apoi, a doua zi, când era crucificat, sângele i s-a scurs în ea. Cu grijă, a scos potirul. Şi-a trecut vârful degetului peste marginea acestuia, apoi, cu o mişcare înceată, a mângâiat cupa şi piciorul, până jos la bază. Era învelită complet într-un material subţire şi transparent, dar chiar

şi aşa, faptul că putea să îl atingă îi dădea fiori. Cotten a aşezat potirul în servieta argintie, a închis capacul şi a strâns-o la piept.

Cupa lui Hristos revenise la ea.

S-a întors pentru a-l vedea pe John cum se îndreaptă spre un căruţ din inox, situat într-un colţ depărtat al camerei. Privea cu atenţie către un incubator ce avea ataşat un microscop. Deasupra lui licărea un display electronic pe care erau afişate temperatura, nivelul saturaţiei de oxigen, concentraţia de CO2, umiditatea şi alţi indicatori vitali. Înăuntru părea să fie un simplu vas de sticlă de laborator. A privit prin lentilele microscopului şi a rămas înmărmurit, de parcă cineva ar fi aruncat o vrajă asupra sa.

— John, a şoptit ea.

Ridicându-se încet, şi-a făcut semnul crucii.

— Asta este? a întrebat Cotten, venind lângă el.

S-a întors spre ea, cu ochii mari şi cu o expresie şocată.

— Repede, înainte să vină cineva. Hai să o distrugem, a spus ea.

John nu se clintea.

Cotten a aşezat servieta argintie pe masă şi s-a uitat prin microscop. Acolo, în farfurie, putea să vadă patru celule ce arătau ca nişte mici bule îngrămădite una în alta.

— Blastocist, a şoptit ea.

Arăta exact ca orice imagine pe care o văzuse în care ţi se prezenta cum creşte şi se divide un ovul fertilzat – începutul unei vieţi omeneşti.

— Dacă este chiar… s-a bâlbâit John. Cuvintele păreau să îl doară. Am putea să îl omorâm pe Fiul Domnului.

Cotten şi-a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească – în minte îi răsunau cuvintele *Geh el crip*.

— Şi dacă ne înşelăm? Se uita la ea, cu o privire încărcată de îndoială. Vocea îi tremura. Cum aş putea să trăiesc cu mine însumi ştiind că nu sunt cu nimic mai presus decât cei care I-au bătut cuiele în mâini.

Şi-a întins mâna pentru a-i atinge faţa. Aici, aproape de momentul final, John n-ar fi fost în stare să distrugă clona. Ceva în interiorul lui ardea, şi ea putea să simtă asta. Întreaga lui fiinţă era cuprinsă de groază. Toate îndoielile şi grijile pe care şi le exprimase îl frângeau în două. Era această clonă Antihristul? Sau, cumva, urmau ei să se interpună celei de-a Doua Veniri? Distrugerea acestei clone ar fi echivalentă cu un avort? Cu o crimă?

— Nu pot, a spus John. Nu mă pot juca de-a Dumnezeu.

Un cor de voci răsuna în mintea lui Cottten. *„Geh el crip”*. L-a luat de mână.

— Nu ne jucăm de-a Dumnezeu. El ne-a ales pe noi – ne-a adus unul lângă celălalt şi ne-a purtat până în acest loc. Şi-a pierdut vocea, încercând să continue.

Thornton. Vanessa. Nu pot să accept că au fost sacrificaţi fără motiv. John, tu m-ai făcut să văd realitatea. De ce am ajuns la acel sit arheologic din Irak exact la momentul potrivit? De ce a murit sora mea geamănă la naştere doar pentru a-mi vorbi mai apoi într-o limbă despre care tu spui că este cea a îngerilor? De ce te afli tu în căutarea modului în care să îl serveşti pe Dumnezeu? John, despre asta e vorba.

Mintea ei s-a limpezit. Ea era singura, unica persoană care putea să îl oprească pe Fiul Răsăritului. Credinţa lui John îl făcea să aibă dubii – şi Dumnezeu ştia că se va întâmpla asta. De asta a fost aleasă ea. Ea era o parte din pactul pe care tatăl său l-a făcut cu Dumnezeu.

Geh el crip.

John a apucat-o de mână şi a făcut un pas înapoi, trăgând-o pe Cotten.

— Îmi pare rău, a spus ea, dându-l deoparte. Dar eu trebuie să fac asta.

A tras de furtunurile subţiri şi firele care intrau în incubator, apoi a luat întregul aparat şi l-a trântit de pământ.

Parcă într-o filmare cu încetinitorul, cutia s-a deschis şi s-a împrăştiat pe sol în zeci de cioburi. Microscopul s-a desprins şi a căzut pe jos lângă picioarele ei. Dar micuţul vas de laborator a aterizat, în mod miraculos, intact şi în picioare.

Cotten s-a uitat la el pentru o clipă, apoi a călcat pe el, zdrobindu-l cu călcâiul.

Vasul s-a spart.

— S-a terminat, a spus ea. Am făcut-o.

Dintr-o dată, sirenele de alarmă au început să urle. Cotten şi-a acoperit urechile. Lumini albe şi roşii pâlpâiau puternic.

— Haide, a ţipat John – zgomotul puternic parcă îl readusese la viaţă.

— Aşteaptă, a spus Cotten, văzând cu coada ochiului un rând de tuburi de oxigen prinse pe un perete. În apropierea uşii se afla o staţie de lucru în care intrau mai multe ţevi. Ţevi de gaz, a spus ea, recunoscând un arzător Bunsen aşezat pe masa de lucru.

S-a grăbit să ajungă la tuburile de oxigen, a smuls furtunele ce intrau în ele şi le-a deschis robineţii. Oxigenul din tuburi şuiera în cameră.

Arzătorul Bunsen avea un furtun ce ieşea din fundul său şi se lega la una dintre conductele de gaz. Cotten a deschis robinetul, dând drumul la gaz. Apoi a învârtit butonul de la baza arzătorului, făcând ca gazul să iasă prin arzător.

— Foc, foc, foc… a ţipat ea încercând să acopere sunetul alarmei. Găseşte un chibrit.

John a găsit o brichetă pe un raft din apropiere.

Cotten a luat-o şi a aprins arzătorul. Flacăra a pâlpâit slab şi palidă. Repede, Cotten a reglat ventilaţia arzătorului şi flacăra a devenit galben-portocalie. Nu o

interesa genul de flacără pentru care este setat de obicei acel arzător – acea flacără compactă şi controlată cu un contur albastru-violet.

Cotten îşi dorea foc – focurile iadului.

Fără să piardă timp, a luat servieta în care pusese Graalul.

— Hai să ieşim de aici! a spus ea, luându-l pe John de mână.

S-au întors spre uşă. Era deja deschisă.

FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Şi fiara a fost răpusă şi, cu ea, prorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncaţi de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă. (Apocalipsa 19:20).

*

*   *

Cotten a pus mâna pe servieta din titan şi era pregătită să fugă – fiecare fibră din corpul ei, fiecare tendon, fiecare muşchi erau gata. Dar apoi l-a văzut pe bărbatul ce stătea în uşă.

Un val de căldură a intrat în cameră, iar aerul parcă frigea. Cotten a fost cuprinsă de un fior.

Un om în vârstă se uita la ea, cu ochi pătrunzători.

John s-a uitat spre bărbatul ce stătea în pragul uşii.

— Cel ce lipsea din cele zece coarne, a spus el.

Cotten se simţea nimicită de o durere istovitoare chiar deasupra ochilor – similară cu durerea pe care o resimţi când mănânci îngheţată prea repede. Doar că era mult mai intensă, asemenea unor cuie fierbinţi ce îi străbăteau craniul, muşchii, ochii – chiar şi creierul – o dureau, o ardeau. Cotten şi-a apăsat capul cu podul palmei stângi şi a ţipat.

— John, scoate-ne de aici! Nu pot să văd.

A auzit o pocnitură, apoi John a luat-o de mână şi i-a pus ceva între degetul mare şi arătător. Crucifixul de la lanţul său din jurul gâtului.

Apucând-o de încheietură, i-a ridicat mâna.

— Trebuie să facem asta împreună, a spus el.

John vorbea în timp ce mergeau.

— În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin. Prea glorios prinţ al Armatelor Cereşti, Sfinte Arhanghel Mihail, apără-ne în lupta noastră împotriva conducătorilor şi forţelor, împotriva celor ce domnesc peste lumea întunericului, împotriva spiritelor răului!

Durerea a slăbit-o pe Cotten pentru câteva clipe şi a putut deschide ochii pentru a-l vedea pe John. Fruntea şi mustaţa îi erau acoperite cu broboane de sudoare. Dar chipul şi vocea sa denotau încredere. Ochii săi îl fixau pe Bătrân, ce părea acum mai degrabă ca un miraj, o imagine ce pâlpâia, precum un val de

căldură ce iese din pământ. Durerea pe care o resimţea în ochi a făcut-o să-i închidă la loc.

— Cotten.

Acea voce a trimis un impuls nervos prin întregul ei corp, iar camera a fost invadată de parfumul distinct al fânului proaspăt tăiat, al ştiuleţilor de porumb şi al pământului din Kentucky.

— Nu m-ai uitat, nu-i aşa?! a spus vocea.

— Tată? a întrebat Cotten, cuprinsă de un val de emoţie.

— Nu e tatăl tău, Cotten, a spus John. E un mincinos.

John înainta mai departe şi continua liturghia.

— Prinde dragonul, şarpele, care este diavolul şi Satana, leagă-l şi aruncă-l într-o prăpastie fără fund, astfel încât să nu mai poată seduce oamenii.

Din nou vocea – de data asta într-o limbă pe care doar Cotten o putea înţelege.

— *Cri sprok inhime. Sprak dien e vigo.* Ascultă-mă! Tu eşti fetiţa mea.

A simţit cum John face semnul crucii cu mâinile lor împreunate.

Au mai făcut trei paşi în faţă.

— În numele lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

— *Gril te.* Era Vanessa. Ai încredere în mine, Cotten! Sunt cea mai bună prietenă a ta. Am murit pentru tine. Depărtează-te de preot! El este cel care minte.

— Opreşte-te! a ţipat Cotten, ducând o mână la ureche. Nessi, iartă-mă!

— Cotten, nu asculta vocile! a ţipat John. E un truc, încearcă să te slăbească.

Vocea Bătrânului a tunat în cameră. Paharele de laborator au tremurat.

— *Tunka tee rosfal ee Nephilim.* Tu aparţii celor căzuţi. Eşti una dintre noi.

John a prins-o pe Cotten de încheietură mai strâns.

— Nu-l asculta!

S-a auzit un şuierat, precum aburul ce iese dintr-un boiler, iar pielea ei s-a uscat de la respiraţia Bătrânului.

— Aceasta este Crucea Domnului. Fugiţi, armate de duşmani, a continuat John. Fie ca mila ta, Doamne, să coboare asupra noastră!

A făcut semnul crucii.

Un vânt fierbinte i-a suflat în faţă – o vijelie ieşită din iad.

— Vă îndepărtăm de noi, a vorbit John mai departe, oricine aţi fi – spirite necurate, toate puterile satanice, toţi invadatorii din infern, toate legiunile răului.

Durerea din capul ei devenea tot mai cumplită. Cotten s-a împiedicat şi s-a oprit. Îi era teamă că va vomita, îi era greaţă.

John a tras-o înainte.

— Dumnezeu Tatăl vă comandă.

Semnul crucii.

Podeaua părea că vibrează. Vântul fierbinte, palpitaţiile, trupul său ce tremura până în măduva oaselor – pierdea controlul. S-a împiedicat din nou, căzând cu un picior sub ea.

— Dumnezeu Fiul vă comandă.

Semnul crucii.

— Sfântul Duh vă comandă.

Semnul crucii.

John a cuprins-o cu un braţ şi a ridicat-o în picioare.

Presiunea aerului din laborator pulsa – îi lovea, îi apăsa.

— Nu se termină aici. Vocea era dură, precum un scrâşnet de pietre. Eşti slabă, la fel ca tatăl tău.

Căldura făcea ca puterile lui Cotten să fiarbă şi să se evapore din ea. Un alt junghi de durere a făcut-o să-şi tragă mâna din a lui John.

— Prin Dumnezeul care a iubit lumea aceasta atât de mult, încât a renunţat la singurul Său fiu pentru ca fiecare om ce a crezut în El să aibă parte de viaţă veşnică.

John a luat-o din nou pe Cotten de mână.

Căldura era deja atât de intensă, încât Cotten simţea cum îi apar băşici.

Vocea lui John se auzea precum un ecou prin vântul care aproape îi zdrobea timpanele.

— Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru. Oh Doamne Dumnezeule, ascultă-mi rugăciunea. Dumnezeu al Raiului, Dumnezeu al pământului, Dumnezeu al îngerilor, Dumnezeu al arhanghelilor…

Vântul tot mai puternic.

O explozie de aer ce pârjoleşte părul.

Boomul puternicei voci a lui John.

Durerea cumplită.

Cotten a auzit zgomotul unor mese răsturnate, apoi al sticlei care se sparge, al oţelului care se loveşte de oţel. Vroia să se dea bătută, să se prăbuşească în genunchi, să ceară îndurare, dar John o ţinea lângă el, mai degrabă cărând-o decât ghidându-i paşii. Pentru o clipă a încercat să se tragă, să scape şi să fugă, dar el a ţinut-o strâns.

— Oh Doamne, ascultă-mi rugăciunea! Şi fă ca strigătul meu să ajungă la Tine!

Cotten s-a întors cu spatele.

— Nu pot, nu pot.

John a smucit-o înapoi şi a luat-o în braţe.

— Te implorăm pe Tine prin Iisus Hristos, Dumnezeul nostru. Amin. Doamne Dumnezeule, salvează-ne din capcana răului!

Semnul crucii.
— În numele Tatălui…
Semnul crucii.
— Şi al Fiului…
Semnul crucii.
— Şi al Sfântului Duh.
Semnul crucii.
Deodată vântul s-a potolit într-o adiere şi căldura ce venea cu el s-a domolit. Durerea insuportabilă din capul ei a dispărut. A deschis ochii la timp pentru a vedea o licărire şi un nor de praf în locul unde stătuse Bătrânul.
John şi Cotten au trecut de uşă. Se sprijinea de el, secată de puteri, cu gâtul uscat. A ţinut-o lângă el şi a lovit cu putere butonul roşu, comandând închiderea uşii.
Înainte să se închidă, Cotten a putut arunca o ultimă privire în laborator – a putut vedea o uşoară adiere de aer şi fum, hârtii plutind prin cameră şi flacăra pâlpâindă a arzătorului Bunsen.
John şi-a pus mâinile în jurul feţei ei.
— Va exploda din clipă-n clipă. Trebuie să ieşim de-aici.
Au luat-o la fugă – John o trăgea după el, iar ei începeau să-i revină puterile. În urma lor, uşa laboratorului a închis ermetic combinaţia letală – oxigen pur şi o flacără.
Cotten încerca să se concentreze, dar totul era încă în ceaţă – vederea ei – gândurile sale. O ceaţă groasă i se lăsase pe creier, gândurile sale erau amestecate, neclare, frânte. John a tras-o după el pe holul care ducea dinspre laborator spre casă – Cotten putea să audă ecoul paşilor lor.
Sirenele alarmelor urlau precum nişte creaturi preistorice aflate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Senzaţia de arsură pe care o simţise pe piele începea să se diminueze, dar îi era teamă că îi vor rămâne băşici. Un miros neobişnuit, de sulf, i-a umplut nările în timp ce fugea, cu servieta argintie în braţe.
În clipa în care ea şi John au intrat în foaierul situat la baza scării, în casă se auzeau voci cuprinse de panică. Chelneri, bucătari şi oaspeţi alergau deopotrivă pe lângă ei spre intrarea principală.
— Haide! a ţipat John, conducând-o prin fluviul de oameni.
Dintr-odată a simţit aerul proaspăt şi umed al nopţii şi a străbătut scările verandei, apoi aleea principală – pantofii i se cufundau în pământul reavăn. Cotten s-a abţinut să nu izbucnească în plâns. O briză venită dinspre râu i-a răcorit chipul, iar lacrimile i s-au revărsat pe obraji.
În următoarea secundă, pământul şi aerul s-au zguduit deopotrivă – o undă de şoc. Explozia a venit în urma ei.

Laboratorul explodase.

Explozia i-a aruncat prin aer câţiva metri. Au aterizat într-o grădină cu flori. John a căzut primul, cu faţa în jos în pământul ud şi moale. Dar Cotten s-a lovit la cap de una dintre pietrele decorative. A rămas întinsă pe jos pentru câteva clipe, ameţită.

În cele din urmă şi-a ridicat capul şi s-a uitat în spate pentru a privi arhitectura tipic antebelică a casei. Fumul ieşea de sub acoperişul aripei estice – flăcările izbucneau prin ferestrele sparte. Susurul apei dintr-o fântână din apropiere se contopea cu trosnetele focului.

Pământul a fost din nou zguduit de câteva explozii mai mici.

Zgomotul din capul său era asemenea zumzăitului unui roi de lăcuste, precum o vibraţie violentă, tot mai puternică, asurzitoare.

— John? îi vedea chipul distorsionat, de parcă ar fi privit prin apă, stând pe fundul unei piscine.

Cotten simţea că se rătăceşte în întuneric. Degetele sale au slăbit din strânsoare servieta argintie, iar după o secundă mâna i-a căzut de pe aceasta.

RECUPERAREA

Dar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui. (Matei, 24:13)

*

* *

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată, a spus Cotten privind în sus spre chipul surorii sale Motnees, care era învăluită într-o aură de lumină.

— Sunt mereu aici.

— Chiar s-a terminat? a întrebat Cotten.

— Pentru moment, i-a răspuns Motnees, mângâindu-i fruntea. Tata e mândru de tine.

— Deci e liniştit?

— Da, a spus Motnees.

Silueta ei a devenit uşor transparentă, iar lumina s-a diminuat în intensitate.

— Să nu uiţi niciodată, Cotten!

— Ce? a întrebat ea.

— *Geh el crip.*

Aura de lumină abia o mai lumina pe Motnees şi zâmbetul ei. Apoi a dispărut.

Vocea lui Ted Casselman a străbătut ceaţa şi a adus-o pe Cotten la realitate. Deodată s-a simţit precum un scafandru care se întoarce din adâncuri.

— Cred că se trezeşte, a spus Casselman.

Cotten a clipit.

John a luat-o de mână.

— Bine ai revenit.

Camera era complet albă, sterilă şi mirosea a dezinfectant. Şi-a ridicat braţele şi s-a uitat spre perfuzia care îi era pusă. Amintirile evadării lor îi invadau mintea.

Ar fi vrut să spună ceva, dar limba sa parcă era prinsă de cerul gurii, iar buzele parcă îi erau lipite una de cealaltă. A privit tava şi cana de plastic de lângă pat.

— Ţi-e sete? a întrebat-o John.

Cotten a încuviinţat din cap.

I-a turnat apă în cană şi i-a întins-o.

Apa i-a răcorit gura şi i-a eliberat buzele şi limba. Lumina ce pătrundea în cameră prin fereastra spitalului o făcea să ţină ochii strânşi.

— Cât e ceasul?

— Patru şi jumătate, a răspuns John. Ai mai avut scurte perioade în care ai fost conştientă zilele astea. Cred însă că, de data asta, o să rămâi cu noi, pari mai activă. Oricum, doctorul a spus că vei fi bine. E doar o contuzie mai puternică.

Privirea lui Cotten a rămas aţintită asupra lui John.

— Unde este? a murmurat ea.

— La FBI, i-a răspuns el.

Şi-a închis ochii. Totul părea atât de ireal, precum un vis din care se bucura că s-a trezit, chiar dacă unele dintre amintirile coşmarului îi erau încă atât de vii. O durea întreg corpul şi îşi simţea pielea ca arsă de soare. Nu, totul fusese real – începând cu mormântul şi cu Gabriel Archer până în laboratorul de clonare al lui Charles Sinclair, până la – a tremurat, amintindu-şi de Gus şi de Bătrânul care le-a blocat ieşirea din laborator. Încerca să se concentreze asupra şefului ei.

— Ce faci aici, Ted?

— Ambii sunteţi pe toate posturile de ştiri. Imediat ce primele zvonuri au ajuns la televiziuni, m-am suit împreună cu întreaga echipă de producţie într-un avion spre New Orleans. Ştii tu vorba aia despre cineva care miroase o ştire? Ei bine, draga mea, te-ai autodepăşit.

Cotten vroia să râdă, dar nu avea destulă energie. De data asta, mai degrabă subiectul a urmărit-o până când, într-un final, a trecut peste ea.

— Unchiul Gus?

— Nu s-a găsit niciun semn.

— Nu, nici nu vor găsi.

— S-a terminat, Cotten, a spus el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Da, ar trebui să faci asta.

Sora a intrat şi i-a verificat semnele vitale, făcând ca în cameră să se aştearnă liniştea pentru câteva clipe. Când asistenta a terminat, Cotten l-a privit din nou pe John.

— Apropo, i-ai aplicat un placaj impresionant unchiului Gus, a spus ea.

— Îl păstram pentru următorul meci între studenţi şi profesori, dar a părut un moment mai potrivit să-l încerc.

— Ţi-am spus vreodată ce păcat e că ochii ăştia sunt ai unui preot? a zis ea.

Casselman a bătut cu încheieturile degetelor în marginea patului.

— Care-i treaba? E ceva ce ar trebui să ştiu despre voi doi?

— Suntem doar buni prieteni, a răspuns Cotten.

— E o domnişoară foarte deosebită, i-a spus John lui Casselman, privind-o pe Cotten.

— Într-adevăr, este, a încuviinţat acesta.

Expresia lui Cotten s-a transformat într-una serioasă.

— Ce s-a întâmplat cu Sinclair? i-a întrebat ea.

Casselman şi-a tras un scaun lângă pat, dar nu s-a aşezat.

— Nu a supravieţuit. Au fost cam zece-douăspre-zece persoane rănite şi patru morţi, până acum.

Sinclair a fost unul dintre ei. Întreaga poveste este scandaloasă – ceea ce vroia să facă Sinclair, furtul Graalului, clonarea. Şi, pentru a pune capac, l-au găsit pe cardinalul căruia i-ai luat interviu la Vatican - Ianucci – ucis, chiar aici în New Orleans. Se presupune că el este cel care a înlocuit relicva. S-a uitat spre cei doi şi a continuat. Ştie vreunul dintre voi ceva despre asta? Văzând că nu răspund, a vorbit mai departe. Asta, împreună cu povestea despre Sinclair ţin prima pagină a ziarelor din întreaga ţară. Şi tu, draga mea domnişoară Stone, vei fi vedeta tuturor reportajelor şi talk-showurilor. Lumea nu o să aibă parte îndeajuns de chipul tău fermecător. S-a întins şi a ciupit-o de bărbie aproape la fel cum o rudă îl trage de obraji pe un puşti. Cotten, simt un Pulitzer la orizont când vei pune pe hârtie toată povestea.

Asculta doar jumătate din ceea ce îi spunea Casselman.

— Te simţi bine? l-a întrebat pe John.

— Am doar câteva tăieturi şi vânătăi, a spus el, ridicând din umeri. Tu eşti cea care a avut parte de ce era mai rău.

— Şi Bătrânul?

— Care Bătrân? a întrebat Casselman.

John a dat din cap, privind în podea.

— Despre ce vorbeşti? a insistat Casselman.

— Despre cineva cu care ne-am întâlnit când fugeam de acolo, a răspuns John.

— Ah! Ei bine, sunt sigur că vom primi o listă completă cu toate persoanele rănite sau decedate. Cum îl chema?

— Fiul Răsăritului, a şoptit ea, întorcând capul.

— Cum? a întrebat Casselman.

— Nu contează, i-a răspuns Cotten. Robert Wingate e şi el implicat în toate astea.

Casselman parcă a fost dat pe spate auzind-o.

— Pe naiba, a spus el. Atunci hai să vă povestesc eu ceva. Săptămâna asta a fost una complet nebună. Luni dimineaţă, Wingate a fost găsit mort în maşină, în garajul său. Intoxicaţie cu monoxid de carbon. Pare a fi vorba despre o sinucidere. Probabil că tipul nu a putut face faţă scandalului care s-a iscat. În aceeaşi zi în care a anunţat că revine în cursa pentru preşedinţie, un puşti l-a acuzat de molestare. După acea acuzaţie iniţială, alţi patru băieţi au mărturisit acelaşi lucru. Se pare că Wingate avea un fetiş pentru băieţii tineri. De asta

organiza şi taberele pentru copii. Mereu se dovedeşte a fi un antrenor de la o echipă de juniori, un cercetaş şef sau un preot – scuze John. Fără supărare.

— Stai liniştit, a răspuns John.

Casselman s-a lăsat pe spate în scaun.

— E uimitor cât de mult se întind tentaculele acestei poveşti a Graalului – parcă cineva a scuipat în piscină şi valurile continuă să se propage. Casselman i-a mângâiat mâna lui Cotten, apoi a vorbit mai departe. Te trimitem la Roma să faci reportajul despre întoarcerea Graalului la Vatican. Bineînţeles, nu înainte să-ţi revii. Şi te aşteaptă şi o mare promovare, Cotten. Lumea îi va duce dorul lui Thornton, dar te va adora pe tine în locul lui. Nu numai că tu eşti steaua care răsare la orizont, dar întreaga ta poveste îi va face, chiar şi pe toţi cei care au avut ceva de comentat, să stea în faţa televizorului când vei apărea pe sticlă.

Nu îşi mai dorea notorietate. Căutarea marelui reportaj nu mai era pe lista ei de priorităţi.

— Nu eu, a spus ea cu o voce înceată.

— Dar Cotten, a răspuns Casselman, desigur că tu vei face reportajul. Gândeşte-te la publicitatea de care vei avea parte atât tu, cât şi SNN. Tânăra reporteră care a salvat cea mai importantă relicvă religioasă din toate timpurile. Casselman a rânjit. De două ori! S-a scărpinat în barbă. Între timp, am un milion de întrebări pe care vreau să vi le pun vouă, începând cu partea cu clonatul.

— Ted, trimite pe altcineva la Roma! i-a spus Cotten.

Casselman a chicotit.

— În niciun caz. Tu eşti singura care poate să facă asta – singura.

Cotten a râs din tot sufletul.

— Da, mi se tot zice lucrul ăsta.

La auzul unei mişcări undeva în dreptul uşii toţi trei s-au întors.

— Felipe, a spus John, vădit surprins.

Pe uşă a intrat un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum negru şi cu guler alb de preot. Tenul său închis la culoare se asorta cu ochii. Şi-a întins mâna.

— John, mă bucur să te văd.

Un uşor accent spaniol îi învăluia cuvintele.

— Şi eu mă bucur să te văd din nou. John a prins mâna preotului cu ambele palme şi a strâns-o cu putere. Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, a continuat el. Excelenţă, v-o prezint pe Cotten Stone, corespendentă de ştiri la SNN. Cotten, dânsul este Arhiepiscopul Felipe Montiagro, nunţiul Apostolic al Vaticanului în Statele Unite. Arhiepiscopul a salutat-o pe Cotten cu o mişcare din cap. Arhiepiscope, acesta este Ted Casselman, directorul de ştiri de la Satellite News Network.

Casselman s-a ridicat în picioare.

— E o plăcere, Excelenţă. S-a depărtat cu câţiva paşi de scaunul pe care stătea. Poftiţi, vă rog!

Montiagro a făcut semn cu mâna.

— Nu, nu. S-a apropiat de pat şi a privit pentru câteva clipe chipul lui Cotten. Eşti o tânără femeie curajoasă. Sper că recuperarea se desfăşoară fără probleme?

— Mulţumesc, a răspuns ea. Nu ştiu ce să spun despre curaj. John e cel care ne-a scos de acolo.

A binecuvântat-o şi a murmurat o rugăciune. Apoi s-a întors spre John.

— Am primit un telefon aseară târziu. Eşti chemat la Vatican pentru a informa despre extraordinarele evenimente care au avut loc aici.

— Uau! e incredibil, a spus Casselman, ridicând în aer ambele braţe. O audienţă cu noul papă.

Montiagro i-a zâmbit lui Casselman.

— Nu poate să garanteze nimeni asta. După cum vă puteţi închipui, toată lumea îşi doreşte să îl întâlnească pe noul Suveran Pontif.

— Cât de curând? a întrebat John.

— Sunt nerăbdători.

— Lasă-mă câteva zile.

— Le voi transmite cererea ta, a răspuns arhiepiscopul. Şi John, am sentimentul că Sfântul Părinte se gândeşte la ceva special pentru tine. Montiagro s-a întors spre Cotten. Domnişoară Stone, autorităţile fac toate aranjamentele necesare pentru a ne returna relicva sfântă. Am fi onoraţi dacă aţi putea fi acolo pentru a participa la ceremonie.

— Acceptă, a răspuns Ted Casselman.

O uşoară grimasă a chipului arhiepiscopului a făcut-o pe Cotten să realizeze că alegerea era a ei.

— Atunci ne vedem în Roma. Fie ca Domnul să vă grăbească recuperarea! a spus el.

— Arhiepiscope, a vorbit John în timp ce îl conducea pe Montiagro spre uşă, vă mulţumim pentru tot.

Montiagro a pus o mână pe umărul lui John.

— Voi – amândoi sunteţi cei cărora le datorăm mulţumiri.

Odată ce arhiepiscopul a plecat, Casselman a prins-o pe Cotten de degetele de la picioare prin cearceaf şi a gâdilat-o.

— E din ce în ce mai bine.

SALA LUI CONSTANTIN

— Sunt gata, domnişoară Stone, a spus preotul.

I-a arătat calea cu mâna, iar Cotten s-a ridicat din scaunul aflat în anticamera Muzeului Vatican. În apropiere stătea un agent FBI, un grup de clerici şi o mână de agenţi de securitate ai Vaticanului, îmbrăcaţi în civil. Două gărzi elveţiene se aflau de-o parte şi de alta a uşii înalte, decorate – armura lor colorată şi uniformele pluşate datau de pe vremea lui Michelangelo. Agentul FBI ţinea în mână servieta argintie din titaniu.

În momentul în care Cotten a păşit în Sala lui Constantin, prima dintre camerele lui Rafael, a rămas uimită de splendoarea acesteia. Camera fusese aleasă pentru această ceremonie datorită temei sale – triumful creştinătăţii – şi avea pe pereţi fresce ce prezentau scene din viaţa şi luptele marelui împărat roman.

Sala era umplută până la refuz de clerici, demnitari şi membri ai presei din întreaga lume – explozia de roşu şi purpuriu era mărturia faptului că erau prezenţi numeroşi membri ai Curiei Romane, inclusiv Secretarul de Stat şi alţi membri ai guvernelor Vaticanului şi Italiei. Cotten l-a recunoscut şi pe ambasadorul Statelor Unite la Vatican, cât şi pe preşedintele SNN, lângă care stătea Ted Casselman.

Preotul care o escorta a condus-o pe culoarul central, loc unde Cotten s-a întors şi a luat servieta de la agentul FBI.

În sală era atât de linişte încât Cotten putea auzi foşnetul făcut de costumul său pe măsură ce mergea pe culoarul delimitat. În faţă, pe o platformă înălţată, se afla un singur om – noul episcop numit de Papă prelat al Comisiei Pontificale pentru Arheologie Sacră - John Tyler. Ochii ei i-au fixat pe ai lui – în continuare cei mai albaştri pe care îi văzuse vreodată.

Brusc, a simţit un nod în stomac – o durere intensă cauzată de teama că un capitol din viaţa ei se încheia – o uşă se închidea pentru totdeauna. Imaginea lui John în sutana purpurie a noii sale funcţii confirma asta.

Dar tot ce avea ea nevoie să ştie se afla în ochii lui.

— Bună ziua, Cotten Stone, a spus John cu o voce înceată, întinzându-şi mâna în clipa în care Cotten se afla în faţa lui.

— Bună ziua, John Tyler, i-a răspuns ea atât de încet, încât doar el a putut auzi. Acceptându-i mâna, au stat câteva clipe fără să spună nimic.

Întreaga sală a izbucnit în aplauze, fiind inundată de bliţuri şi de reflectoarele puternice ale camerelor de luat vederi.

Apoi Cotten i-a dat drumul pentru ultima oară.

Femeia i-a întins lui John servieta argintie.

— Excelenţă, am onoarea să prezint Bisericii Universale această relicvă binecuvântată, cunoscută ca Potirul de la Cina cea de Taină, Potirul Crucificării, Cupa lui Hristos, Sfântul Graal.